UN ȘIR INFINIT DE ȚESTOASE

JOHN GREEN

FICTION CONNECTION

TREI

Cuprins

Un șir infinit de țestoase a debutat direct pe locul întâi pe lista de bestselleruri New York Times.

Noua carte a lui John Green nu este o poveste de iubire ciudată și tristă. E un strigăt existențial al adolescenței.

VOX

La cinci ani după Sub aceeași stea, John Green revine cu un nou roman cu care vor rezona toți adolescenții și va alina mințile anxioase de pretutindeni.
Un șir infinit de țestoase îl confirmă pe John Green ca fiind un observator extraordinar al vârstei adolescenței.

THE GUARDIAN

Tandru, inteligent și plin de speranță.

THE WALL STREET JOURNAL

JOHN GREEN

UN ŞIR INFINIT DE ŢESTOASE

Traducere din engleză de Camelia Ghioc.
Titlul original: *Turtles All the Way Down,* 2017

Editura Trei, 2017

Versiune ebook: v1.0, februarie 2019

Pentru Henry şi Alice

„Cu voinţă, omul îşi poate îndeplini orice vis,
dar nu
voinţa decide care-i sunt visurile.”
ARTHUR SCHOPENHAUER

UNU

Când am avut revelaţia că s-ar putea să fiu un personaj fictiv, îmi petreceam săptămâna, de luni până vineri, într-o instituţie de stat din nordul oraşului Indianapolis, numită Liceul White River, unde mi se impunea să mănânc prânzul la o anumită oră – între 12:37 şi 13:14 – de către forţe atât de net superioare mie, încât n-aveam nicio şansă să le identific. Dacă acele forţe mi-ar fi dat pauza de prânz într-un alt interval sau dacă vecinii de masă care au contribuit la scrierea destinului meu ar fi ales un alt subiect de conversaţie în acea zi de septembrie, sfârşitul ar fi fost cu totul altul sau măcar partea de mijloc. Dar începeam să-mi dau seama că viaţa e o poveste care se spune despre tine, nu una pe care o spui tu.

Sigur, te prefaci că îţi decizi singur soarta. N-ai încotro. Îţi spui: *Şi acum mă hotărăsc să iau pauza de prânz,* când semnalul ăla monoton răsună de undeva de sus la 12:37. Dar adevărul e că acel clopoţel decide. Crezi că tu eşti pictorul, însă, de fapt, eşti pânza.

Sute de voci strigau unele peste altele în cantină, aşa încât discuţiile erau doar zgomot, vuietul unui râu peste bolovani. Şi stând aşa, sub tuburile de neon care împroşcau agresiv lumină artificială, mă gândeam la cum ne credeam cu toţi eroii unei aventuri personale epice, când, de fapt, eram, în esenţă, organisme identice care colonizau o sală vastă, fără ferestre, mirosind a dezinfectant şi a untură.

Mâncam un sendviş cu unt de arahide şi miere şi beam un Dr. Pepper. Sinceră să fiu, tot procesul de mestecare a plantelor şi animalelor pe care le îndeşi apoi în jos pe esofag mi se pare cam scârbos, aşa că încercam să nu mă gândesc la faptul că mâncam, ceea ce e, de fapt, un fel de a te gândi la asta.

Vizavi de mine, Mychal Turner mâzgălea într-un carnet cu foi galbene. Masa noastră era ca o piesă cu lungă tradiţie pe Broadway: distribuţia se mai schimba de-a lungul anilor, dar rolurile niciodată. Mychal era Artistul. Stătea de vorbă cu Daisy Ramirez, care jucase încă din generală rolul Celei Mai Bune şi Mai Neînfricate Prietene, dar nu reuşeam să le urmăresc discuţia din cauza zgomotului făcut de toţi ceilalţi.

Care era rolul meu în piesa asta? Amica. Eram Prietena lui Daisy şi Fiica Doamnei Holmes. Eram ceva-ul cuiva.

Am simţit cum stomacul începe să muncească la sendviş şi, în ciuda vorbăriei din jur, tot îl *auzeam* cum digeră, auzeam toate bacteriile mestecând untul de arahide vâscos – auzeam cum elevii din mine mâncau la cantina mea de dinăuntru. M-am cutremurat de scârbă.

— N-ai fost în tabără cu el? m-a întrebat Daisy.

— Cu cine?

— Cu Davis Pickett, a spus ea.

— Îhî, am zis. De ce?

— Tu nu asculţi ce vorbim? m-a întrebat Daisy.

Ba ascult, mi-am spus, *ascult cacofonia tractului meu digestiv.* Sigur, ştiam de multă vreme că eram gazda unei colecţii imense de organisme parazite, dar nu mă dădeam în vânt să mi se amintească asta. Din punctul de vedere al numărului de celule din care sunt alcătuiţi, oamenii sunt aproximativ 50 la sută microbieni, adică vreo jumătate din celulele care te compun nici măcar nu sunt celulele tale. În biomul meu personal există de o mie de ori mai mulţi microbi decât oameni pe pământ şi deseori am impresia că efectiv *îi simt* cum trăiesc, se înmulţesc şi mor în şi pe mine. Mi-am şters palmele transpirate de blugi şi am încercat să-mi controlez respiraţia. Recunosc, am nişte probleme cu anxietatea, dar aş vrea să subliniez că nu e deloc absurd să te îngrijoreze faptul că eşti doar o colonie bacteriană într-un sac de piele.

— Tatăl lui era să fie arestat pentru dare de mită sau aşa ceva, dar a dispărut în noaptea de dinaintea raziei, a spus Mychal. Se oferă o recompensă de o sută de mii de dolari pentru găsirea lui.

— Şi tu îl cunoşti pe fiu-său, a zis Daisy.

— L-am cunoscut *pe vremuri,* am răspuns.

M-am uitat cum şi-a atacat cu furculiţa bucata dreptunghiulară de pizza asigurată de şcoală şi fasolea verde. Îmi tot arunca priviri, făcând ochii mari de parcă voia să zică *Ei bine?* Îmi dădeam seama că voia s-o întreb ceva, dar nu-mi dădeam seama ce, fiindcă stomacul meu nu mai tăcea odată, ceea ce îmi sporea frica ascunsă că mă pricopsisem de pe undeva cu o infecţie cu paraziţi.

Îl auzeam ca prin vis pe Mychal cum îi povestea lui Daisy despre noul lui proiect artistic, în care se folosea de Photoshop ca să aducă la un numitor comun feţele a o sută de oameni numiţi Mychal, iar rezultatul avea să fie un Mychal nou, al o sută unulea. Era o idee interesantă şi voiam să ascult ce spunea, dar zgomotul din cantină era infernal, iar eu nu reuşeam să alung gândul îngrijorător că era posibil ca în măruntaiele mele să se fi dat peste cap echilibrul microbian al puterii.

Zgomotul abdominal excesiv e un simptom neobişnuit, dar nu atipic al infecţiei cu bacteria *Clostridium difficile,* care poate fi fatală. Mi-am scos telefonul şi-am căutat „microbiomul uman” ca să recitesc prezentarea de pe Wikipedia a trilioanelor de microorganisme care trăiesc acum în mine. Am deschis articolul despre *C. diff,* şi am dat mai jos până la partea care spunea că majoritatea infecţiilor cu *C. diff* apar în spital. Am dat şi mai jos, până la o listă de simptome, din care nu aveam niciunul, cu excepţia zgomotelor abdominale excesive, deşi ştiam din căutări anterioare că la Clinica din Cleveland se raportase cazul unei persoane care murise de *C. diff* după ce se prezentase la spital doar cu dureri abdominale şi febră. Mi-am atras atenţia că nu aveam febră, la

care mintea mea mi-a răspuns: *Nu ai febră DEOCAMDATĂ*.

În cantină, unde încă se afla o parte tot mai mică din mintea mea conştientă, Daisy îi spunea lui Mychal că proiectul ăsta cu uniformizarea ar trebui să fie despre oameni pe care nu numai să-i cheme Mychal, dar care să fie bărbaţi trimişi la închisoare şi ulterior achitaţi. „Ar fi oricum mai uşor, fiindcă toţi au fotografiile de dosar făcute din acelaşi unghi şi atunci subiectul n-ar mai fi doar numele, ci şi lucruri legate de rasism, clase sociale şi încarcerarea în masă", spunea ea, iar Mychal zicea: „Daisy, eşti genială", la care ea răspundea: „Pari surprins", iar între timp eu mă gândeam că, dacă jumătate dintre celulele din care eşti alcătuit nu sunt tu, asta nu cumva pune sub semnul întrebării tot conceptul lui *eu* ca pronume singular, ca să nu mai vorbim de *eu* ca stăpân, al propriului meu destin? Şi m-am prăbuşit în adâncul acelui tunel recurent, până ce m-a transportat cu totul din cantina Liceului White River într-un fel de loc nonsenzorial pe care nu ajung să-l viziteze decât oamenii nebuni de-adevăratelea.

Încă de când eram mică, mi-am format obiceiul de a-mi apăsa unghia degetului mare de la mâna dreaptă în buricul degetului mijlociu, aşa că acolo s-a format o rană ciudată. După atâţia ani de când fac asta, pot să fisurez foarte uşor pielea, aşa că acopăr locul cu un plasture, ca să nu se infecteze. Dar uneori mă îngrijorez că e deja infectat şi că trebuie să curăţ puroiul, iar singura cale să fac asta e să redeschid rana şi să storc tot sângele care iese. Odată ce încep să mă gândesc să-mi crestez pielea, efectiv nu mă pot abţine să n-o fac. Îmi cer scuze pentru dubla negaţie, dar e cu adevărat o situaţie demnă de o dublă negaţie, o situaţie aiurea din care singura ieşire e negarea negaţiei. În fine, am început să-mi doresc să simt unghia cum sapă în buricul degetului şi ştiam că orice încercare de a mă împotrivi e mai mult sau mai puţin inutilă, aşa

că, pe sub masa din cantină, mi-am scos plasturele şi mi-am înfipt unghia în pielea bătătorită până am simţit-o că plesneşte.

— Holmesy, mi-a spus Daisy.

Mi-am ridicat privirea spre ea.

— Pauza de prânz e pe terminate şi n-ai spus nimic de părul meu.

Şi-a scuturat părul cu şuviţe de un roşu spre roz-aprins. Aha. Se vopsise.

Am înotat spre suprafaţă din adâncuri.

— E îndrăzneţ, i-am spus.

— Tare, nu? Mesajul e: „Doamnelor şi domnilor, precum şi aceia dintre voi care nu vă consideraţi nici domni, nici doamne, Daisy Ramirez nu-şi calcă niciodată cuvântul, dar îţi va călca inima-n picioare”.

Mottoul declarat al lui Daisy era „Calcă Inimi, Nu Cuvântul Dat”. Ne tot ameninţa că şi-l va tatua pe gleznă când va împlini optsprezece ani. Daisy s-a întors iar la Mychal, iar eu la gândurile mele. Bolboroseala din stomac nu dispăruse, ba chiar se înteţise. Îmi venea să vomit. Pentru cineva care are oroare de fluidele corporale, vomit foarte des.

— Holmesy, ai păţit ceva? m-a întrebat Daisy.

Am clătinat din cap. Uneori mă întrebam de ce mă plăcea sau măcar de ce mă tolera. Ce motive aveau să o facă? Şi ea, şi Mychal. Până şi mie îmi păream enervantă.

Simţeam cum mi se adună broboane de transpiraţie pe frunte, iar dacă încep să transpir, mi-e imposibil să mă mai opresc. Transpir ore în şir, şi nu numai pe faţă sau la subsuoară. Îmi transpiră gâtul. Îmi transpiră sânii. Îmi transpiră gambele. Poate chiar aveam febră.

Pe sub masă, mi-am strecurat plasturele vechi în buzunar şi, fără să mă uit, am scos unul nou, l-am desfăcut, apoi am tras rapid cu ochiul în jos ca să mi-l înfăşor bine pe deget. În tot timpul ăsta am inspirat pe nas şi am expirat pe gură, aşa cum m-a sfătuit doamna doctor Karen Singh: să expir cu o

putere „care ar face să pâlpâie flacăra unei lumânări, dar fără să o stingă. Închipuie-ţi lumânarea, Aza, imaginează-ţi cum pâlpâie flacăra din cauza respiraţiei tale, însă continuă să ardă mereu”. Astfel că am încercat să fac întocmai, dar chiar şi aşa, spirala gândurilor se răsucea tot mai strâns. O auzeam pe doamna doctor spunând că n-ar trebui să-mi scot telefonul, că nu am voie să caut la nesfârşit răspunsul la aceleaşi întrebări, dar tot l-am scos şi am recitit articolul „Microbiota umană” de pe Wikipedia.

Problema cu spirala gândurilor e că, dacă o urmezi în adâncurile tale, nu ajungi niciodată la capăt. Doar continuă să se rotească tot mai strâns, la infinit.

Am sigilat în punga cu fermoar ultimul sfert din sendviş, m-am ridicat şi l-am aruncat într-un coş de gunoi plin ochi.

— Cât de tare ar trebui să mă îngrijoreze faptul că n-ai spus toată ziua mai mult de două vorbe legate? s-a auzit o voce din spatele meu.

— Spirală de gânduri, am mormăit în loc de răspuns.

Daisy mă cunoaşte de când aveam şase ani, deci de suficientă vreme ca să înţeleagă despre ce era vorba.

— M-am prins. Îmi pare rău, frate. Hai să facem ceva, azi împreună.

O fată pe nume Molly a venit zâmbind spre noi.

— Ăăă, Daisy, să ştii că vopseaua aia ieftină pe care ţi-ai pus-o în cap îţi pătează tricoul, a zis ea.

Daisy s-a uitat în jos, către umeri şi, într-adevăr, bluza ei în dungi se făcuse roz pe alocuri. O clipă s-a crispat, apoi şi-a îndreptat umerii.

— Corect, face parte din lookul ăsta nou, Molly, a spus ea. Tricourile pătate sunt cea mai tare chestie în materie de modă la Paris.

Apoi i-a întors spatele lui Molly şi mi-a zis:

— Aşa, deci mergem la tine şi ne uităm la *Războiul Stelelor: Rebelii.*

Daisy era nebună după *Războiul Stelelor* – şi nu vorbim aici doar de filme, ci şi de cărţi, de serialele animate şi de serialul pentru copii în care toate personajele sunt făcute din piese Lego. Vreau să spun, a scris chiar şi o povestire despre viaţa amoroasă a lui Chewbacca.

— Şi o să-ţi ridicăm moralul până o să reuşeşti să spui trei sau chiar patru vorbe la rând. Ce zici?

— Bine.

— Şi după aia mă poţi duce la muncă. Îmi pare rău, dar am nevoie să mă ducă cineva.

— Bine.

Aş fi vrut să spun mai multe, dar gândurile continuau să dea năvală, nepoftite şi nedorite. Dacă aş fi avut puterea să-mi decid singură soarta, aş fi încetat să mă mai gândesc la microbiomul meu. I-aş fi spus lui Daisy cât de mult îmi plăcea ideea ei pentru proiectul artistic al lui Mychal şi i-aş fi spus că mi-l aminteam bine pe Davis Pickett, că-mi aminteam că aveam unsprezece ani şi purtam în suflet o frică vagă, dar permanentă. I-aş fi spus că-mi aminteam cum odată, în tabără, stăteam întinsă lângă Davis pe marginea unui doc, cu picioarele atârnate deasupra apei, cu spatele sprijinit de scândurile aspre, tăiate neregulat, şi ne uitam amândoi în sus, la cerul de vară fără urmă de nori. I-aş fi spus că Davis şi cu mine n-am vorbit niciodată prea mult, nici măcar nu ne-am uitat prea mult unul la altul, dar că asta n-a contat, fiindcă ne uitam împreună la acelaşi cer, ceea ce s-ar putea să fie mai intim decât privitul în ochi. Oricine se poate uita la tine. E foarte rar să găseşti pe cineva care vede aceeaşi lume pe care o vezi şi tu.

Doi

Frica se scursese aproape toată din mine odată cu transpiraţia, dar, în timp ce mergeam de la cantină la ora de istorie, nu m-am putut abţine să nu scot telefonul ca să citesc iar povestea de groază numită „Microbiota umană” – articolul de pe Wikipedia. Eram cu ochii în telefon când am auzit-o pe mama strigându-mă prin uşa deschisă a clasei ei. Stătea la catedră, aplecată deasupra unei cărţi. Mama era profesoară de matematică, dar marea ei iubire era cititul.

— Fără telefoane pe coridor, Aza!

Mi-am băgat telefonul la loc şi-am intrat în sala ei de clasă. Mai erau patru minute din pauza de masă, adică intervalul perfect pentru o scurtă discuţie cu mama. A ridicat privirea şi probabil că a văzut ceva în ochii mei.

— Ai păţit ceva? m-a întrebat.

— Nu, am spus.

— Nu eşti anxioasă, a continuat ea.

La un moment dat, doctoriţa Singh îi spusese mamei să nu mă mai întrebe dacă mă simţeam anxioasă, aşa că n-o mai formula ca pe o întrebare directă.

— N-am nimic.

— Ţi-ai luat medicamentele, a spus.

Din nou, nu era o întrebare directă.

— Mda, am răspuns, ceea ce, în mare, era adevărat.

În clasa a noua o cam luasem razna un pic, după care mi s-a prescris o pastilă albă, rotundă, ce trebuia luată o dată pe zi. O luam, în medie, de vreo trei ori pe săptămână.

— Pari…

Transpirată, ştiam că asta voia să spună.

— Cine hotărăşte când se sună? am întrebat. Aici, în şcoală, adică.

— Ştii ce? Habar n-am. Presupun că decizia o ia cineva din consiliul de conducere.

— De exemplu, de ce durează pauzele de prânz treizeci şi şapte de minute în loc de cincizeci? Sau douăzeci şi două? Sau cât o fi?

— Creierul tău pare să fie un loc extrem de tensionat, a răspuns mama.

— Mi se pare ciudat că cineva pe care nu-l cunosc decide chestia asta şi după aia trebuie să trăiesc conform acestei decizii. E ca şi cum trăiesc după programul altcuiva. Şi nici măcar nu cunosc acea persoană.

— Da, păi, din punctul ăsta de vedere, precum şi din multe altele, liceele americane seamănă destul de mult cu nişte închisori.

Am făcut ochii mari.

— Doamne, mamă, incredibil câtă dreptate ai! Detectoarele de metal. Pereţii din blocuri de beton.

— Ambele sunt suprapopulate şi insuficient finanţate, a continuat mama. Şi ambele au sonerii care-ţi spun când să te mişti.

— Şi nu ai dreptul să decizi când mănânci de prânz, am spus. Iar închisorile au gardieni corupţi, disperaţi după putere, aşa cum şcolile au profesori.

M-a săgetat cu o privire, dar apoi a început să râdă.

— Te duci direct acasă după şcoală?

— Îhî. Apoi trebuie s-o duc pe Daisy la muncă.

A dat aprobator din cap.

— Uneori mi-e dor de vremurile când erai mică, dar apoi îmi aduc aminte cât detestam Chuck E. Cheese.

— Încearcă şi ea să economisească bani pentru facultate.

Mama şi-a coborât privirea.

— Ştii, dacă locuiam în Europa, facultatea n-ar fi costat cine ştie ce.

M-am pregătit sufleteşte pentru prelegerea mamei despre preţul educaţiei superioare.

— Există universităţi gratuite în Brazilia. În mare parte din Europa. În China. Dar aici îţi cer *douăzeci şi cinci de mii de dolari pe an* pentru şcolarizare în statul unde ai reşedinţa, deci cea mai ieftină. Abia mi-am terminat de plătit de vreo doi ani împrumuturile pentru facultatea mea, că în curând o să trebuiască să facem altele pentru tine.

— Sunt abia în clasa a unsprezecea. Am destul timp să câştig la loterie. Iar dacă planul ăsta dă greş, o să-mi plătesc şcoala din vânzarea de droguri.

Mama a zâmbit obosit. Îşi făcea mari griji în legătură cu costul studiilor mele.

— Sigur n-ai nimic? m-a întrebat din nou.

Am dat din cap că n-am nimic, iar soneria a răsunat de undeva de sus, trimiţându-mă la ora de istorie.

Când am ajuns la maşina mea după ore, Daisy era deja pe scaunul din dreapta. Schimbase tricoul pătat pe care-l purtase într-unul roşu cu nasturaşi la gât al lanţului Chuck E. Cheese şi stătea cu rucsacul în poală, bând lapte dintr-o cutie mică, din cele primite la cantină. Daisy era singura persoană în care aveam suficientă încredere încât să-i dau o cheie de la Harold. Nici mama nu avea propria cheie de la Harold, dar Daisy avea.

— Te rog să nu bei în Harold lichide care nu sunt incolore, i-am spus.

— Laptele e un lichid incolor, mi-a zis ea.

— Greşit, am răspuns şi, înainte să plecăm, ne-am oprit la intrarea principală şi am aşteptat-o pe Daisy să arunce laptele.

Poate că aţi fost vreodată îndrăgostiţi. Vorbesc aici despre dragostea adevărată, de genul pe care bunica mea o descria folosind citate din Epistola întâia către Corinteni a Apostolului Pavel, despre dragostea care e binevoitoare şi îndelung răbdătoare, care toate le suferă, toate le crede,

toate le rabdă. Nu-mi place să arunc cu cuvântul ce începe cu D pe toate drumurile; e un sentiment prea bun şi prea rar ca să-l devalorizez folosindu-l exagerat de des. Poţi duce o viaţă frumoasă fără să cunoşti vreodată dragostea adevărată, de genul celei despre care li se vorbeşte Corintenilor, dar eu am avut norocul s-o găsesc cu Harold.

Era un Toyota Corolla vechi de şaisprezece ani, vopsit cu o culoare numită Mică Mistică Albastru-Verzuie, care avea un motor ce huruia într-un ritm constant, ca o bătaie a imaculatei lui inimi metalice. Harold fusese maşina tatei – de fapt, tata îl botezase Harold. Mama nu l-a vândut, aşa că a rămas în garaj opt ani, până am împlinit şaisprezece ani.

Ca să fac motorul lui Harold să funcţioneze după atâţia ani, a fost nevoie să cheltuiesc toţi cei patru sute de dolari pe care-i economisisem de-a lungul întregii mele vieţi – alocaţia, mărunţişul care-mi rămânea când mă trimitea mama să cumpăr ceva de la magazinul Circle K de pe stradă, slujbele de vară de la Subway, cadourile de Crăciun de la bunici – aşa că, într-un fel, Harold era apoteoza întregii mele existenţe, cel puţin din punct de vedere financiar. Şi îl iubeam. Îl visam foarte des. Avea un portbagaj deosebit de spaţios, un volan alb imens, comandă specială, şi o banchetă din spate îmbrăcată în piele gri-deschis. Accelera cu seninătatea blândă a unui maestru zen care ştie că, de fapt, nimic nu trebuie făcut în grabă, iar frânele lui scânceau ca muzica industrială metalică, şi îl iubeam.

Însă Harold nu avea Bluetooth şi, dacă tot veni vorba, nici CD player, ceea ce însemna că, atâta timp cât erai în compania lui Harold, aveai trei opţiuni: 1. Să conduci în tăcere; 2. Să asculţi radioul; 3. Să asculţi partea B a casetei tatei cu excelentul album *So Addictive* al lui Missy Elliott, pe care – fiindcă nu putea fi scoasă din casetofon – o ascultasem deja de sute de ori.

Şi până la urmă, sistemul audio defectuos al lui Harold s-a întâmplat să fie cea din urmă notă din suita de coincidenţe care mi-au schimbat viaţa.

Daisy şi cu mine tot schimbam posturile în căutarea unui cântec al unei anumite trupe geniale, dar prea puţin apreciată, când am dat peste o ştire:

— „…Pickett Engineering din Indianapolis, o firmă de construcţii cu peste zece mii de angajaţi în întreaga lume…”

Am dat să schimb postul, dar Daisy mi-a împins mâna.

— Despre asta vorbeam azi cu tine! mi-a spus.

„…o sută de mii de dolari recompensă pentru informaţii care ar putea duce la localizarea directorului companiei, Russell Pickett”, a continuat vocea de la radio. „Pickett, care a dispărut în noaptea dinaintea unui raid al poliţiei la locuinţa acestuia în legătură cu o anchetă într-un caz de fraudă şi dare de mită, a fost văzut ultima dată pe 8 septembrie la reşedinţa lui de pe malul râului. Oricine are informaţii care pot duce la localizarea lui e rugat să sune la Departamentul de Poliţie din Indianapolis.”

— O sută de mii de dolari, a zis Daisy. Şi tu *îl cunoşti pe fi-su.*

— L-am cunoscut *mai demult,* am spus.

Două veri la rând, după clasele a cincea şi a şasea, Davis şi cu mine fuseserăm împreună în Tabăra Tristeţii – aşa numiserăm noi Tabăra Spero, un loc în Brown County pentru copiii ai căror părinţi erau morţi.

Pe lângă faptul că ne petreceam timpul împreună în Tabăra Tristeţii, ne mai vedeam uneori şi în timpul anului şcolar, fiindcă locuia puţin mai jos pe râu faţă de mine, dar pe malul celălalt. Eu şi mama locuiam pe partea care uneori se inunda. Familia Pickett locuia pe partea cu diguri din piatră care împingeau apele umflate înspre noi.

— Probabil că nici nu m-a ţinut minte.

— Toată lumea te ţine minte, Holmesy, a spus Daisy.

— Nu-i…

— Nu e o judecată de valoare. Nu spun că eşti bună sau generoasă, sau blândă, sau mai ştiu eu cum. Spun doar că eşti *de neuitat.*

— Nu l-am văzut de ani întregi, am spus.

Dar normal că nu uiţi că te-ai dus la joacă într-un conac cu teren de golf, piscină cu insulă şi cinci tobogane cu apă. Dintre toţi oamenii pe care i-am cunoscut în viaţa mea, Davis semăna cel mai mult cu o celebritate adevărată.

— O sută de mii de dolari, a repetat Daisy.

Am intrat pe I-465, centura care înconjoară oraşul Indianapolis.

— Eu repar jocuri mecanice pentru opt dolari patruzeci pe oră când ne aşteaptă o sută de mii de dolari.

— N-aş zice că *ne aşteaptă.* Şi-n orice caz, în seara asta trebuie să citesc despre efectele variolei asupra populaţiilor indigene, aşa că nu prea am cum să rezolv Cazul Miliardarului Fugar.

L-am adus uşurel pe Harold până la viteza regulamentară de autostradă. Nu-l forţam niciodată peste limita de viteză. Îl iubeam prea mult.

— Păi, îl cunoşti oricum mai bine decât mine, deci, ca să-i citez pe băieţii care nu se înşală niciodată din cea mai mişto trupă pop din lume: „Tu eşti aceea”.

Era un cântec supersiropos şi eram prea mare ca să-mi mai placă; totuşi, îmi plăcea la nebunie.

— Aş vrea să te contrazic, dar e un cântec mult prea frumos.

— Tu. Eşti. Aceea. „Tu eşti aceea pe care o aleg. Aceea pe care refuz să o pierd. Tu eşti infinitul meu. Stelele mele. Cerul meu. Aerul meu. Tu eşti.”

Am început să râdem, eu am schimbat postul de radio şi am crezut că discuţia s-a încheiat, dar Daisy a început apoi să-mi citească de pe telefon un articol din ziarul *Indianapolis Star:*

— „Russel Pickett, controversatul director executiv şi fondator al companiei Pickett Engineering, nu era acasă vineri dimineaţa, când poliţia din Indianapolis a efectuat o percheziţie la reşedinţa lui, şi de atunci nu a mai venit, acasă. Avocatul lui Pickett, Simon Morris, spune că nu are nicio informaţie cu privire la locul unde s-ar afla Pickett, iar într-o conferinţă de presă susţinută azi, detectivul Dwight Allen a spus că n-a fost semnalată niciun fel de activitate pe cardurile sau în conturile bancare ale lui Pickett în seara dinaintea raidului.” Bla, bla, bla… „Allen a mai declarat că, exceptând camera de la poarta din faţă, nu există camere de supraveghere pe proprietate. O copie a raportului de poliţie, obţinută de ziarul *Star,* spune că Pickett a fost văzut ultima dată joi seara de către fiii lui, Davis şi Noah.” Bla, bla, bla… „proprietate aflată la nord de Thirty-Eighth Street, o mulţime de procese, susţine grădina zoologică”, bla, bla, bla… „sunaţi la poliţie dacă ştiţi ceva”, bla, bla, bla. Ia, stai aşa, cum de nu există camere de supraveghere? Ce miliardar nu are camere de supraveghere?

— Ăla care nu vrea să-i fie înregistrate afacerile dubioase, am spus.

Continuam să mergem, dar în mintea mea tot răsuceam articolul pe toate părţile. Ştiam că pe undeva avea o fisură, dar nu-mi dădeam seama unde, până ce m-a lovit brusc amintirea unor stranii coioţi verzi cu ochi albi.

— Stai aşa! Exista o cameră. Nu era de supraveghere, dar Davis şi fratele lui puseseră în pădurea de lângă râu un aparat de fotografiat cu senzor de mişcare. Avea şi vedere pe timp de noapte şi făcea o poză de fiecare dată când trecea ceva prin raza lui vizuală – căprioare, coioţi… de-astea.

— Holmesy, a spus Daisy. Avem un indiciu.

— Şi, din cauza camerei de la poartă, nu avea cum să fi plecat cu maşina, am continuat. Deci fie

a sărit zidul reşedinţei sale, fie a mers prin pădure până la râu şi-a plecat de-acolo, corect?

— Da…

— Deci e posibil să fi activat aparatul foto. Bine, n-am mai fost acolo de câţiva ani; poate nu mai e niciun aparat.

— Dar poate că e! a exclamat Daisy.

— Mda. Poate că e.

— Ieşi aici de pe autostradă a spus ea brusc, iar eu m-am executat.

Ştiam că nu era ieşirea pe care trebuia s-o iau ca s-o duc la serviciu, dar tot am ieşit şi, fără să mai fie nevoie să-mi spună Daisy, m-am înscris pe banda care ne ducea înapoi spre oraş, spre casa mea. Spre casa lui Davis.

Daisy şi-a scos telefonul şi l-a dus la ureche.

— Bună, Eric! Sunt Daisy. Îmi pare tare rău, dar am făcut o viroză stomacală. S-ar putea să fie o infecţie cu norovirus.

— …

— Îhî, n-ai pentru ce. Încă o dată – îmi pare rău.

Apoi a închis, şi-a pus telefonul în geantă şi s-a întors spre mine.

— E de-ajuns doar să *dai de înţeles* că ai diaree şi-ţi spun să stai acasă, fiindcă le e frică de mor să nu apară o epidemie, mi-a zis. Bun, aşa, deci ne băgăm. Mai ai canoea aia?

Trei

Cu ani în urmă, coboram cu mama cu canoea în jos pe White River, pe lângă casa lui Davis, până la parcul din spatele Muzeului de Artă. Trăgeam canoea pe plajă şi ne plimbam puţin, apoi vâsleam înapoi spre casă, contra curentului leneş. Dar nu mai coborâsem la râu de ani de zile. White River e frumos la modul abstract – bâtlani albaştri, gâşte, căprioare, chestii de genul ăsta –, dar apa în sine miroase ca un canal cu dejecţii umane. De fapt, nu miroase *ca* dejecţiile umane, ci miroase *a* dejecţii umane, fiindcă, de fiecare dată când plouă, canalele colectoare dau pe dinafară şi toate deşeurile zonei centrale a statului Indiana se varsă direct în râu.

Am oprit pe aleea din faţa casei mele. Am coborât, m-am îndreptat spre uşa garajului, m-am lăsat pe vine, mi-am strecurat degetele pe sub uşă şi am ridicat-o. M-am urcat iar în maşină şi am parcat, timp în care Daisy îmi tot spunea că o să ne îmbogăţim.

Fusese destul de greu să ridic uşa garajului şi începusem să transpir puţin, aşa că, de cum am intrat în casă, m-am dus direct la mine în cameră şi am pornit aerul condiţionat montat la fereastră, m-am aşezat turceşte pe pat şi am lăsat aerul rece să-mi sufle pe spate. Camera mea era o harababură aglomerată, cu haine murdare peste tot şi un munte de hârtii – fişe de lucru, teste vechi, broşuri despre facultăţi aduse de mama – care-mi acopereau biroul şi se împrăştiau pe toată podeaua. Daisy rămăsese în prag.

— Ai pe-aici nişte haine care să-mi vină? m-a întrebat. Am impresia că nu se cade să cunoşti un miliardar într-o uniformă de Chuck E. Cheese sau într-un tricou pătat cu roz de la părul tău, acestea fiind singurele mele ţinute disponibile în acest moment.

Daisy avea cam măsurile mamei, aşa că am hotărât să dăm iama în dulapul ei. În timp ce încercam să găsim cea mai puţin maternă combinaţie de blugi şi bluză posibilă, Daisy vorbea. Vorbea întruna.

— Am o teorie cu privire la uniforme. Cred că le creează astfel încât să devii, cumva, o nonpersoană, adică să nu mai fi Daisy Ramirez, Fiinţă Umană, ci un lucru care aduce oamenilor pizza şi le schimbă tichetele pe dinozauri din plastic. E ca şi cum uniforma e creată ca să mă *ascundă.*

— Mda, am spus.

— Fir-ar al dracului de sistem opresiv! a bombănit Daisy, scoţând o bluză mov hidoasă din dulap: Maică-ta se îmbracă de parc-ar fi o profesoară de matematică.

— Păi, asta şi e.

— Asta nu-i o scuză.

— Ce-ai zice de o rochie?

Am ridicat un umeraş cu o rochie neagră lungă până sub genunchi, cu un imprimeu roz. Absolut oribilă.

— Cred că o să-mi încerc norocul cu uniforma, a spus Daisy.

— Mda.

Am auzit maşina mamei şi, cu toate că nu s-ar fi supărat că-i împrumutăm hainele, m-am simţit brusc agitată. Daisy a observat şi m-a prins de mână. Am ieşit pe furiş prin curtea din spate înainte ca mama să apuce să intre în casă, apoi ne-am strecurat printr-un mic hăţiş de caprifoi de la marginea curţii.

Am descoperit că da, încă *mai* aveam canoea, răsturnată şi plină de păianjeni morţi. Daisy a întors-o cu fundul în jos, apoi a reuşit să scoată padelele şi două veste de salvare cândva portocalii din iedera care crescuse peste ele. A curăţat canoea cu mâna, a aruncat în ea padelele şi vestele, apoi a târât-o spre malul râului. Daisy era scundă şi nu

părea într-o formă fizică bună, dar era extraordinar de puternică.

— Râul e groaznic de murdar, am spus.

— Holmesy, te comporţi iraţional. Ajută-mă cu chestia asta.

Am apucat partea din spate a canoei.

— Vreo cincizeci la sută din el e urină. Şi aceea e jumătatea bună.

— Tu eşti aceea, a spus ea din nou, apoi a săltat canoea peste malul râului, în apă. A sărit pe mal, apoi pe o mică peninsulă de noroi, şi-a pus o vestă prea mică pentru ea şi s-a urcat în partea din faţă a canoei.

Am urmat-o, m-am instalat pe locul din spate şi apoi am folosit padela ca să ne împingem în mal şi să ieşim pe râu. Nu mai cârmisem o canoe de foarte multă vreme, dar apa era mică, iar râul era aşa de lat, că n-am avut mare lucru de făcut. Daisy s-a uitat în spate, spre mine şi a zâmbit cu gura închisă. Faptul că eram pe râu mă făcea să mă simt iar mică.

În copilărie, Daisy şi cu mine ne jucaserăm peste tot pe malul râului când apa era mică, aşa cum era acum. Jucam un joc numit „copiii râului” şi ne imaginam că trăiam singure pe râu, supravieţuind din ce găseam şi ascunzându-ne de adulţii care voiau să ne ducă la orfelinat. Mi-am amintit cum Daisy arunca în mine cu păianjeni cu picioare lungi, fiindcă ştia că-i uram, iar eu ţipam şi fugeam fluturând din braţe, dar fără să fiu cu adevărat speriată, fiindcă pe atunci toate emoţiile păreau o joacă; experimentam cum e să simţi, dar nu eram neajutorată în faţa emoţiilor. Adevărata teroare nu înseamnă să fii îngrozit, ci să fii îngrozit şi să n-ai de ales.

— Tu ştii că râul ăsta e singurul motiv pentru care există Indianapolis? m-a întrebat Daisy şi s-a întors cu faţa spre mine. Deci, cum ar veni, Indiana tocmai devenise stat şi voiau să construiască un oraş care să fie capitala statului, aşa că toată lumea

discuta unde-ar trebui să fie. Cea mai evidentă soluţie de compromis era să-l pună în mijloc. Aşa că tipii se uită pe o hartă a noului lor stat şi observă că e un râu chiar acolo, fix în centrul statului şi – hopa! – uite locul perfect pentru capitala noastră, fiindcă e 1819 sau pe-acolo şi ai nevoie de apă pentru un oraş adevărat, cu transport naval şi chestii de-astea.

Aşa că anunţă cu surle şi trâmbiţe: O să construim un mare oraş! Pe un râu! Şi, ca să fim şmecheri, o să-l numim Indiana-*polis!* Şi abia după ce fac anunţul, observă că White River are vreo cinşpe centimetri adâncime şi nu poţi merge pe el nici cu caiacul, darămite cu vaporul cu aburi. Un timp, Indianapolis a fost cel mai mare oraş din lume care nu se afla lângă un curs de apă navigabil.

— Cum de ştii tu aşa ceva? am întrebat.

— Tata e mare tocilar de cărţi de istorie.

Exact atunci a început să-i sune telefonul.

— Vai de capu' meu, cred că tocmai l-am invocat.

Şi-a dus telefonul la ureche.

— Bună, tati… Ăăă, da, sigur… Nu, n-o să se supere… Super! Da, la şase sunt acasă.

Şi-a băgat telefonul la loc în buzunar şi s-a întors spre mine, cu ochii mijiţi în lumina soarelui.

— Mă întreba dacă nu pot să fac schimb de tură ca să stau cu Elena, fiindcă mama şi-a luat ore suplimentare. *Deci* nici n-a fost nevoie să mint că oricum nu sunt la serviciu, *plus,* acum tata crede că ţin la soră-mea. Holmesy, totul se aranjează perfect. Destinul nostru începe să fie tot mai clar. Suntem pe cale să trăim Visul American, ceea ce înseamnă, bineînţeles, să beneficiezi de pe urma nenorocirii altuia.

Am izbucnit în râs, iar hohotele mele au răsunat înfiorător de tare peste râul pustiu. Pe un copac pe jumătate scufundat de lângă mal, o ţestoasă ne-a

observat şi s-a aruncat cu un pleoscăit în apă. Râul era plin ochi de ţestoase.

După primul cot al râului, am trecut pe lângă o insuliţă abia răsărită din apă, făcută din milioane de pietricele albe. Un bâtlan albastru stătea cocoţat pe o anvelopă veche, decolorată, iar când ne-a văzut, şi-a întins aripile şi şi-a luat zborul, mai mult pterodactil decât pasăre. Insula ne-a obligat să intrăm pe un canal îngust de pe partea estică a râului şi am plutit pe sub sicomori întinşi peste apă, tânjind după mai multă lumină.

Majoritatea copacilor erau plini de frunze, unele brăzdate cu roz – primele semne ale toamnei. Dar am trecut şi pe sub un copac mort, fără frunze, totuşi, încă în picioare, şi m-am uitat în sus, printre crengile lui, care se întretăiau ca să împartă cerul albastru fără nori în tot felul de poligoane neregulate.

Încă mai am telefonul tatei. Îl ţin ascuns împreună cu încărcătorul în portbagajul lui Harold, lângă roata de rezervă. O groază de poze din telefonul lui erau cu crengi desfrunzite care împărţeau cerul în bucăţi, exact ca imaginea pe care-am văzut-o când am plutit pe sub sicomorul acela. Întotdeauna m-am întrebat ce vedea acolo, în cerul ăla fragmentat.

În fine, chiar era o zi foarte frumoasă – razele aurii ale soarelui se revărsau peste noi, învăluindu-ne într-o căldură plăcută. Nu prea sunt genul să stau pe-afară, aşa că rareori am ocazia să mă gândesc la vreme, dar în Indianapolis avem parte de opt până la zece zile cu adevărat frumoase pe an, iar aceasta era una dintre ele. Aproape că nici n-a fost nevoie să vâslesc când râul a luat-o spre vest. Apa sclipea în soare. O pereche de raţe ne-au văzut şi şi-au luat zborul, bătând cu disperare din aripi.

În sfârşit, am ajuns la bucăţica de pământ pe care o botezaserăm în copilărie Insula Piraţilor. Era o insulă de râu adevărată, nu ca ridicătura de

pietricele pe lângă care trecuserăm mai devreme. Insula Piraţilor avea desişuri de caprifoi şi copaci înalţi cu trunchiuri noduroase din cauza inundaţiilor anuale de primăvară. Cum râul trece pe lângă foarte mult teren agricol, pe insulă erau şi culturi: mici fire de roşii şi soia răsăriseră peste tot, bine fertilizate de dejecţiile din apă.

Am cârmit spre plaja invadată de alge şi ne-am dat jos ca să aruncăm o privire în jur. Râul ne redusese pe mine şi pe Daisy la tăcere. Eram doar vag conştiente una de prezenţa celeilalte şi ne-am îndepărtat în direcţii diferite.

Când împlinisem unsprezece ani, îmi petrecusem o parte din zi în locul acela. Mama făcuse o hartă a comorii şi, după ce-am mâncat tort acasă, Daisy, mama şi cu mine ne-am urcat în canoe şi am vâslit spre Insula Piraţilor. Am săpat cu lopeţi la poalele unui copac şi am găsit un mic cufăr plin cu monede de ciocolată învelite în poleială aurie. Davis venise şi el pe insulă, cu fratele lui mai mic, Noah. Îmi aminteam cum săpasem până am lovit cu lopata plasticul cufărului cu comoara şi cum mi-am dat voie să mă simt de parcă era o comoară adevărată, deşi ştiam că nu era. Mă pricepeam aşa de bine să fiu copil; acum sunt un dezastru când e vorba să fiu ce-oi fi eu.

Am mers pe marginea insulei până am găsit-o pe Daisy stând pe un copac smuls din rădăcini şi cu coaja jupuită, eşuat acolo de când se retrăsese vreo viitură. M-am aşezat lângă ea şi m-am uitat în micul ochi de apă de sub picioarele noastre, în care fojgăiau raci. Băltoaca părea să se micşoreze – fusese o vară mai uscată ca de obicei şi mai fierbinte.

— Mai ţii minte petrecerea de ziua ta pe care-ai făcut-o aici? m-a întrebat ea.

— Îhî, am răspuns.

La petrecere, Davis îşi pierduse pentru scurt timp figurina Iron Man de care nu se despărţea niciodată. O avea de atâta vreme, că toate

însemnele lipite pe ea se şterseseră; rămăsese doar un trunchi roşu cu membre galbene. Îmi aminteam că făcuse urât când o pierduse, dar apoi a găsit-o mama.

— Eşti bine, Holmesy?

— Îhî.

— Poţi să mai zici şi altceva în afară de îhî?

— Îhî, am spus şi am zâmbit uşor.

Am stat aşa o vreme, apoi ne-am ridicat amândouă în acelaşi timp fără să spunem nimic şi am mers prin apa care ne venea până la genunchi până am ajuns la marginea râului. De ce nu mă deranja să lipăi prin apa mizerabilă din White River, după ce în urmă cu câteva ore bolboroseala stomacului meu mi se păruse imposibil de îndurat? Aş vrea şi eu să ştiu.

Un gard din plasă de sârmă ţinea în loc stâncile care formau digul. M-am căţărat pe el, apoi m-am întins s-o ajut pe Daisy. Ne-am târât în sus pe dig şi-am ajuns într-o pădure de sicomori şi arţari. În zare se vedea gazonul îngrijit al terenului de golf al familiei Pickett, iar dincolo de el conacul din sticlă şi oţel al familiei, proiectat de un arhitect celebru.

Am umblat o vreme pe-acolo, încercând să mă orientez, apoi am auzit-o pe Daisy şoptind:

— *Holmesy.*

Mi-am croit drum prin desiş către ea. Găsise aparatul foto cu vedere nocturnă, montat într-un copac, la vreun metru şi jumătate deasupra solului. Era un cerc negru, cu diametrul de maximum doi centimetri – genul de obiect pe care nu l-ai observa niciodată într-o pădure decât dacă l-ai căuta.

Mi-am deschis telefonul şi m-am conectat la cameră, care nu era protejată de parolă. În câteva secunde, în telefon au început să mi se descarce fotografii. Le-am şters pe primele două, în care aparatul ne surprinsese pe noi, şi am dat deoparte încă vreo zece făcute în săptămâna ce trecuse – căprioare, coioţi, ratoni şi oposumi, toate

animalele pozate fie ziua, fie noaptea, când erau doar nişte siluete verzi cu ochi albi strălucitori.

— Nu vreau să intri în panică, dar o maşinuţă de golf se îndreaptă oarecum în direcţia noastră, a spus Daisy încet.

Am ridicat ochii. Maşinuţa era încă la mare distanţă. Am derulat rapid alte imagini până am ajuns la 9 septembrie şi acolo, da, în nuanţe de verde, se vedea spatele unui bărbat îndesat, îmbrăcat într-o bluză de pijama în dungi. Ora marcată pe poză era 01:01:03 A.M. Am făcut o poză imaginii.

— Tipul sigur ne-a văzut, a spus Daisy îngrijorată.

Am ridicat iar ochii şi-am mormăit:

— Mă grăbesc cât pot.

Încercasem să mă duc la imaginea de dinainte, dar dura o veşnicie să se încarce. Am auzit-o pe Daisy că fuge, însă eu am rămas pe loc, aşteptând să văd imaginea. Era ciudat să fiu eu cea calmă, în timp ce simţeam că nervii lui Daisy erau întinşi la maximum. Dar pe mine nu mă speriaseră niciodată lucrurile care îi făceau pe alţii să tresară. Nu mi-e frică de bărbaţi în maşinuţe de golf ori de filme de groază, ori de trenuleţul groazei. Nu ştiam sigur de ce *îmi era* frică, dar sigur nu de asta. Imaginea se dezvălui cu încetinitorul, şir de pixeli după şir de pixeli. Un coiot. Am ridicat privirea, l-am văzut pe bărbatul din maşinuţa de golf că se uita la mine şi-am rupt-o la fugă.

Am gonit printre copaci către râu, am coborât în viteză digul şi-am găsit-o pe Daisy în picioare lângă canoea mea răsturnată, cu un bolovan colţuros ridicat deasupra capului.

— Ce naiba faci? am întrebat-o.

— Nu ştiu cine e tipul ăla, dar sigur te-a văzut, aşa că îţi creez un pretext, mi-a zis ea.

— Poftim?

— N-avem de ales, Holmesy, trebuie să facem pe duduile neajutorate ca să ieşim din situaţia asta,

a zis, după care a repezit bolovanul cu toată forţa în carena canoei, făcând ţăndări vopseaua verde şi scoţând la iveală fibra de sticlă de dedesubt.

A răsturnat iarăşi canoea cu fundul în jos şi aceasta a început imediat să ia apă.

— Aşa. Acum o să mă ascund, iar tu o să vorbeşti cu cine vine în maşinuţa aia de golf.

— Ce? Nu. Nici gând!

— O duduie neajutorată nu are însoţitori, a spus ea.

— Nici. Gând.

Şi atunci, din vârful zidului, s-a auzit o voce:

— Voi, ăia de jos, aţi păţit ceva?

Am ridicat ochii şi am văzut un bătrân slăbănog, cu riduri adânci pe chip, îmbrăcat în costum negru şi cămaşă albă.

— E canoea noastră… a spus Daisy. Are o gaură. De fapt, suntem prietene cu Davis Pickett. Nu cumva locuieşte aici?

— Eu sunt Lyle, a răspuns bărbatul. De la Pază. Vă pot duce eu acasă.

Patru

Lyle ne-a urcat în maşinuţa lui de golf, apoi a luat-o pe o potecă îngustă, asfaltată, de-a lungul terenului de golf, pe lângă o cabană mare de bârne, cu o pancartă de lemn în faţă pe care scria CABANA.

Nu mai vizitasem domeniul Pickett de mulţi ani şi constatam acum că între timp devenise şi mai maiestuos. Gropile cu nisip de pe terenul de golf erau proaspăt greblate. Poteca pentru maşinuţă pe care mergeam nu avea nicio crăpătură şi nicio denivelare. Arţari proaspăt plantaţi străjuiau aleea. Dar ceea ce domina peisajul erau întinderile mari de iarbă, fără buruieni, recent tunsă în formă de romb. Domeniul Pickett era tăcut, steril şi nesfârşit – ca un cartier rezidenţial abia construit înainte să se mute oamenii în el. Îmi plăcea la nebunie.

Pe drum, Daisy a început o conversaţie absolut deloc subtilă:

— Deci eşti şeful pazei aici?

— *Sunt* paza de aici, a răspuns bărbatul.

— De când lucrezi pentru domnul Pickett?

— De suficient timp ca să ştiu că nu sunteţi prietene cu Davis, a zis el.

Daisy, căreia îi lipsea capacitatea de a se simţi jenată, nu s-a descurajat:

— Holmesy, aici de faţă, e prietena lui. Erai de serviciu în ziua când a dispărut Pickett?

— Domnului Pickett nu-i place să fie personal pe proprietate după lăsarea întunericului sau înainte de zorii zilei, a răspuns el.

— Câţi membri are personalul, mai precis?

Lyle a oprit maşinuţa:

— Pentru binele vostru, sper să-l cunoaşteţi pe Davis, altfel vă duc în oraş şi vă bag la arest pentru încălcarea proprietăţii private.

După un colţ, în faţa noastră a apărut complexul piscinei – o întindere albastră, sclipitoare, cu

aceeaşi insulă pe care mi-o aminteam din copilărie, doar că acum era acoperită de un dom geodezic din sticlă. Toboganele – cilindri care se curbau şi se intersectau unii cu alţii – erau şi ele acolo, dar erau uscate.

Pe o terasă de lângă piscină se aflau douăsprezece şezlonguri din lemn de tec, fiecare cu un prosop alb împăturit pe el. Am ocolit pe jumătate piscina către o altă terasă, unde Davis Pickett era întins pe un şezlong. Era îmbrăcat cu tricoul polo al şcolii lui şi pantaloni milităreşti şi ţinea o carte într-un unghi care-i apăra ochii de soare în timp ce citea.

Când a auzit maşinuţa, s-a ridicat în capul oaselor şi s-a uitat către noi. Avea picioare subţiri, arse de soare, cu genunchi noduroşi. Purta ochelari cu rame de plastic şi o şapcă cu emblema echipei Indiana Pacers.

— Aza Holmes? a întrebat.

S-a ridicat. Avea soarele în spate, aşa că abia îi zăream faţa. Am coborât din maşinuţa de golf şi m-am dus spre el.

— Salut! i-am spus.

Nu ştiam dacă ar trebui să-l îmbrăţişez, iar el nu părea să ştie dacă ar trebui să mă îmbrăţişeze, aşa că am rămas aşa, fără să ne atingem, ceea ce, să fiu sinceră, e forma mea preferată de salut.

— Cărui fapt îi datorez plăcerea acestei vizite? m-a întrebat cu o voce plată, neutră, imposibil de citit.

Daisy s-a apropiat din spatele meu şi a întins mâna, apoi i-a scuturat-o zdravăn pe a lui Davis.

— Daisy Ramirez, cea mai bună prietenă a lui Holmesy. Ni s-a spart canoea.

— Ne-am lovit de un bolovan şi-am ajuns pe Insula Piraţilor, am spus.

— Le cunoşti? l-a întrebat Lyle.

— Mda, e-n regulă, mersi, Lyle. Pot să vă servesc cu ceva? Apă? Dr. Pepper?

— Dr. Pepper? am întrebat un pic nedumerită.

— Nu era ăsta sucul tău preferat?

Doar am clipit repede, apoi am spus:

— Ăăă, da. Vreau un Dr. Pepper.

— Lyle, ne aduci, te rog, trei Dr. Pepper?

— Sigur, şefu', a răspuns Lyle şi-a plecat cu maşinuţa.

Daisy mi-aruncat o privire care spunea: *Ţi-am zis că te ţine minte,* apoi s-a dus puţin mai încolo. Davis n-a părut să observe. Era ceva înduioşător de timid în felul în care se uita la mine, aruncând priviri furişe spre chipul meu, apoi ferindu-şi privirea, cu ochii lui căprui care păreau imenşi prin lentilele ochelarilor. Ochii, nasul, gura – toate trăsăturile chipului său erau un pic prea mari pentru el, de parcă ele se maturizaseră, dar faţa îi rămăsese de copil.

— Nu prea ştiu ce să spun, mi-a zis. Nu mă pricep să fac… conversaţie.

— Încearcă să zici ce gândeşti, i-am spus. E ceva ce eu nu fac absolut niciodată.

A zâmbit puţin, apoi a ridicat din umeri:

— Bine. Asta-mi trece prin minte: *Mi-aş dori ca ea să nu fi venit pentru recompensă.*

— Ce recompensă? am întrebat, deloc convingător.

Davis s-a aşezat pe unul dintre şezlongurile de tec, iar eu m-am aşezat pe cel din faţa lui. S-a aplecat în faţă, cu coatele osoase pe genunchii osoşi.

— M-am gândit la tine acum vreo două săptămâni, a zis. Exact când a dispărut, îi tot auzeam numele la ştiri şi-i spuneau numele complet – Russell Davis Pickett –, iar eu îmi tot ziceam, ştii, ăla e numele meu; şi era foarte ciudat să-i aud pe prezentatori spunând: „Russell Davis Pickett a fost dat dispărut". Fiindcă eram aici.

— Şi asta te-a făcut să te gândeşti la mine?

— Îhî, nu ştiu de ce. Mi-am amintit cum îmi povesteai… adică, te-am întrebat odată ce e cu numele tău şi mi-ai zis că mama ta te-a botezat

Aza fiindcă voia să ai propriul tău nume, să fie un sunet care să ajungă să te reprezinte.

— De fapt, tata mi-a spus asta.

Îmi amintesc că tata îmi vorbea de numele meu şi-mi spunea: *Cuprinde tot alfabetul*, *fiindcă mama ta şi cu mine am vrut să ştii că poţi fi orice.*

— Pe când tatăl tău… am spus şi m-am oprit.

— Corect, m-a făcut junior. M-a condamnat pe viaţă la poziţia de junior.

— Ei bine, tu nu eşti numele tău, am spus.

— Sigur că sunt. Nu pot să nu fiu Davis Pickett. Nu pot să nu fiu fiul tatălui meu.

— Cam aşa e, am zis.

— Şi nu pot să nu fiu orfan.

— Îmi pare rău.

Ochii lui obosiţi i-au întâlnit pe ai mei.

— În ultimele zile am fost contactat de o mulţime de prieteni, şi nu sunt tâmpit. Ştiu de ce m-au căutat. Dar chiar nu ştiu unde e tata.

— Adevărul e… am început eu, dar m-am oprit când o umbră a căzut peste noi.

M-am întors. Daisy stătea în picioare în spatele meu.

— Adevărul e, a zis ea, că ascultam radioul şi-am auzit o ştire despre tatăl tău, iar apoi Holmesy, aici de faţă, mi-a zis că era înamorată de tine când eraţi mici.

— Daisy… m-am bâlbâit eu.

— La care eu: Hai să mergem la el, pun pariu că e iubire adevărată. Aşa că am înscenat un naufragiu, după care tu ţi-ai amintit că-i place Dr. Pepper şi… CHIAR E IUBIRE ADEVĂRATĂ! E fix ca în *Furtuna* şi bine, hai că vă las singuri, ca să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Şi umbra ei a dispărut, fiind înlocuită de lumina aurie a soarelui.

— Ce-a zis e… pe bune? m-a întrebat Davis.

— Păi, nu cred că e fix ca în *Furtuna,* am răspuns.

Dar nu îndrăzneam să-i spun adevărul. Şi, în orice caz, nu era o minciună. Nu pe de-a-ntregul.

— Adică… eram doar nişte copii.

— Aproape că arăţi ca o cu totul altă persoană, a zis el după câteva clipe.

— Poftim?

— Vreau să spun că erai un fulger mic şi slăbănog/ o scânteie, iar acum eşti…

— Cum?

— Altfel. Matură.

Stomacul a cam început să mi se agite, dar nu-mi dădeam seama de ce. Nu mi-am înţeles niciodată corpul – era speriat sau încântat?

Davis se uita dincolo de mine, către pâlcul de copaci de pe malul râului.

— Vorbesc serios, îmi pare foarte rău pentru faza cu tatăl tău, i-am spus.

— Tata e un mare căcănar. A fugit din oraş înainte să fie arestat, fiindcă e un laş.

Nu ştiam ce să spun. Felul în care vorbesc oamenii despre taţii lor mai că te face să te bucuri că tu nu ai unul.

— Chiar nu ştiu unde e, Aza. Şi dacă ştie cineva, n-o să spună nimic, fiindcă el le poate da mult mai mulţi bani decât valorează recompensa. O sută de mii de dolari? Pe bune? O sută de mii de dolari nu sunt cine ştie ce bani.

M-am mulţumit să-l privesc atent.

— Iartă-mă, a zis. Probabil că a sunat de rahat chestia asta.

— Probabil?

— Mda, ai dreptate, a spus. Vreau doar să zic că… o să scape basma curată. Întotdeauna scapă.

Tocmai mă pregăteam să răspund când am auzit-o pe Daisy. Se întorsese şi împreună cu ea era un tip – înalt, lat în umeri, îmbrăcat ca Davis în bermude stil milităresc şi tricou polo.

— Mergem să vedem o tuatara! ne-a anunţat ea pe un ton plin de entuziasm.

Davis s-a ridicat.

— Aza, el e Malik Moore, zoologul nostru, mi-a spus el.

Spusese „zoologul nostru” de parcă era o replică obişnuită într-o conversaţie, de parcă majoritatea oamenilor ajunşi la un anumit standard de viaţă îşi iau un zoolog.

M-am ridicat şi am dat mâna cu Malik.

— Eu am grijă de tuatara, mi-a explicat el.

Toată lumea părea să considere că ştiam ce naiba era o tuatara. Malik s-a dus la marginea piscinei, s-a lăsat în genunchi, a ridicat o trapă mascată de plăcile ceramice ale terasei şi a apăsat un buton. Din marginea piscinei a răsărit o pasarelă dintr-o reţea cromată, care se arcuia peste apă până la insulă. Daisy m-a apucat de braţ şi mi-a şoptit:

— Aşa trăiesc unii de-adevăratelea?!

Apoi zoologul a fluturat dramatic din mână, făcându-ne semn să trecem podul.

După care ne-a urmat pe pasarela din metal, către domul geodezic. A trecut un card prin dreptul uşii din sticlă. Am auzit cum se descuie, apoi uşa s-a deschis. Am păşit înăuntru şi brusc mă aflam într-un climat tropical, cu cel puţin douăzeci de grade mai cald şi cu umiditate considerabil mai mare decât afară.

Daisy şi cu mine am rămas lângă intrare, în timp ce Malik se repezea dintr-o parte în alta, până ce a apărut, în sfârşit, cu o şopârlă mare, de vreo şaizeci de centimetri lungime şi vreo opt centimetri înălţime. Coada ei ca de dragon era înfăşurată pe braţul lui Malik.

— Puteţi s-o mângâiaţi, a zis Malik, iar Daisy l-a ascultat, dar eu vedeam pe mâinile lui zgârieturi care indicau că nu întotdeauna îi plăcea să fie mângâiată.

Aşa că, atunci când mi-a întins-o, am zis:

— Nu prea-mi plac şopârlele.

Apoi mi-a explicat în cele mai mici detalii exasperante că Tua (avea şi nume) nu era

nicidecum o şopârlă, ci o creatură distinctă din punct de vedere genetic, care exista încă din era mezozoică, din urmă cu 200 de milioane de ani şi că era, practic, un dinozaur şi că tuatara poate ajunge să trăiască cel puţin 150 de ani, şi că pluralul de la tuatara e tuatara şi că sunt singura specie în viaţă din ordinul *Rhynchocephalia* şi că erau în pericol de dispariţie în ţinutul lor de origine, Noua Zeelandă, şi că teza lui de doctorat era despre rata evoluţiei moleculare a tuatarei şi dă-i şi dă-i, până ce uşa s-a deschis iar şi Lyle a anunţat:

— Am adus sucurile, şefu'.

Am luat cutiile şi i-am întins una lui Davis şi una lui Daisy.

— Sigur nu vrei s-o mângâi? m-a întrebat Malik.

— Mi-e frică şi de dinozauri, i-am zis.

— Holmesy are majoritatea fricilor majore, a spus Daisy mângâind-o pe Tua. În fine, ar cam trebui s-o luăm din loc. Am de preluat nişte îndatoriri de babysitter.

— Vă duc eu acasă, a spus Davis.

Davis a zis că trebuia să se oprească pe acasă, iar eu aveam de gând să-l aştept afară, dar Daisy m-a îmbrâncit în faţă aşa de tare, că m-am trezit mergând alături de el.

Davis a deschis uşa de la intrare, un imens panou de sticlă de cel puţin trei metri înălţime, şi am păşit într-o încăpere enormă, cu podele de marmură. În stânga, Noah Pickett era întins pe o canapea şi juca un joc video cu bătălii spaţiale pe un ecran uriaş.

— Noah, i-a zis Davis, o mai ţii mine pe Aza Holmes?

— Salut! a spus, fără să-şi ia ochii de la joc.

Davis s-a repezit în sus pe un rând de trepte de marmură ce păreau suspendate în aer şi m-a lăsat

singură cu Noah – sau aşa am crezut până ce o femeie pe care n-o mai văzusem a strigat:

— Ăla e un Picasso adevărat!

Era îmbrăcată toată în alb şi felia fructe de pădure în bucătăria de un alb imaculat.

— Uau! am spus şi m-am uitat înspre tabloul spre care privea ea.

Un bărbat alcătuit din linii vălurite călărea un cal din linii vălurite.

— Parcă lucrez într-un muzeu, a spus femeia.

M-am uitat la ea şi m-am gândit la observaţia lui Daisy despre uniforme.

— Da, e o casă foarte frumoasă, i-am zis.

— Au şi un Rauschenberg, sus, a adăugat ea.

Am dat din cap, cu toate că nu ştiam cine era ăla. Mychal probabil ar fi ştiut.

— Poţi să te duci să-l vezi.

A făcut semn cu mâna spre scări, aşa că am urcat, dar nu m-am oprit să studiez grămada de deşeuri reciclate din capul scărilor. În schimb, am aruncat o privire rapidă prin prima uşă deschisă peste care am dat. Părea să fie camera lui Davis – înăuntru domnea o curăţenie impecabilă, covorul purtând încă urmele periei de la aspirator. Un pat uriaş cu o mulţime de perne şi o pilotă bleumarin. Într-un colţ al camerei, lângă un perete de sticlă, se afla un telescop îndreptat către cer. Pe birou, fotografii cu familia lui – toate făcute cu ani în urmă, când era mic. Pe un perete, afişe înrămate de la concerte: The Beatles, Thelonius Monk, Otis Redding, Leonard Cohen, Billie Holiday. O bibliotecă plină cu cărţi cu coperte cartonate, cu un raft întreg numai cu reviste de benzi desenate încă sigilate. Iar pe noptieră, lângă un teanc de cărţi, Iron Man.

L-am luat şi l-am studiat atent. Plasticul era crăpat pe un picior, la spate, dând la iveală golul din interior, dar braţele şi picioarele încă se mişcau.

— Ai grijă, l-am auzit pe Davis în spatele meu. Ai în mână singurul bun fizic la care chiar ţin din suflet.

Am lăsat jos Iron Man-ul şi m-am răsucit pe călcâie.

— Scuze! i-am zis.

— Iron Man şi cu mine am trecut împreună prin chestii grele rău de tot, a spus Davis.

— Trebuie să-ţi spun un secret, i-am zis. Iron Man mi s-a părut întotdeauna un personaj oribil.

— Ei bine, Aza, a spus Davis şi a zâmbit, mi-a părut bine să te cunosc, dar prietenia noastră tocmai s-a încheiat.

Am început să râd şi l-am urmat jos, la parter.

— Rosa, poţi să stai până mă întorc?

— Da, sigur, a zis ea. V-am lăsat în frigider nişte chilii cu pui şi salată, pentru cină.

— Mulţumesc, a răspuns Davis. Noah, amice, mă întorc în douăzeci de minute, bine?

— Bine, a zis Noah, fără să părăsească spaţiul extraterestru.

În timp ce ne îndreptam spre Cadillacul Escalade al lui Davis, de care stătea sprijinită Daisy, l-am întrebat:

— Doamna e menajera voastră?

— E administratoarea casei. Încă de când m-am născut. E oarecum ceea ce avem acum în loc de părinţi.

— Dar nu locuieşte cu voi?

— Nu, pleacă în fiecare zi la şase, aşa că nu e *chiar* ca un părinte.

Davis a descuiat maşina. Daisy a urcat în spate şi mi-a spus să stau în faţă. Când dădeam roată maşinii, l-am văzut pe Lyle lângă maşinuţa lui de golf. Vorbea cu un bărbat care aduna cu grebla primele frunze ale toamnei, dar se uita la mine şi la Davis.

— Mă duc să le duc acasă pe fete, i-a zis Davis.

— Ai grijă, şefu’, i-a răspuns Lyle.

— Toată lumea e mereu cu ochii pe mine, a spus Davis după ce ne-am instalat în maşină. E groaznic de obositor.

— Îmi pare rău, am spus.

Davis a deschis gura să spună ceva, a părut să se răzgândească, apoi, după o clipă, a continuat:

— Adică, ştii cum în gimnaziu, de exemplu, ai senzaţia că toată lumea se uită la tine tot timpul şi vorbeşte despre tine pe furiş? E exact ca senzaţia aia din gimnaziu, numai că oamenii *chiar* se uită la mine şi şuşotesc despre mine.

— Poate cred că ştii unde e tatăl tău, a spus Daisy.

— Ei bine, nu ştiu. Şi nici nu vreau să ştiu.

Spusese vorbele ferm, apăsat.

— De ce? l-a întrebat Daisy.

M-am uitat cu atenţie Davis când a răspuns şi am văzut cum pe chipul lui a pâlpâit ceva şi nu s-a stins niciodată de tot.

— În momentul ăsta, cel mai bun lucru pe care-l poate face tata pentru mine şi Noah e să rămână dispărut. Oricum, nu e ca şi cum ar fi avut vreodată grijă de noi.

Cu toate că locuiam pe celălalt mal al râului, a durat zece minute ca să facă drumul întortocheat până la mine acasă, fiindcă în cartierul meu există un singur pod. Cu excepţia rarelor mele indicaţii, am parcurs drumul în tăcere. Când a intrat, în sfârşit, pe aleea din faţa casei mele, i-am cerut telefonul şi i-am trecut numărul meu în el. Daisy a coborât fără să-l salute şi mă pregăteam să fac acelaşi lucru, dar când i-am înapoiat telefonul, Davis mi-a luat mâna dreaptă şi-a întors-o cu palma în sus.

— Îmi amintesc asta, mi-a spus şi am văzut că se uita la plasturele care-mi acoperea vârful degetului.

Mi-am tras mâna şi mi-am strâns degetele.

— Doare? m-a întrebat.

Nu ştiu de ce, dar am vrut să-i spun adevărul.
— Dacă doare sau nu, e oarecum irelevant.
— Ăsta da motto pentru viaţă, a spus.
Am zâmbit.
— Mda, nu ştiu ce să zic. Bine, hai că mă duc.
Înainte să închid portiera, Davis mi-a spus:
— M-am bucurat să te văd, Aza!
— Îhî, am zis. Şi eu.

Cinci

Cât am dus-o pe Daisy acasă în calda îmbrăţişare a lui Harold, m-a tot pisălogit cu pasiunea pe care era sigură că o făcusem pentru Davis.

— Holmesy, străluceşti. Eşti luminoasă. Radiezi!

— Ba nu.

— Ba *da.*

— Jur că nici nu-mi dau seama dacă e drăguţ!

— E în zona aia vastă de mijloc la băieţi, a spus ea. Adică, destul de arătos ca să fiu dispusă să mă las cucerită. Marea problemă cu băieţii e că nouăzeci şi nouă la sută dintre ei sunt, să zicem, OK. Dacă i-ai putea îmbrăca şi igieniza cum trebuie şi i-ai face să stea cu spatele drept şi să te asculte, şi să nu fie nişte tembeli, ar fi absolut acceptabili.

— Chiar nu-mi caut prieten.

Ştiu că oamenii spun deseori asta când, de fapt, îşi caută în secret un partener romantic, dar eu vorbeam serios. Categoric eram atrasă de anumiţi oameni şi îmi plăcea ideea de a fi cu cineva, dar dinamica unui cuplu nu prea se potrivea cu abilităţile mele naturale. Adică, părţile componente ale relaţiilor romantice tipice care-mi provocau anxietate includeau: 1. Sărutatul; 2. Faptul că trebuie să spui ce se cuvine ca să nu răneşti sentimentele partenerului; 3. Faptul că spui şi mai multe chestii naşpa când încerci să-ţi ceri scuze; 4. Faptul că, dacă mergi la film, te simţi obligat să te ţii de mână cu partenerul, chiar şi după ce îţi transpiră palmele şi transpiraţia ta începe să se amestece cu a lui; şi 5. Faza aia când te întreabă „La ce te gândeşti?” şi vor să fii toată gen „Mă gândesc la tine, dragule”, dar, de fapt, te gândeşti că vacile efectiv n-ar putea supravieţui fără bacteriile din intestinele lor şi că asta înseamnă

cumva că vacile nu există ca forme de viaţă independente, dar asta nu prea e ceva ce poţi spune cu voce tare, aşa că până la urmă eşti forţată să alegi între a minţi şi a părea o ciudată.

— Ei bine, eu *vreau* să am un prieten, a spus Daisy. M-aş da eu la Micul Miliardar Orfan, doar că el nu-şi lua ochii de la tine. A, apropo, uite ce chestie interesantă: ghici cine primeşte miliardele dacă moare Pickett?

— Ăăă, Davis şi Noah?

— Nu, a zis Daisy. Ghici!

— Zoologul?

— Nu.

— Spune-mi odată!

— Ghici!

— Bine. Tu.

— Din nefericire, nu, ceea ce e cumplit de nedrept. Exact asta sunt, Holmesy: o miliardară fără miliarde. Am suflet de proprietar de avion particular şi viaţă de utilizator de transport în comun. E tragic, într-adevăr. Dar nu, nu eu. Nici Davis. Nici zoologul. Tuatara.

— Poftim?!

— Tuatara mă-sii, Holmesy! Malik mi-a spus că ştie toată lumea, şi chiar aşa e. Fii atentă.

Şi-a luat telefonul şi-a început să-mi citească:

— Articol de anul trecut din *Indianapolis Star*: „Russell Pickett, preşedintele şi fondatorul miliardar al companiei Pickett Engineering, a şocat aseară publicul elegant de la ceremonia Premiul Indianapolis când a anunţat că-şi va lăsa toată averea tuatarei lui. Numind aceste creaturi, care pot trece de vârsta de o sută cincizeci de ani, «animale magice», Pickett a spus că a creat o fundaţie care să studieze tuatara lui şi să-i asigure cea mai bună îngrijire. Prin dezlegarea secretelor lui Tua oamenii vor găsi cheia longevităţii şi vor înţelege mai bine evoluţia vieţii pe pământ. Întrebat de un reporter de la *Star* dacă poate confirma că are de gând să-şi lase toată averea într-

un fond de care va beneficia un singur animal, Pickett a confirmat: «De averea mea va beneficia Tua şi numai Tua, până la moartea ei. După aceea, se va duce într-un fond de care vor beneficia toate tuatara, din întreaga lume». Un reprezentant al companiei Pickett Engineering a spus că afacerile personale ale domnului Pickett nu au nicio legătură cu direcţia în care se îndreaptă compania”. Nimic nu spune mai clar lua-v-ar dracu’ copiilor tăi ca gestul de a-ţi lăsa averea unei şopârle.

— Păi, nu ştiu dacă-ţi aminteşti, dar nu e o şopârlă, am subliniat.

— Holmesy, într-o zi o să câştigi Premiul Nobel pentru Pedanterie Incredibilă, iar eu n-o să-mi încap în piele de mândrie.

— Mersi, am spus.

Am ajuns în faţa blocului lui Daisy şi l-am parcat pe Harold.

— Deci, dacă moare tatăl lui Davis, el şi fratele lui nu primesc *nimic*? Nu trebuie măcar să le plăteşti studiile sau ceva de genul ăsta?

— Habar n-am, a zis Daisy. Dar am impresia că Davis chiar *şi-ar da în gât* tatăl dacă ar şti unde e.

— Mda, am spus. Cineva trebuie să ştie. Doar avea nevoie de ajutor, nu? Nu poţi să dispari aşa, fără urmă.

— Corect, dar sunt o groază de posibili complici. Pickett are, gen, mii de angajaţi. Şi cine ştie câţi lucrează pe proprietatea aia. Adică… oamenii au un *zoolog!*

— Cred că e cam naşpa să ai atâţia oameni care să mişune toată ziua în jurul tău. Adică, oameni care nu fac parte din familia ta, ci aşa, îţi invadează întruna spaţiul.

— Bine zici, Holmesy, ce suferinţă de neîndurat să ai nişte servitori exagerat de amabili!

Am început să râd, iar Daisy a bătut din palme şi a spus:

— Bun. Lista mea de sarcini: să mă documentez despre testamente; să fac rost de raportul poliţiei.

Lista ta de sarcini: să te îndrăgosteşti de Davis, ceea ce aproape că ai reuşit. Mersi că m-ai adus acasă. E timpul să mă duc să mă prefac că-mi iubesc sora.

Şi-a luat rucsacul, s-a dat jos din Harold şi a trântit portiera mult iubită şi fragilă după ea.

După ce am ajuns acasă, m-am uitat la televizor cu mama, dar nu mă puteam gândi decât la Davis, cum s-a uitat la degetul meu, ţinându-mi mâna într-a lui.

Am nişte gânduri pe care dr. Karen Singh le numeşte „intruzive", dar când a pronunţat prima dată cuvântul, mi s-a părut că spune „invazive", termen care-mi place mai mult, deoarece, ca invaziile de dăunători, aceste gânduri par să ajungă în biosfera mea dintr-un ţinut foarte îndepărtat, după care scapă de sub control.

Cică toată lumea le are – te uiţi în jos de pe un pod, să zicem, şi din senin îţi trece prin cap că ai putea să sari. După care, dacă faci parte din majoritate, îţi spui: *Mă rog, un gând ciudat,* şi-apoi îţi vezi de viaţă. Dar pentru unii, gândul invaziv poate să preia oarecum controlul, sufocând toate celelalte gânduri până ce devine singurul pe care-l mai pot avea, gândul care fie le ocupă mintea permanent, fie e cel pe care încearcă permanent să-l alunge.

Te uiţi la televizor cu mama ta – la un serial despre călători în timp care rezolvă cazuri de crimă – şi-ţi aminteşti cum te ţinea de mână un băiat şi se uita la degetul tău, şi atunci îţi vine în minte un gând: *Ar trebui să-ţi desfaci plasturele ca să vezi dacă nu ai făcut o infecţie.*

De fapt, nu vrei să faci asta; e doar un gând invaziv. Toată lumea are astfel de gânduri. Dar tu nu-l poţi reduce la tăcere pe al tău. Fiindcă ai făcut un număr rezonabil de şedinţe de terapie comportamentală cognitivă, îţi spui: *Eu nu sunt gândurile mele,* deşi în adâncul inimii nu prea eşti

sigură ce spune asta despre tine. Apoi îţi spui să dai click pe x-ul micuţ din colţul din dreapta al gândului ca să-l faci să dispară. Şi poate că pentru o clipă şi dispare; eşti înapoi în casa ta, pe canapea, lângă mama, iar apoi creierul spune: *Păi, ia stai aşa. Dacă ţi-e infectat degetul? Ce te costă să verifici? Cantina în care ai redeschis rana nu era tocmai cel mai steril loc. Şi după aia ai intrat în râu.*

Acum eşti neliniştită, fiindcă ai mai trecut de mii de ori exact prin situaţia asta şi fiindcă vrei şi să alegi care gânduri se poate spune că sunt ale tale. La urma urmelor, râul chiar era mizerabil. Nu cumva ţi-a ajuns pe mână nişte apă din râu? Ar fi foarte uşor. *E vremea să-ţi scoţi plasturele.* Îţi spui că ai avut grijă să nu atingi apa, dar sinele îţi răspunde: *Dar dacă ai atins ceva ce a atins apa,* şi apoi îţi spui că rana asta aproape sigur nu e infectată, dar distanţa pe care ai creat-o cu *aproape* se umple cu gândul: *Trebuie să te asiguri că nu ai făcut infecţie; verifică odată, ca să ne putem linişti,* şi după aia bine, gata, te scuzi şi te duci la baie şi-ţi scoţi plasturele ca să descoperi că nu e pic de sânge, dar s-ar putea să fie un pic de umezeală pe pansamentul din interior. Ridici plasturele spre becul galben din baie şi da, clar arată a umezeală.

Sigur, poate să fie transpiraţie, dar poate să fie şi apă din râu sau, şi mai rău, scurgere seropurulentă, semn sigur de infecţie, aşa că scoţi gelul antibacterian pentru mâini din dulăpiorul cu medicamente şi storci un pic pe buricul degetului, ceea ce ustură ca naiba, apoi te speli bine pe mâini, cântând alfabetul ca să te asiguri că ţi-ai frecat mâinile cu săpun exact douăzeci de secunde, aşa cum recomandă Centrul pentru Prevenirea Bolilor, după care te ştergi bine cu un prosop. Şi apoi îţi împingi unghia în crăpătura din piele până începe să sângereze şi storci tot sângele din rană până nu mai iese nimic şi apoi tamponezi rana cu un

şerveţel. Scoţi un plasture din buzunarul blugilor, unde ai mereu o rezervă nesfârşită, şi aplici din nou cu grijă bandajul. Te întorci pe canapea să te uiţi la televizor şi preţ de câteva sau mai multe minute simţi cum vibraţia înnebunitoare a tensiunii interioare se mai potoleşte şi simţi uşurarea pe care ţi-o dă faptul că ai cedat demonilor firii tale.

Şi apoi trec două sau cinci sau şase sute de minute până începi să te întrebi *Oare am scos tot puroiul? Măcar era puroi sau doar transpiraţie? Dacă era puroi, s-ar putea să fie nevoie să cureţi iar rana.*

Şi uite-aşa, spirala se răsuceşte la nesfârşit.

Şase

A doua zi, după şcoală, m-am alăturat puhoiului de oameni care se înşira spre ieşire pe coridoarele arhipline ale liceului şi m-am îndreptat spre Harold. A trebuit să-mi schimb bandajul, ceea ce a durat câteva minute, dar am preferat totuşi să las să se mai rărească puţin traficul înainte să pornesc spre casă. Ca să mai omor timpul i-am trimis un SMS lui Daisy, ca s-o rog să ne vedem la Applebee's, restaurantul unde mergeam de obicei ca să învăţăm împreună.

Mi-a răspuns după câteva minute: *Lucrez până la 8. Ne vedem după?*

Eu: *Vrei să te iau cu maşina?*

Ea: *M-a luat tata de la şcoală. Mă aduce tot el. Ai primit mesaj de la Davis?*

Eu: *Nu. Să-i dau eu mesaj?*

Ea: *NICI SĂ NU TE GÂNDEŞTI.*

Ea: *Aşteaptă între 24 şi 30 de ore. Normal. Eşti interesată, dar nu obsedată.*

Eu: *S-a făcut. Nu ştiam că există Poruncile Mesajelor.*

Ea: *Ei bine, există. Te las, că am ajuns. Primul lucru pe ordinea de zi: tragem la sorţi ca să vedem cine trebuie să îmbrace costumul mascotei Chuckie. Roagă-te pentru mine.*

Am pornit spre casă cu Harold, apoi mi-am dat seama că aş putea merge oriunde. Mă rog, nu chiar *oriunde,* dar aproape. Puteam să mă duc în Ohio, dacă voiam, sau în Kentucky şi tot m-aş fi întors acasă la ora stabilită de mama. Datorită lui Harold, câteva sute de mile pătrate din centrul Americii erau la picioarele mele. Aşa că, în loc s-o iau spre casă, am tot mers spre nord pe Meridian Street până am ieşit pe autostrada I-465. Am dat radioul mai tare când a început un cântec care-mi plăcea, numit „Can't Stop Thinking About You", cu un bas

care făcea boxele de mult sparte ale lui Harold să zumzăie, cu versuri stupide şi penibile care erau exact ce aveam nevoie în acel moment.

Uneori dai la radio peste un şir minunat de cântece, când, de fiecare dată când un post dă reclame, treci pe altul unde tocmai a început un cântec care-ţi place, dar de care aproape că uitaseşi, un cântec pe care nu l-ai fi ales tu niciodată, dar care se dovedeşte a fi perfect ca să urli odată cu el. Şi aşa am tot condus pe una dintre acele miraculoase liste de redare, mergând fără ţintă. Am urmat autostrada spre est, apoi spre sud, apoi vest şi nord şi apoi iar spre est, până am ajuns la aceeaşi ieşire din Meridian Street de unde pornisem.

Călătoria a costat vreo şapte dolari în benzină şi ştiam că era o risipă, dar m-am simţit mult mai bine după ce-am dat ocol oraşului.

Când am oprit pe aleea din faţa casei ca să deschid uşa garajului, am văzut că aveam mai multe mesaje de la Daisy:

Tocmai am pierdut tragerea la sorti şi trebuie să intru în nenorocitul de costum Chuckie.

Vorbim mai târziu, dacă mai sunt în viaţă.

Dacă mor, să-mi plângi la mormânt în fiecare zi, până ce din pământ va răsări un lăstar, apoi să plângi pe el ca să crească până se face un copac frumos, ale cărui rădăcini îmi îmbrăţişează trupul.

Mă obligă să te las acum că-mi iau telefonul NU MĂ UITA HOLMESY.

Ultimele noutăţi: am supravieţuit. Mă duce tata la Applebee's după muncă. Pa!

În living, mama corecta extemporale, cu picioarele pe măsuţa de cafea. M-am aşezat lângă

ea şi, fără să-şi ridice privirea, mi-a spus:

— Un anume Lyle de la reşedinţa familiei Pickett ne-a adus azi canoea, reparată. Cică tu şi Daisy vâsleaţi pe White River şi v-aţi lovit de un bolovan.

— Îhî, am spus.

— Tu şi Daisy, a zis mama. Vâsleaţi pe White River.

— Îhî, am spus.

În cele din urmă, s-a uitat la mine.

— Pare să fie ceva ce ai face doar dacă, să zicem, ai vrea să dai de Davis Pickett.

Am ridicat din umeri.

— Şi ai reuşit? m-a întrebat.

Am ridicat iar din umeri, dar a continuat să se uite la mine până am cedat şi am început să vorbesc:

— Mă gândeam la el. Am vrut un pretext ca să văd cum se simte, cred.

— Cum se descurcă fără tatăl lui?

— Cred că e în regulă, am răspuns. Majoritatea oamenilor nu par să fie prea topiţi după taţii lor.

S-a sprijinit de mine, cu umărul lipit de al meu. Ştiam că ne gândeam amândouă la tata, dar nu ne pricepuserăm niciodată prea bine să vorbim despre el.

— Mă întreb dacă te-ai fi dondănit cu tatăl tău.

N-am spus nimic.

— El te-ar fi înţeles, n-am nicio îndoială în privinţa asta. Îţi pricepea curiozităţile cum eu n-am reuşit niciodată. Dar tare-şi mai făcea griji, ceea ce s-ar putea să te fi exasperat la un moment dat. Pe mine sigur mă exaspera uneori.

— Şi tu îţi faci griji, am spus.

— Cam aşa e. Cele mai multe în privinţa ta.

— Nu mă deranjează cei care-şi fac griji, am spus. Îngrijorarea e felul corect în care trebuie privită lumea. Viaţa e îngrijorătoare.

— Vorbeşti exact ca el.

A zâmbit stins.

— Tot nu-mi vine să cred că ne-a părăsit.

A spus-o de parcă era o decizie pe care o luase tata, de parcă în ziua aia, în timp ce tundea iarba, şi-ar fi zis: *Cred că acum o să mă prăbuşesc mort.*

În seara aceea am gătit eu cina, un ghiveci cu macaroane, cu legume din conservă, macaroane din cutie şi nişte brânză Cheddar adevărată, apoi am mâncat uitându-ne la un reality-show despre oameni obişnuiţi care încearcă să supravieţuiască în sălbăticie. Telefonul mi-a zumzăit, în sfârşit, când spălam vasele împreună cu mama – Daisy mă anunţa că ajunsese la Applebee's –, aşa că i-am spus mamei că mă întorc până la miezul nopţii şi m-am reîntâlnit cu Harold ceea ce era, ca de obicei, încântare pură.

Applebee's e un lanţ de restaurante de calitate medie, unde se serveşte „mâncare americană", ceea ce înseamnă, practic, că se Pune Brânză în Tot. Anul trecut ne-a bătut la uşă un puşti şi a convins-o pe mama să cumpere un catalog imens cu cupoane de reduceri ca să sprijine trupa lui de cercetaşi, parcă, iar catalogul s-a dovedit că includea şi şaizeci de cupoane pentru Applebee's, care ofereau „Doi burgeri cu 11 dolari". De atunci, eu şi Daisy ne tot chinuiam să le terminăm.

Mă aştepta într-un separeu, schimbată din cămaşa de la serviciu într-o bluză decoltată turcoaz, uitându-se ţintă în ecranul telefonului. Daisy nu avea calculator, aşa că făcea totul pe telefon, de la trimis mesaje la scrisul de scenarii fictive. Putea să scrie pe el mai repede decât puteam eu pe o tastatură de dimensiuni normale.

— Ai primit vreodată o poză cu un penis? m-a întrebat în loc de salut.

— Ăăă, am văzut una, am spus, strecurându-mă pe bancheta din faţa ei.

— Păi, normal că ai văzut una, Holmesy. Ce Dumnezeu, doar nu te întreb dacă nu cumva eşti o călugăriţă din secolul al şaptesprezecelea. Vreau să

spun, ai primit vreodată o poză nesolicitată, fără niciun context, reprezentând un penis? Cum ar veni, o poză cu un penis ca formă de prezentare?

— Nu cred, am spus.

— Ia uite! a zis şi mi-a întins telefonul ei.

— Mda, e un penis, am spus mijind ochii şi întorcându-l puţin în sens invers acelor de ceasornic.

— Corect, dar putem vorbi puţin despre asta?

— Dacă te rog frumos, putem să nu?

Holly, chelneriţa noastră, a apărut lângă masă şi am lăsat telefonul din mână. Holly era chelneriţa noastră cu oarecare regularitate şi nu era tocmai membră de frunte a fan-clubului Daisy şi Holmesy, probabil din cauza strategiei noastre de consumaţie la Applebee's pe bază de cupoane, precum şi a resurselor noastre limitate pentru bacşiş.

Ca întotdeauna, Daisy a vorbit prima:

— Holly, ai primit vreodată…

— Nu, am oprit-o eu. Nu, nu, nu!

Am ridicat privirea spre Holly.

— Eu aş vrea doar o apă, fără mâncare, te rog, dar pe la nouă patruzeci şi cinci o să vreau un burger vegetarian, fără maioneză şi fără niciun fel de sosuri sau condimente, doar un burger vegetarian într-o chiflă, la pachet, te rog! Cu cartofi prăjiţi.

— Iar tu vrei burgerul Texasul în Flăcări? a întrebat-o Holly pe Daisy.

— Cu un pahar de vin roşu, te rog!

Holly s-a mulţumit să o privească fix.

— Bine. Apă.

— Presupun că aveţi un cupon? ne-a întrebat Holly.

— Întâmplător, da, am spus şi l-am împins pe masă către ea.

Holly abia apucase să ne întoarcă spatele, că Daisy a reluat discuţia.

— Adică, eu cum ar trebui să reacţionez la vederea unui penis semierect trimis în semn de

admiraţie? Ar trebui să fiu *intrigată*?

— Probabil că el crede că chestia asta se va sfârşi cu o nuntă. O să vă întâlniţi în viaţa reală şi o să vă îndrăgostiţi şi într-o zi o să le spuneţi copiilor voştri că totul a început cu poza unui penis fără trup.

— E o reacţie tare ciudată la scenariile mele fictive. Adică… cum? Hai să urmărim împreună firul logic: „Mi-a plăcut mult povestirea asta despre aventura romantică a lui Ray şi Chewbacca pe Endor, unde cercetau epava unei nave spaţiale Tulgah în căutarea legendarei poţiuni a răbdării aparţinând culturii Tulgah; în semn de mulţumire, cred că am să trimit autoarei acelei povestiri o fotografie cu puţa mea”. Aşa? Cum ajungi de la una la alta, Holmesy?

— Băieţii sunt scârboşi, am spus. Toată lumea e scârboasă. Oamenii şi corpurile lor scârboase; toate mă fac să vomit.

— Probabil că e doar un ratat de fan de-al lui Kylo stan, a bombănit ea.

Nu înţelegeam nimic din limbajul scenariilor ei fictive.

— *Te rog eu,* hai să vorbim despre altceva.

— Bine. În pauza de la muncă am devenit expertă în testamente. Fii atentă: de fapt, nu poţi să laşi niciun ban unui animal nonuman după moartea ta, dar *poţi* să-ţi laşi toţi banii unei corporaţii care există exclusiv pentru bunăstarea unui animal nonuman. Ideea e că statul Indiana nu consideră animalele de companie oameni, dar consideră corporaţiile oameni. Aşa că banii lui Pickett s-ar duce toţi la o companie dedicată bunăstării tuatarei. Şi am descoperit că nu eşti obligat să laşi *nimic* copiilor tăi când mori. Oricât de bogat ai fi – nici casă, nici bani de facultate, nimic.

— Ce se întâmplă dacă tatăl lor merge la închisoare?

— Ar primi un tutore. Poate administratoarea casei ori o rudă, ceva, iar acea persoană ar primi

bani pentru întreţinerea copiilor. Dacă nu-mi iese treaba cu cariera de detectiv particular, s-ar putea să mă bag tutore de copii de miliardari. Bun. Tu apucă-te să întocmeşti dosare despre caz şi familia Pickett. Eu o să obţin raportul poliţiei şi o să-mi fac şi tema la analiză matematică, fiindcă nu sunt destule ore într-o zi, iar eu trebuie să petrec prea multe dintre ele la Chuck E. Cheese.

— Şi cum ai de gând să obţii raportul poliţiei?

— Ei, ştii tu. Cu şiretenie, spuse ea.

Întâmplarea face că eram prietenă pe Facebook cu Davis Pickett şi, cu toate că profilul lui era un oraş-fantomă de mult abandonat, mi-a oferit unul dintre numele sale de utilizator – daligoodman, care m-a dus la un cont de Instagram.

Acesta nu conţinea nicio poză adevărată, doar citate create cu fonturi asemenea celor de la maşinile de scris, puse pe fundaluri uşor nefocalizate, care arătau ca hârtia boţită. Primul, postat acum doi ani, era din Charlotte Brontë. „Îmi port de grijă singură. Cu cât sunt mai solitară, mai lipsită de prieteni, mai nesusţinută de nimeni, cu atât mai mult îmi creşte respectul de sine."

Cel mai recent citat era „Cine nu se teme de moarte moare doar o singură dată", care mi s-a părut a fi o trimitere voalată la tatăl lui, dar pe care n-am reuşit s-o descifrez. (Adevărul e că şi cine *se teme* de moarte moare tot o singură dată, dar mă rog.)

Trecând în revistă citatele, am observat câţiva utilizatori care apreciau constant postările lui Davis, printre care una, anniebellcheers, al cărei cont era în mare parte doar cu poze cu majorete, până am mers mai mult de un an în urmă şi am găsit o serie de poze cu ea şi Davis, însoţite de o groază de emoji-uri cu inimioare.

Relaţia lor părea să fi început în vara dintre clasele a noua şi a zecea şi durase câteva luni. Profilul ei de pe Instagram avea un link către

contul ei de Twitter, de pe care încă urmărea un utilizator numit nkogneato, care s-a dovedit a fi pseudonimul de pe Twitter al lui Davis – m-am prins fiindcă postase o poză cu fratele lui sărind ghemuit în piscina lor.

Numele de utilizator nkogneato m-a dus la un profil de YouTube – utilizatorului păreau să-i placă în general fazele tari din baschet şi clipurile alea foarte lungi în care te uiţi cum joacă cineva un joc video – şi apoi, în final, după ce-am trecut prin multe pagini de rezultate de căutare, la un blog.

La început n-am fost sigură că era al lui Davis. Fiecare postare începea cu un citat, apoi conţinea un scurt paragraf care nu era niciodată suficient de autobiografic ca să-l pot identifica, în genul ăsta:

> „Vine un moment în viaţă când frumuseţea lumii ţi-e de-ajuns. Nu e nevoie să o fotografiezi, s-o pictezi, nici măcar s-o ţii minte. Ea e de-ajuns.” – TONI MORRISON
>
> Aseară stăteam întins pe pământul îngheţat şi mă uitam în sus, la cerul al cărui senin era doar uşor afectat de poluarea luminoasă şi aburul propriei mele respiraţii – fără telescop, fără nimic, doar eu şi cerul larg deasupra mea – şi mă tot gândeam că cer e un substantiv la singular, de parcă e un singur lucru. Dar cerul nu e un singur lucru. Cerul e totul. Şi aseară, a fost de-ajuns.

N-am ştiut sigur dacă era el până n-am început să observ că multe dintre citatele de pe pagina lui de Insta-gram erau folosite şi pe blog, inclusiv cel din Charlotte Brontë:

> „Îmi port de grijă singură. Cu cât sunt mai solitară, mai lipsită de prieteni, mai nesusţinută de nimeni, cu atât mai mult îmi

crește respectul de sine.” – CHARLOTTE BRONTE

La sfârşit, când mersul pe jos era o corvoadă, ne-am aşezat pe o bancă cu vedere în jos, către râul cu ape scăzute, şi mi-a spus să frumuseţea ţinea în mare parte de atenţie. „Râul e frumos pentru că te uiţi la ei”, a spus ea.

Alta, scrisă în noiembrie trecut, cam pe când el şi anniebellcheers încetaseră să-şi mai răspundă pe Twitter:

„Caldul e o convenţie, frigul e o convenţie, culoarea e o convenţie; în realitate toate sunt doar atomi şi vid.” – DEMOCRIT

Când ce observi nu se mai potriveşte cu adevărul, în ce te încrezi – în simţurile tale sau în adevărul tău? Grecii nici nu aveau un cuvânt pentru albastru. Pentru ei, culoarea nici nu exista. N-o puteau vedea dacă nu aveau un cuvânt care s-o descrie.

Mă gândesc la ea tot timpul. Când o văd, stomacul face tumbe. Dar e iubire sau ceva pentru care nu am inventat un cuvânt?

Următoarea m-a făcut să înlemnesc:

„Cea mai puternică armă împotriva stresului e abilitatea noastră de a alege un gând, şi nu altul.” – WILLIAM JAMES

Nu ştiu de ce superputere se bucura William James, dar nu am puterea să-mi aleg gândurile, aşa cum nu am puterea să-mi aleg numele.

Felul în care vorbea despre gânduri era felul în care le trăiam eu – nu ca pe-o alegere, ci ca pe-un destin. Nu erau un catalog al capacităţii mele raţionale, ci o respingere a acesteia.

Când eram mică, îi spuneam mamei despre invaziile mele şi ea spunea întotdeauna: „Dar nu te mai *gândi* la lucrurile astea, Aza”. Dar Davis înţelegea. Nu ai de ales. Aici e problema.

Celălalt lucru interesant legat de prezenţa online a lui Davis era că totul se oprea în ziua în care tatăl lui dispăruse. Postase pe blog aproape în fiecare zi mai bine de doi ani, apoi, în după-amiaza de după dispariţia tatălui lui, a scris:

> „Somn uşor, cretinilor.” – J.D. SALINGER
>
> Cred că aici ne spunem la revedere, prieteni, deşi, pe de altă parte… nimeni nu spune vreodată la revedere decât dacă vrea să te revadă.

Era logic. Probabil că lumea începuse să dea târcoale… adică, dacă eu am fost în stare să-i găsesc blogul secret, îmi închipui că şi poliţaii l-au găsit. Dar mă întrebam dacă Davis chiar renunţase complet la internet sau dacă nu cumva o ştersese către zone mai îndepărtate.

Însă n-am reuşit să-i mai găsesc urma. În schimb, m-am împotmolit în verificarea numelor lui de utilizator şi variantelor lor şi am ajuns să cunosc o groază de oameni care nu erau Davis Pickett *al meu* – Dave Pickett care avea cincizeci şi trei de ani şi era camionagiu în Wisconsin; Davis Pickett care murise de scleroză laterală amiotrofică după ce pusese pe blog mici postări scrise cu ajutorul unui program care urmărea mişcările ochilor; un utilizator de Twitter numit daligoodman al cărui blog era numai ameninţări veninoase la adresa membrilor Congresului. Am găsit un cont de reddit cu comentarii despre

baschetul din Butler, aşa că probabil era al lui Davis, dar şi acela căzuse în tăcere după dispariţia lui Pickett senior.

— Sunt foarte aproape, a spus brusc Daisy. Foarte, foarte aproape. Ce n-aş da să mă pricep la viaţă cum mă pricep la internet…

Am ridicat ochii şi m-am întors pe planul senzorial al restaurantului. Daisy tasta în telefon cu o mână şi în cealaltă ţinea paharul cu apă. Totul era gălăgios şi orbitor. La bar, unii ţipau ceva despre o întâmplare din sport.

— Ce-ai găsit? m-a întrebat şi a pus paharul pe masă.

— Ăăă, Davis a avut o prietenă, dar s-au despărţit cam prin noiembrie trecut. Are un blog, dar n-a mai actualizat nimic de când a dispărut tatăl lui. Nu ştiu ce să zic. Pe blog pare… dulce, aş zice.

— Ei bine, mă bucur că ţi-ai folosit talentul de detectiv de internet ca să ajungi la concluzia că Davis e dulce. Holmesy, te iubesc, dar caută informaţii despre *caz.*

Aşa am făcut. Ziarul *Indianapolis Star* a scris o mulţime despre Russell Pickett, deoarece compania lui era unul dintre cei mai mari angajatori din statul Indiana, dar şi pentru că era mereu dat în judecată. Făcuse o imensă tranzacţie imobiliară în centru, care eşuase în multiple procese; fosta lui asistentă executiv şi directoarea de marketing de la Pickett Engineering îl dăduseră amândouă în judecată pentru hărţuire sexuală; fusese dat în judecată de un grădinar de pe proprietatea lui, pentru că încălcase legea antidiscriminare împotriva americanilor cu dizabilităţi; şi lista continua la infinit.

În toate acele articole, era citat acelaşi avocat: Simon Morris. Site-ul lui Morris îi descria compania ca fiind „o firmă de avocatură exclusivistă, centrată pe asigurarea de servicii

complete persoanelor fizice cu venituri mari şi foarte mari”.

— Mi se descarcă telefonul – csf ncsf. Pot să mă încarc la computerul tău?

A pronunţat efectiv doar literele c-s-f-n-c-s-f, ceea ce, am vrut să-i atrag atenţia că are exact atâtea silabe ca şi cuvintele „ce să faci, n-ai ce să faci”, dar era clar cufundată în ceva. Fără să-şi ia ochii de la telefon, Daisy a băgat mâna în poşetă, a scos un cablu USB şi mi l-a întins. L-am băgat în laptopul meu şi s-a mulţumit să mormăie:

— Mai bine, mersi; sunt cât pe ce.

Am observat că venise Holly cu comanda mea la pachet. Am crăpat puţin capacul cutiei de plastic şi am luat vreo doi cartofi, după care m-am întors la investigarea lui Pickett. Am dat peste un site numit Glassdoor, unde actuali şi foşti angajaţi puteau să evalueze anonim compania. Observaţiile despre Russell Pickett, personal, includeau:

> „Directorul executiv e al dracului de dubios.”
> „Russell Pickett e un megaloman de primă mână.”
> „Nu spun că şefii de la Pickett te pun să încalci legile, dar îi auzim deseori pe şefi căşi încep frazele cu «Nu spun că ar trebui să încâlci legea, dar…»”

Deci ăsta-i genul de om care era Pickett. Şi, cu toate că scăpase de toate procesele căzând la înţelegere să plătească despăgubiri, ancheta penală refuza să dispară. Din câte îmi dădeam seama, compania mituise mai mulţi oficiali de la nivelul autorităţii statului ca să primească contractele pentru a construi un sistem mai bun de deversare e excesului de deşeuri din canalizarea oraşului Indianapolis.

În urmă cu cincisprezece ani, guvernul pusese deoparte o tonă de bani ca să cureţe White River construind mai multe bazine de retenţie a

dejecţiilor şi extinzând sistemul de tunele de sub centru prin schimbarea cursului unui pârâu numit Pogue’s Run. Ideea era ca peste un deceniu, canalizările să nu se mai reverse în râu la fiecare ploaie. Picket Engineering obţinuse contractul iniţial, dar nu terminase niciodată lucrarea şi mai şi depăşise cu mult bugetul, aşa că guvernul a retras contractul de la compania lui Pickett şi a ţinut o licitaţie deschisă pentru finalizarea proiectului.

Şi atunci, cu toate că făcuse o treabă mizerabilă prima dată, Pickett Engineering a câştigat noul contract – se pare că prin mituirea autorităţilor statale. Doi dintre directorii lui Pickett fuseseră deja arestaţi şi se credea că cooperează cu poliţia. Pickett însuşi nu fusese pus sub acuzare, deşi un editorial din ziarul apărut cu trei zile înaintea dispariţiei lui critica autorităţile: *„Indianapolis Star* are destule dovezi ca să-l pună sub acuzare pe Russell Pickett; autorităţile nu?”

— Şiiiii, am pornit. Bun. Aşa. Aşa. Aştept să se descarce arhiva zip. Da şi se deschide şi… aşa, fir-ai tu să fii!

Daisy s-a uitat în sfârşit la mine şi a zâmbit. Dinţii ei din faţă erau puţin strâmbi, întorşi unul spre celălalt, şi era complexată din cauza asta, aşa că rareori zâmbea cu toată gura. Dar acum i se vedeau şi gingiile.

— Mă laşi să fac faza aia de la sfârşitul episoadelor cu *Scooby-Doo* în care-ţi spun cum am făcut-o?

Am dat din cap că da.

— Deci primul articol despre dispariţia lui Pickett face referire la un raport de poliţie obţinut de *Indianapolis Star.* Articolul ăla a fost scris de Sandra Oliveros, cu contribuţia unui tip pe nume Adam Bitterley, care e un nume de familie de toată jalea[1], dar în fine, e clar că e novicele pus să lucreze pe subiect, iar o căutare rapidă pe Google mi-a arătat că e proaspăt absolvent al Universităţii Indiana. Aşa că am creat o adresă de e-mail care

arată aproape exact ca cea a Sandrei Oliveros şi i-am ordonat pe e-mail lui Bitterley să-mi trimită o copie a raportului poliţiei. Şi el mi-a răspuns ceva de genul: „Nu pot; nu-l am în calculatorul de acasă”, şi-atunci i-am zis să se ducă naibii la birou şi să mi-l trimită, iar el cică: „E vineri seara”, iar eu: „Ştiu că e vineri seara, dar ştirile nu iau pauză în weekend; fă-ţi treaba sau găsesc pe altcineva care s-o facă în locul tău”. Şi atunci, să mor eu, s-a dus la birou şi mi-a trimis copii după nenorocitul de raport.

— Doamne!

— Bine ai venit în viitor, Holmesy. Nu mai e vorba de intrat prin efracţie în computere, ci de intrat prin efracţie în sufletele oamenilor. Ai fişierul pe e-mail.

Uneori mă întrebam dacă Daisy era prietenă cu mine fiindcă avea nevoie de un martor.

În timp ce se descărca fişierul, mi-am luat privirea de la ecran şi m-am uitat printre lamelele jaluzelelor la parcarea de afară. Un bec din parcare era îndreptat direct spre noi, ceea ce cufunda totul în jurul lui într-o beznă neagră ca smoala.

Încercam să alung un gând, dar, când am deschis raportul de poliţie şi am început să mă uit prin el, gândul a devenit tot mai insistent.

— Ce-i? m-a întrebat Daisy.

— Nimic, am spus, încercând să înghit gândul sâcâitor.

Dar n-am reuşit.

— Doar că… n-o să aibă necazuri? Adică, luni când se duce la serviciu, n-o s-o întrebe pe şefa lui de ce i-a trebuit dosarul şi ea n-o să zică: „Ce dosar?” şi atunci n-o să dea de necaz? Adică, ar putea să fie dat afară.

Daisy doar şi-a dat ochii peste cap, dar eu eram de-acum în spirală şi am început să-mi fac griji că domnul Bitterley o să-şi dea seama cum îi poate da de urmă lui Daisy, că o să pună poliţia s-o aresteze şi poate şi pe mine, având în vedere că eram

probabil complice. Noi nu făceam decât să jucăm şi noi un joc nevinovat, dar oamenii ajung zi de zi la puşcărie pentru infracţiuni mai mici ca asta. Mi-am imaginat ştirea: hackeriţe obsedate de băiatul miliardar.

— O să ne găsească, am spus după o vreme.

— Cine? m-a întrebat ea.

— Tipul, am spus. Bitterley.

— Ba nu, n-o să ne găsească; sunt pe o conexiune Wi-Fi publică, într-un Applebee's şi folosesc o adresă de IP care mă plasează în Brazilia, în Belo Horizonte. Şi dacă totuşi mă găseşte, o să spun că tu habar n-aveai ce făceam eu şi o să merg la închisoare ca să te protejez, iar tu, ca să-mi mulţumeşti că am refuzat să te dau în gât, o să-ţi tatuezi faţa mea pe biceps. O să fie supertare!

— Daisy, vorbesc serios!

— Şi eu. Bicepsuleţul tău slăbănog cere un tatuaj cu mutra mea. Şi-apoi, n-o să fie dat afară. N-o să ne găsească. Cel mult, o să înveţe o lecţie importantă despre escrocheriile electronice într-un mod care va avea un impact negativ minim asupra vieţii lui şi a companiei pentru care lucrează. Calmează-te, da? Trebuie să mă întorc la cearta asta foarte importantă pe care o am cu un străin de pe internet despre Chewbacca şi dacă e persoană sau nu.

Holly a venit cu nota, un mod deloc subtil de a ne atrage atenţia că ocupaserăm prea mult masa. Am pus pe masă cardul de debit pe care mi-l dăduse mama – Daisy nu avea niciodată bani, iar mama mă lăsa să cheltuiesc douăzeci şi cinci de dolari pe săptămână cu condiţia să continui să iau numai zece. Pe sub masă mi-am frecat degetul mare de cel mijlociu. Mi-am spus că Daisy avea probabil dreptate, că probabil totul avea să fie în regulă. Probabil.

— Pe bune, Holmesy, n-o să las să se întâmple nimic rău, a zis Daisy, fără să-şi ridice ochii din

telefon. Promit!

— Nu poţi să controlezi asta, aici e problema, am spus. Să ştii că viaţa nu e ceva ce poţi mânui după voia ta.

— Ba să mor eu dacă nu e, a mormăit ea, tot cufundată în telefon. Câh! Doamne fereşte, acuma tipul ăsta zice că scriu despre zoofilie.

— Poftim?!

— Fiindcă în scenariul meu fictiv, Chewbacca şi Ray erau îndrăgostiţi. Spune că e – şi citez – „ilegal", fiindcă e iubire între specii diferite. Nici măcar nu vorbim despre *sex* – am grijă să păstrez rating-ul 12, ca să pot fi citită de toţi puştii – doar despre *iubire.*

— Dar Chewbacca nu e om, am spus.

— Discuţia nu e dacă Chewie era om, Holmesy, ci dacă era *persoană.*

Aproape că ţipa. Lua foarte în serios chestiile legate de *Războiul Stelelor.*

— Şi *bineînţeles* că era persoană. Adică, ştim măcar ce anume te face să fii o persoană? Avea corp şi suflet, şi sentimente şi vorbea o limbă şi era adult şi dacă el şi Rey erau legaţi de o iubire pasională, blănoasă şi comunicativă, de ce să nu-i mulţumim lui Dumnezeu că doi adulţi cu conştiinţă de sine, capabili de consimţământ informat, s-au găsit unul pe altul într-o galaxie întunecată şi distrusă?

De cele mai multe ori, nimic nu mă putea scoate din ghearele fricii, dar uneori, simplul fapt c-o ascultam pe Daisy avea acest efect pe loc. Ea reparase ceva în mine şi nu mă mai simţeam de parcă eram într-un vârtej sau de parcă mergeam în viteză pe o spirală din ce în ce mai strânsă. Nu mai aveam nevoie de comparaţii. Ocupam din nou spaţiul meu interior.

— Deci e o persoană, fiindcă are conştiinţă de sine?

— Nimeni nu se plânge că oamenii de sex masculin se îmbârligă cu Twi'leks de sex feminin!

Fiindcă bineînţeles că *bărbaţii* au dreptul să aleagă orice vor să călărească. Dar o femeie din specia umană să se îndrăgostească de un Wookiee? Doamne fereşte! Adică, da, Holmesy, ştiu că acuma dau apă la moară ălora puşi pe stârnit scandal pe net, dar nu pot să nu iau atitudine.

— Vreau doar să spun că, de exemplu, un bebeluş nu are conştiinţă de sine, dar tot e o persoană.

— Holmesy, nu spune nimeni nimic despre bebeluşi. Aici e vorba despre o persoană adultă care face parte, întâmplător, din specia umană, care s-a îndrăgostit de o altă persoană adultă, care întâmplător e Wookiee.

— Măcar Rey ştie să vorbească limba Wookiee?

— Ştii ceva? Mă cam enervează că nu citeşti ce scriu *eu,* dar şi mai enervant e că nu citeşti *deloc* fan-fiction[2] despre Chewie. Dacă ai citi, ai şti că Wookiee nu era o limbă, ci o specie. Existau cel puţin trei limbaje Wookiee. Rey a învăţat Shyriiwook de la Wookiee-ii care au venit pe Jakku, dar n-o vorbea de obicei, fiindcă majoritatea Wookiee-ilor înţelegeau Basic.

De-acum râdeam de-a dreptul.

— Şi de ce foloseşti timpul trecut?

— Fiindcă toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată, Holmesy. Întotdeauna se foloseşte timpul trecut când vorbeşti despre *Războiul Stelelor.* Cum naiba nu ştii?

— Stai aşa. Oamenii pot vorbi Shyri… limba Wookiee? Ca răspuns, Daisy a scos o imitaţie acceptabilă de Chewbacca, apoi a tradus ce spusese:

— Te întrebam dacă ai de gând să mănânci cartofii prăjiţi.

Am împins spre ea cutia cu cartofi, a luat o mână zdravănă, apoi, cu gura plină, a mai scos un sunet de Chewbacca.

— Asta ce-a mai însemnat? am întrebat-o.

— Au trecut peste douăzeci şi patru de ore. E timpul să-i dai mesaj lui Davis.
— Wookiee au SMS-uri?
— *Aveau* SMS-uri, m-a corectat ea.

Şapte

Luni dimineaţă am dus-o pe mama la şcoală, fiindcă maşina ei era la reparat. Simţeam usturimea din degetul mijlociu de la gelul antibacterian pe care-l aplicasem înainte să ies pe uşă, aşa că apăsam bandajul pe buricul degetului, ceea ce în acelaşi timp accentua şi uşura durerea. Nu-i dădusem mesaj lui Davis în weekend. M-am tot gândit la asta, dar seara de la Applebee's a trecut şi după aceea începusem să mă simt neliniştită din cauza asta, fiindcă poate trecuse prea mult timp, iar Daisy nu era cu mine ca să mă oblige să dau mesajul, fiindcă lucra tot weekendul.

Probabil că mama a observat că apăsam bandajul, fiindcă a spus:

— Mâine ai programare la dr. Singh, nu?

— Mda.

— Ce părere ai despre medicaţie?

— Cred că e OK, am spus, ceea ce nu era chiar pe deplin adevărat.

În primul rând, nu eram convinsă că pastila albă rotundă avea vreun efect când o luam, iar în al doilea rând, nu o luam chiar aşa de des pe cât ar fi trebuit. Parţial fiindcă tot uitam, dar mai era încă un motiv pe care nu reuşeam deloc să-l identific, un fel de frică ascunsă în adâncuri că nu era bine să iau o pastilă ca să devin eu însămi.

— Alo? Eşti aici? m-a întrebat mama.

— Îhî, am spus.

O părticică suficientă din mine – dar strict suficientă – încă se mai afla în Harold ca să-i audă vocea şi să ţină drumul bine-cunoscut spre şcoală.

— Te rog să fii sinceră cu dr. Singh, da? Nu e nevoie să suferi.

Ceea ce, după părerea mea, e greşeala fundamentală de percepţie în ceea ce priveşte complicata condiţie umană, dar mă rog.

Am oprit în parcarea elevilor, m-am despărţit de mama şi m-am aşezat la coadă la detectoarele de metal. Odată declarată neînarmată, m-am alăturat fluxului de trupuri care umpleau coridoarele aşa cum umplu celulele sanguine o venă.

Am ajuns la dulapul meu cu câteva minute mai devreme şi m-am oprit să-l caut pe reporterul păcălit de Daisy, Adam Bitterley. În dimineaţa aia împărtăşise un link către un nou articol pe care-l scrisese despre un consiliu şcolar care voia să interzică nu ştiu ce carte, aşa că am dedus că nu fusese concediat. Daisy avusese dreptate: nu se întâmplase nimic.

Mă pregăteam s-o iau spre clasă, când Mychal a venit în goană la dulapul meu şi m-a tras către o bancă.

— Ce faci, Aza?

— Bine, am spus.

Mă gândeam cum o parte din tine poate să fie într-un loc, pe când, în acelaşi timp, cele mai importante părţi sunt în alt loc, un loc care nu poate fi accesat cu ajutorul simţurilor. De exemplu, aşa cum condusesem până la şcoală fără să fiu, de fapt, în maşină. Încercam să mă uit la Mychal, să aud hărmălaia de pe coridor, dar nu eram acolo, nu cu adevărat, nu în întregime, până în adâncurile mele.

— Ăăă, a spus el. Deci, fii atentă, nu vreau să stric grupul nostru de prieteni, fiindcă e tare mişto, dar… e cam aiurea, dar crezi că… pe bune, poţi să refuzi fără probleme…

A lăsat vorbele în aer, dar mi-am dat seama unde bătea.

— Nu prea cred că pot să am un prieten în momentul ăsta, am spus. Adică, sunt…

— Păi, acuma e superaiurea… m-a întrerupt el. Voiam să te întreb dacă crezi că Daisy ar vrea să iasă cu mine sau dacă e o tâmpenie. Adică, şi tu eşti grozavă, Aza, dar…

Îl cunoşteam destul de bine pe Mychal ca să nu mă prăbuşesc *pe loc* moartă de ruşine, dar chiar şi aşa, nu eram departe.

— Da, am spus. Da. E o idee minunată. Dar ar trebui să vorbeşti cu ea despre asta, nu cu mine. Dar da. Absolut, invit-o în oraş. Mi-e jenă. Toată faza a fost penibilă. Ar trebui s-o inviţi în oraş pe Daisy. Şi acum am să mă ridic şi-am să părăsesc această conversaţie cu bruma de respect de sine care mi-a mai rămas.

— Îmi pare tare rău, a spus când m-am ridicat şi-am început să mă îndepărtez cu spatele. Adică, eşti frumoasă, Aza, nu ăsta e motivul.

— Nu, am spus. Nu. Nu mai spune nimic. E categoric vina mea. Eu… Acuma o să plec. Neapărat s-o inviţi în oraş pe Daisy.

Soneria a răsunat milostiv din înalturi, permiţându-mi să mă îndepărtez în grabă către ora de biologie. Profesoara întârzia, aşa că toată lumea vorbea. M-am făcut mică în scaun şi i-am trimis imediat un mesaj lui Daisy.

Eu: *Am crezut că Mychal vrea să-mi ceară o întâlnire, aşa că am încercat să-l refuz politicos, dar nu-mi cerea o întâlnire. Mă întreba dacă nu vreau să-ţi cer eu întâlnire ÎN NUMELE LUI. Nivelul de umilire: Cartea Recordurilor. Dar ar trebui să accepţi. E drăguţ.*

Ea: *Vai, Doamnei Panică. Arată ca un bebeluş gigantic.*

Eu: *Ce?*

Ea: *Arată ca un bebeluş gigantic. Molly Krauss a spus asta odată şi de atunci n-am mai putut să-l văd altfel. Nu mă pot combina cu un bebeluş gigantic.*

Eu: *Din cauză că e ras în cap?*

Ea: *Din cauza a tot, Holmesy. Din cauză că arată exact ca un bebeluş gigantic.*

Eu: *Jur că nu arată.*

Ea: *Data viitoare când îl vezi, uită-te la el şi spune-mi după aia că nu arată ca un bebeluş gigantic. Arată exact ca şi cum Drake şi Beyonce au făcut un bebeluş gigantic.*

Eu: *Ala ar fi un bebeluş gigantic supersexy.*

Ea: *Păstrez mesajul ăla în caz că o să am vreodată nevoie să te şantajez. Apropo, AI VĂZUT RAPORTUL POLIŢIEI?*

Eu: *Nu chiar. Tu?*

Ea: *Da, deşi a trebuit să închid eu ieri ŞI sâmbătă ŞI am avut de făcut chestii la analiză matematică, de parcă e sanscrită ŞI a trebuit să port costumul lui Chuckie de vreo douăsprezece ori. N-am găsit niciun indiciu, dar l-am citit pe tot. Deşi e groaznic de plictisitor. Chiar sunt eroina din umbră a acestei investigaţii.*

Eu: *Cred că eşti destul de vizibilă. O să-l citesc azi. Te las, că domnişoara Park se uită strâmb la mine.*

Toată ora de biologie, de câte ori domnişoara Park se întorcea cu faţa la tablă, eu citeam raportul dispariţiei pe telefon.

Raportul nu avea decât câteva pagini şi am reuşit să-l citesc pe tot în timpul întregii zile de şcoală. Pd (persoana dispărută) avea cincizeci şi trei de ani, era de sex masculin, avea păr cărunt, ochi albaştri, un tatuaj care spunea *Nolite te bastardes carborundorum* („Nu te lăsa doborât de

ticăloşi” – cică) pe omoplatul stâng, trei cicatrici chirurgicale pe abdomen de la o extirpare de bilă, era înalt de 1,83 m, cântărea aproximativ 100 kg şi ultima dată când a fost văzut purta ţinuta lui obişnuită de noapte: o bluză de pijama cu dungi orizontale albe şi bleumarin şi şort bleu. Dispariţia lui a fost constatată la ora 05:35, când poliţia a făcut un raid la reşedinţa lui ca parte a unei anchete de corupţie.

Raportul consta, în principal, din „declaraţii ale martorilor” de la martori care nu fuseseră martori la nimic. În noaptea aia nu era nimeni acolo cu excepţia lui Davis şi Noah. Camera de la intrare filmase doi muncitori de pe domeniu plecând la ora 17:40. Malik Zoologul a plecat în ziua aia la 17:52. Lyle a plecat la 18:02, iar Rosa la 18:04. Deci ce ne spusese Lyle despre Pickett, cum că nu avea angajaţi prezenţi noaptea, se dovedea a fi adevărat.

O pagină era dedicată declaraţiei lui Davis:

> Rosa ne-a lăsat pizza. Noah şi cu mine am mâncat jucând împreună un joc video. Tata a coborât câteva minute şi a stat cu noi cât a mâncat şi el pizza, apoi a urcat iar la etaj. Nu era nimic neobişnuit. În cele mai multe seri nu-l văd pe tata decât câteva minute sau deloc. Nu părea agitat. Era doar o zi ca oricare alta. După ce eu şi Noah am terminat de mâncat, am pus vasele în chiuvetă. L-am ajutat cu nişte teme şi după aceea am citit pe canapea lecţiile pentru şcoală în timp ce el se juca. Am urcat pe la 22:00, am făcut nişte teme la mine în cameră şi m-am uitat prin telescop la două stele: Vega şi Epsilon Lyrae. M-am culcat pe la ora 23:00. Chiar şi acum, dacă mă gândesc, nu găsesc nimic ciudat la ziua aceea.
>
> [Martorul a mai declarat că n-a observat nimic neobişnuit cu ajutorul telescopului şi a

adăugat: „Telescopul meu nu e făcut ca să te uiţi la nivelul solului. Ai vedea totul răsturnat şi în oglindă”.]

Urma declaraţia lui Noah:

> Am jucat o vreme Battlefront cu Davis. Am mâncat pizza la cină. Tata a stat un pic cu noi, a vorbit despre cum joacă echipa Chicago Cubs. I-a spus lui Davis că trebuie să aibă mai multă grijă de mine şi atunci Davis a zis *Nu sunt taică-su.* Dar el şi tata se înţepau aşa tot timpul. Tata mi-a pus o mână pe umăr când s-a ridicat să plece, ceea ce mi s-a părut un pic ciudat. Simţeam cum apucase zdravăn umărul. Aproape că a durut. Apoi mi-a dat drumul şi s-a dus sus. Davis m-a ajutat cu tema la algebră şi apoi am mai jucat vreo două ore Battlefront. Am urcat la mine în cameră pe la miezul nopţii şi am adormit. Nu l-am mai văzut pe tata după ce ne-a spus noapte bună.

Mai erau şi poze – aproape o sută – din fiecare încăpere a casei.

Nimic nu părea deranjat. În biroul lui Pickett am văzut teancuri de hârtii care păreau să fi fost lăsate pentru a doua zi, nu pentru totdeauna. Pe noptieră se vedea un telefon mobil. Covoarele erau aşa de curate, că se vedea un singur set de urme care duceau către biroul lui Pickett şi un singur set de urme care se îndepărtau de birou. Dulapurile erau pline de costume, zeci, perfect aliniate şi aranjate de la cel mai deschis gri până la cel mai întunecat negru. O fotografie a chiuvetei din bucătărie arăta trei farfurii murdare, fiecare puţin mânjite cu sos de roşii şi grăsime. Judecând după poze, Pickett nu părea atât să fi dispărut, cât părea să fi fost răpit de extratereştri.

Însă raportul nu conţinea nicio menţionare a fotografiei făcute cu camera cu vedere nocturnă, ceea ce însemna că noi aveam ceva ce poliţaii nu aveau: o cronologie a evenimentelor.

După şcoală, m-am urcat în Harold şi am scos un ţipăt când Daisy şi-a făcut brusc apariţia pe bancheta din spate.

— Fir-ar a naibii, ce m-ai speriat!

— Scuze, a spus ea. Mă ascund, fiindcă eu şi Mychal suntem în aceeaşi clasă la istorie şi nu vreau să gestionez deocamdată situaţia aia, plus că am de răspuns la o groază de comentarii. E grea viaţa de mic autor de fan-fiction. Ai observat ceva în raportul poliţiei?

Încă îmi reveneam după sperietură, dar într-un final am zis:

— Par să ştie aproape cât ştim şi noi.

— Mda, a spus Daisy. Stai aşa. Holmesy, asta e! Asta e! Ştiu aproape cât ştim şi noi!

— Ăăă, aşa, şi?

— Recompensa e pentru „informaţii care pot duce la localizarea lui Russell Davis Pickett”. N-om şti noi unde e, dar avem informaţii pe care ei nu le au şi care-i vor ajuta să-l localizeze.

— Sau nu, am spus.

— Ar trebui să sunăm. Ar trebui să sunăm şi să-i luăm aşa… ipotetic – dacă am şti unde s-a dus Pickett în noaptea când a dispărut, cam cât ar valora informaţia asta? Poate că nu toţi cei o sută de mii, dar *ceva.*

— Lasă-mă să vorbesc cu Davis, am spus.

Îmi făceam griji să nu-l trădez, deşi abia dacă-l cunoşteam.

— Calcă inimi, nu cuvântul dat, Holmesy.

— Chestia e că… Adică, cine ştie dacă măcar ne-ar da vreun ban pentru asta, înţelegi? E doar o poză. Vrei să te duc la muncă?

— Chiar te rog.

În seara aceea, în timp ce luam cina cu mama în faţa televizorului, mă tot gândeam la caz. Dar dacă ne dădeau o recompensă? Până la urmă, *era* o informaţie valoroasă, pe care poliţia nu o avea. Poate că Davis avea să mă urască dacă avea să afle vreodată, dar de ce mi-ar păsa ce crede despre mine un puşti din Tabăra Tristeţii?

După o vreme, am invocat temele şi am evadat în camera mea. Mă gândeam că poate mi-a scăpat ceva din raportul poliţiei, aşa că l-am luat iar la analizat şi încă mai citeam când m-a sunat Daisy. N-am apucat să spun „Salut”, că a început să vorbească:

— Am avut o conversaţie pur ipotetică cu cei de la linia telefonică pentru informaţii legate de caz şi au spus că recompensa vine de la companie, nu de la poliţie, ea decide ce informaţie e relevantă şi că recompensa nu va fi dată până nu îl găsesc pe Pickett. Informaţia noastră e categoric relevantă, dar nu e ca şi cum o să-l găsească pe Pickett doar cu ajutorul pozei de noapte, aşa că e posibil să trebuiască să împărţim recompensa cu alţii. Ori, dacă nu-l găsesc niciodată, e posibil să n-o primim. Chiar şi aşa, tot e mai bine decât nimic.

— Sau fix egal cu nimic dacă nu-l găsesc.

— Da, dar poza e dovadă. Ar trebui să primim măcar o parte din recompensă.

— Dacă-l găsesc.

— Escrocul e prins. Noi suntem plătite. Nu pricep de ce eşti acum cu fundu-n două luntri, Holmesy.

Exact atunci mi-a bâzâit telefonul.

— Te las, am spus şi am închis.

Primisem un SMS de la Davis: *Pe vremuri credeam că n-ar trebui să fiu niciodată prieten cu cineva care nu vrea decât să fie în preajma banilor tăi sau influenţei sau ce-o fi.*

Am început să tastez un răspuns, dar a venit încă un mesaj. *Cum ar veni, să nu-ţi faci niciodată un prieten care nu te place PE TINE.*

Am început iar să scriu, dar am văzut… care însemna că încă mai tasta, aşa că m-am oprit şi am aşteptat. *Dar poate că banii fac pur şi simplu parte din mine. Poate că asta sunt.*

O clipă mai târziu a adăugat: *Care-i diferenţa dintre cine eşti şi ce ai? Poate că nu e niciuna.*

În momentul ăsta deja nu-mi mai pasă de ce mă place cineva. Sunt al naibii de singur. Ştiu că sună jalnic. Dar… da.

Stau întins pe spate într-una dintre adânciturile cu nisip de pe terenul de golf al tatei şi mă uit la cer. Am avut o zi cam de rahat. Scuză-mă că-ţi trimit atâtea mesaje.

M-am băgat sub pături şi i-am răspuns: *Salut.*

El: *Ţi-am spus că nu mă pricep să fac conversaţie. Corect. Aşa se începe o conversaţie. Salut.*

Eu: *Nu eşti banii tăi.*

El: *Atunci ce sunt? Ce e oricine dintre noi?*

Eu: *Eu e cel mai greu de definit cuvânt din lume.*

El: *Poate că eşti ceea ce nu poţi să nu fii.*

Eu: *Poate. Cum e cerul?*

El: *Măreţ. Imens. Incredibil.*

Eu: *Îmi place să stau noaptea afară. Îmi dă o senzaţie ciudată, de parcă mi-e dor de casă, dar nu de acasă. Dar e cumva o senzaţie plăcută.*

El: *În clipa asta dau pe-afară de senzaţia aia. Eşti afară?*

Eu: *Sunt în pat.*

El: *Din cauza poluării luminoase de aici, abia dacă vezi ceva când te uiţi la stele, dar în momentul ăsta văd toate cele opt stele din Carul Mare, dacă o incluzi şi pe Alcor.*

Eu: *De ce a fost o zi de rahat?*

M-am uitat la… şi am aşteptat. A scris mult timp şi mi-l imaginam cum tastează şi şterge, tastează şi şterge.

El: *Fiindcă sunt aici, complet singur, cred.*

Eu: *Şi Noah?*

El: *Şi el e complet singur. Asta-i partea cea mai rea: nu ştiu cum să vorbesc cu el. Nu ştiu cum să fac să-i iau durerea. Nu-şi face temele. Nici măcar nu reuşesc să-l pun să facă duş regulat. Adică, nu e copil mic. Nu pot să-l OBLIG să facă ceva.*

Eu: *Dacă aş şti ceva… adică ceva despre tatăl tău? Şi aş spune, ţi-ar face viaţa mai uşoară sau mai grea?*

A scris îndelung. În cele din urmă, a venit răspunsul: *Mult mai grea.*

Eu: *De ce?*

El: *Din două motive: dacă Noah ar avea optsprezece sau şaisprezece sau chiar şi paisprezece ani când ar fi nevoit să-şi vadă tatăl dus la închisoare, tot ar fi mai bine decât dacă s-ar întâmpla acum, când are treisprezece ani. În*

plus, dacă tata ar fi prins fiindcă ar încerca să ne contacteze, ar fi OK. Dar dacă ar fi prins, deşi NU a luat legătura cu noi, Noah ar fi pur şi simplu distrus. El încă mai crede că tata ne iubeşte şi tot restul.

Preţ de o clipă, dar numai o clipă, am contemplat posibilitatea ca Davis să-şi fi ajutat tatăl să dispară. Dar nu-l vedeam pe Davis în rol de complice al tatălui lui.

Eu: *Îmi pare rău. N-o să spun nimic, stai liniştit.*

El: *Azi e ziua mamei noastre, dar Noah abia dacă a apucat să o cunoască. Pentru el totul e foarte diferit.*

Eu: *Îmi pare rău.*

El: *Şi chestia e că, atunci când pierzi pe cineva, îţi dai seama că până la urmă vei pierde pe toată lumea.*

Eu: *Adevărat. Şi, odată ce ştii asta, nu mai poţi uita niciodată.*

El: *Se înnorează. Ar trebui să mă duc la culcare. Noapte bună, Aza!*

Eu: *Noapte bună!*

Am pus telefonul pe noptieră şi mi-am tras păturile peste mine, gândindu-mă la cerul imens de deasupra lui Davis şi la greutatea păturilor peste mine, gândindu-mă la tatăl lui şi la al meu. Davis avea dreptate: toţi dispar până la urmă.

Opt

Când eu şi Harold am ajuns a doua zi dimineaţă la şcoală, Daisy era lângă locul meu de parcare. În Indianapolis vara nu ţine mult şi, cu toate că încă era luna septembrie, Daisy era îmbrăcată prea subţire pentru vremea de-afară, într-o bluză cu mânecă scurtă şi o fustă.

— Am o situaţie de criză, m-a anunţat de îndată ce am coborât din maşină.

În timp ce traversam parcarea, a început să-mi explice.

— Deci aseară m-a sunat Mychal ca să mă invite în oraş şi m-aş fi descurcat prin SMS, dar ştii că la telefon mă emoţionez, plus că am în continuare rezerve că Mychal poate să facă faţă la toate… *astea,* a spus arătând în direcţia generală a persoanei ei. Sunt dispusă să-i acord o şansă bebeluşului gigantic. Dar într-un moment de tulburare, nevrând să mă angajez la o întâlnire pe bune, s-ar putea să fi sugerat ca eu şi el să ieşim la o dublă întâlnire, cu tine şi cu Davis.

— Nu pot să cred! am spus.

— Şi după aia, cică: „Aza a spus că nu-şi caută prieten", iar eu am zis: „Păi, e deja îndrăgostită de un tip de la liceul Aspen Hall", iar el: „Puştiul miliardar", şi eu: „Da", şi atunci el zice: „Nu pot să cred că am primit un fals refuz pentru un fals motiv". În fine, vineri seara, tu, eu, Davis şi un bebeluş de dimensiunile unui bărbat ieşim la un picnic.

— Picnic?

— Da, o să fie grozav.

— Nu-mi place să mănânc afară, am spus. De ce să nu mergem la Applebee's şi să folosim două cupoane în loc de unul?

S-a oprit şi s-a întors spre mine. Eram pe treptele de la intrarea în şcoală, înconjurate de oameni şi m-am temut că o să fim călcate în

picioare, dar Daisy avea talentul să despartă apele. Oamenii îi făceau loc.

— Dă-mi voie să-mi enumăr motivele de îngrijorare, a spus. Unu: Nu vreau să fiu singură cu Mychal la prima şi probabil singura întâlnire. Doi: I-am spus deja că eşti îndrăgostită de un tip de la Aspen Hall. Nu pot să-mi retrag vorbele. Trei: Nu m-am mai pupat la modul serios cu o fiinţă umană de *luni de zile.* Patru: Aşadar, toată situaţia îmi dă emoţii şi vreau s-o am alături de mine pe cea mai bună prietenă a mea. Te rog să observi că nicăieri printre primele mele patru motive de îngrijorare nu se regăseşte dacă facem sau nu un picnic, aşa că, dacă vrei să mutăm tot balamucul la Applebee's, eu nu am absolut nimic împotrivă.

M-am gândit o clipă.

— O să încerc, am spus.

Aşa că i-am trimis SMS lui Davis cât aşteptam să sune de intrare, ca să înceapă ora de biologie.

Vreo doi prieteni ies vineri la cină la Applebee's-ul de pe 86th colţ cu Ditch. Eşti disponibil?

Mi-a răspuns imediat. *Da. Te iau de acasă sau ne vedem acolo?*

Ne vedem acolo. Îţi convine ora şapte?

Sigur. Ne vedem atunci.

În ziua aceea aveam programare la dr. Singh după şcoală, în biroul ei fără ferestre din imensul spital Indiana University, Carmel. Mama s-a oferit să mă ducă ea cu maşina, dar voiam să-mi petrec puţin timp singură cu Harold.

Tot drumul până acolo m-am gândit la ce-o să-i spun dr. Singh. Nu pot să gândesc ca lumea dacă e radioul pornit, aşa că în maşină era linişte, se auzea doar huruitul ritmic al inimii mecanice a lui

Harold. Voiam să-i spun că mă simţeam mai bine, fiindcă aşa trebuie să decurgă o boală: era un obstacol pe care îl depăşeai ori o luptă pe care o câştigai. Boala e o poveste care se spune la timpul trecut.

— Ce mai faci? m-a întrebat de cum m-am aşezat.

Pereţii din biroul doamnei doctor Singh erau goi, cu excepţia unei mici poze cu un pescar pe o plajă, cu năvodul aruncat pe umăr. Arăta a poză cumpărată din vreo bază de date, de parcă o primise odată cu rama. Nici măcar diplome nu avea pe pereţi.

— Am senzaţia că s-ar putea să nu fiu eu la cârma propriei conştiinţe de sine, am spus.

— Simţi că nu deţii controlul, a spus ea.

— Cam aşa ceva.

Stătea picior peste picior şi talpa stângă bătea în podea de parcă încerca să transmită un SOS în codul Morse. Dr. Karen Singh era în perpetuă mişcare, ca un desen animat prost desenat, dar avea categoric chipul cel mai inexpresiv în mod natural pe care îl văzusem vreodată. Nu trăda niciodată dezgust sau surprindere. Îmi aduc aminte când i-am spus că uneori îmi imaginez că-mi smulg degetul mijlociu şi-l calc în picioare, a spus: „Fiindcă durerea ta e concentrată acolo”, iar eu am zis: „Poate”, iar ea a ridicat din umeri şi a zis: „Nu e ceva neobişnuit”.

— Ai remarcat o creştere a reflecţiilor sau gândurilor tale intruzive?

— Nu ştiu. Continuă să dea buzna.

— Când ţi-ai pus plasturele ăla?

— Nu ştiu, am minţit.

S-a uitat fix la mine, fără să clipească.

— După pauza de prânz.

— Şi cu frica de *C. diff* cum stai?

— Nu ştiu. Uneori apare.

— Te simţi capabilă să rezişti…

— Nu, am spus. Adică, sunt tot nebună, dacă asta mă întrebaţi. Nu s-a schimbat absolut nimic pe frontul nebuniei.

— Am remarcat că foloseşti des cuvântul acela, *nebună.* Pare că spui cu furie, de parcă te insulţi singură.

— Păi, toată lumea e nebună în zilele noastre, doamna doctor. Echilibrul psihologic adolescentin s-a demodat când s-a terminat secolul douăzeci.

— Mi se pare că eşti prea rea cu tine însăţi.

După o clipă, am spus:

— Cum poţi să fii în vreun fel cu *tine* însuţi? Vreau să spun, dacă poţi să te porţi cumva cu tine însuţi, atunci sinele tău nu e, cum ar veni, o entitate singulară.

— Încerci să schimbi subiectul.

M-am mulţumit să o privesc fix.

— Ai dreptate când spui că sinele nu e simplu, Aza. Poate că nu e nici măcar singular. Sinele e o pluralitate, dar pluralităţile pot fi şi ele integrate, corect? Să luăm curcubeul. E un singur arc de lumină, dar şi şapte arce de lumină diferit colorate.

— Bine, atunci, mă simt mai degrabă ca şapte lucruri decât ca unul singur.

— Ţi se pare că tiparele tale de gândire îţi afectează negativ viaţa de zi cu zi?

— Ăă… *da!* am spus.

— Poţi să-mi dai un exemplu?

— Eu ştiu? Să zicem că sunt la cantină şi încep să mă gândesc, cum ar veni, că în mine trăiesc o groază de chestii care îmi mănâncă mâncarea spre binele meu şi că, într-un fel, eu *sunt* ele – deci nu sunt o fiinţă umană, ci mai degrabă un conglomerat greţos, înghesuit, de bacterii şi că, de fapt, e imposibil să fiu *curată* orice-aş face, ştiţi, pentru că mizeria îmi îmbibă tot trupul. Cum ar veni, nu reuşesc să găsesc părticica din adâncurile mele rămasă pură sau neîntinată, sau cum vreţi să-i spuneţi, părticica din mine unde ar trebui să fie

sufletul meu. Ceea ce înseamnă că poate, cum ar veni, nu am suflet, aşa cum nu au nici bacteriile.

— Nu e nimic neobişnuit în asta, a spus ea.

Expresia care o defineşte. Apoi dr. Singh a întrebat dacă eram dispusă să încerc din nou terapia de reacţie la expunere, pe care o urmasem când începusem să vin la cabinet. În esenţă, trebuia să fac lucruri cum ar fi să-mi ating degetul cu bătătură de o suprafaţă murdară şi apoi să nu-l curăţ şi nici să nu pun plasture pe el. O vreme, funcţionase oarecum, dar acum nu-mi mai aminteam decât cât de tare mă speriase şi nu mai puteam suporta gândul să fiu iarăşi în halul ăla de speriată, aşa că numai cât am auzit, am scuturat din cap.

— Îţi iei Lexapro-ul? m-a întrebat ea.

— Mda, am spus.

M-a privit insistent.

— Mă cam îngrozeşte să-l iau, aşa că nu în fiecare zi.

— Te îngrozeşte?

— Nu ştiu.

Continua să se uite la mine, bătând din picior. Aerul din încăpere părea mort.

— Dacă o pastilă te schimbă, dacă schimbă eul tău din străfunduri… asta e o idee tare aiurea, ştiţi? Cine hotărăşte cine sunt eu – eu sau angajaţii fabricii care face Lexapro? Parcă am un demon în mine şi vreau să scap de el, dar ideea de a-l îndepărta cu pastile e… Nu ştiu… stranie. Dar în cele mai multe zile trec peste asta, fiindcă urăsc din răsputeri demonul.

— Încerci deseori să-ţi înţelegi experienţa cu ajutorul metaforelor, Aza: parcă ai un demon în tine; îţi numeşti conştiinţa de sine autobuz, celulă de închisoare, o spirală sau un vârtej, sau o buclă infinită sau… cred că o dată i-ai spus o mâzgălitură în formă de cerc, ceea ce mi s-a părut foarte interesant.

— Mda, am spus.

— Una dintre problemele ridicate de durere – fizică sau psihică – e că, de fapt, nu o putem aborda decât prin metaforă. Nu poate fi reprezentată aşa cum poate fi reprezentată o masă sau un corp. Într-un fel, durerea e opusul limbajului.

S-a întors spre calculator, a scuturat mouse-ul, apoi a dat clic pe o imagine de pe desktop.

— Vreau să-ţi împărtăşesc ceva scris de Virginia Woolf: „Engleza, care poate exprima gândurile lui Hamlet şi tragedia lui Lear, nu are cuvinte pentru cutremurare şi durere de cap… Când se îndrăgosteşte, orice şcolăriţă de rând îl are la îndemână pe Shakespeare sau pe Keats ca să-i exprime emoţiile; dar pune un suferind să descrie durerea din capul lui unui doctor şi dintr-odată, limba devine săracă”. Iar noi suntem creaturi care ne bazăm atât de puternic pe limbaj, încât într-un fel nu suntem capabili să ştim ceea ce nu putem numi. Aşa că presupunem că nu e real. Ne referim la acel lucru cu termeni generici, precum *nebun* sau *durere cronică,* termeni care nu numai că marginalizează, ci şi minimalizează. Termenul *durere cronică* nu cuprinde absolut nimic din suferinţa constantă, înnebunitoare, necontenită, inevitabilă. Iar termenul *nebun* ajunge la noi fără să poarte cu el nimic din groaza şi îngrijorarea cu care tu trăieşti în mod constant. Şi niciunul dintre aceşti termeni nu sugerează curajul pe care-l exemplifică oameni aflaţi în atâta suferinţă, motiv pentru care te-aş ruga să-ţi formulezi sănătatea mintală în jurul altui cuvânt decât *nebună.*

— Îhî, am spus.

— Poţi să spui asta? Poţi să spui că eşti curajoasă?

M-am strâmbat la ea:

— Nu mă puneţi să fac chestiile alea de terapie.

— Chestiile alea de terapie funcţionează.

— Sunt o războinică neînfricată în Bătălia mea internă pentru Valhalla, am replicat cu o mutră

serioasă.

Aproape că a zâmbit.

— Hai să vorbim despre un plan ca să iei medicamentul acela absolut în fiecare zi. Apoi a început să vorbească despre dimineţi versus seri şi despre cum am putea şi să încercăm să renunţăm la medicamentul acela şi să încercăm altul, dar că e posibil să fie mai bine dacă încercăm aşa ceva într-o perioadă mai puţin stresantă, cum ar fi vacanţa de vară şi-a ţinut-o tot aşa, în neştire.

Între timp, nu ştiu de ce, dar am simţit un spasm în stomac. Probabil doar neliniştea pe care mi-o provoca discursul doamnei doctor Singh despre dozaje. Dar pe de altă parte, aşa începe şi *C. diff* – te doare stomacul, pentru că vreo câteva bacterii rele au reuşit să se instaleze în intestinul tău subţire, apoi îţi plesnesc intestinele şi şaptezeci şi două de ore mai târziu, eşti mort.

Simţeam nevoia să recitesc studiul ăla de caz cu femeia care n-a avut niciun fel de simptome în afară de o durere de stomac şi s-a dovedit că avea *C. diff.* Însă nu pot să-mi scot chiar acum telefonul – o s-o apuce dracii –, dar măcar o fi avut femeia aia şi vreun alt simptom sau sunt exact în situaţia ei? Încă un spasm. Avea oare şi febră? Nu reuşeam să-mi amintesc. Fir-ar a naibii! începe. Deja transpiri. Îşi dă seama. Oare să-i spui? E doctor. Poate ar trebui să-i spui.

— Mă doare puţin stomacul, am spus.

— Nu ai *C. diff,* mi-a răspuns ea.

Am aprobat din cap, am înghiţit în sec, apoi am spus cu voce mică:

— Păi, n-aveţi de unde să ştiţi.

— Aza, ai diaree?

— Nu.

— Ai luat recent antibiotice?

— Nu.

— Ai fost recent internată în spital?

— Nu.

— Nu ai *C. diff.*

Am dat din cap, dar nu era gastroenterolog şi, oricum, efectiv ştiam mai multe despre *C. diff* decât ea. Aproape 30 la sută dintre cei care au murit de *C. diff* nu au luat-o din spital şi peste 20 la sută nu au avut diaree. Dr. Singh s-a întors la discuţia despre medicaţie şi, în timp ce ascultam doar cu o ureche, am început să mă gândesc că s-ar putea să vomit. De-acum stomacul mă durea de-a binelea, de parcă se strângea ghem, de parcă trilioanele de bacterii din mine făceau loc unei noi specii proaspăt aterizate în cartier, cea care avea să mă sfâşie pe dinăuntru.

Transpiraţia ţâşnea din mine în valuri. Dacă măcar aş putea să confirm ce scrie în studiul ăla de caz. Dr. Karen Singh şi-a dat seama de ceea ce se întâmpla.

— Nu vrei să încercăm un exerciţiu de respiraţie?

Şi aşa am făcut: am inspirat profund şi apoi am expirat doar cât să fac flacăra lumânării să pâlpâie, dar fără s-o sting.

Mi-a spus că voia să mă vadă peste zece zile. Poţi estima cât eşti de nebun în funcţie de cât de repede vor să te vadă iar. Anul trecut, pentru o vreme, fusesem o dată la opt săptămâni. Acum, la mai puţin de două.

Cât am mers de la cabinetul ei spre locul unde era parcat Harold, am căutat studiul de caz. Femeia aia avusese febră. Mi-am spus să mă simt uşurată şi poate că pentru o vreme chiar m-am simţit, dar până să ajung acasă, auzeam deja cum şoaptele se stârneau din nou şi-mi spuneau că sigur era ceva în neregulă cu stomacul meu, din moment ce durerea care mi-l rodea pe dinăuntru nu mai trecea.

Mă gândesc: *N-o să scapi niciodată de asta.*

Mă gândesc: *Nu-ţi alegi gândurile.*

Mă gândesc; *Eşti pe moarte şi ai în tine gângănii care te vor mânca pe dinăuntru până-ţi vor ieşi prin piele.*

Mă gândesc şi mă gândesc şi mă gândesc.

Nouă

Dar aveam în acelaşi timp şi o viaţă, o viaţă oarecum normală, care continua. Ore sau chiar zile în şir, gândurile mă lăsau în pace şi-mi aminteam ceva ce-mi spusese mama odată: prezentul tău nu e veşnic. Mă duceam la ore, luam note bune, scriam eseuri, vorbeam cu mama după pauza de prânz, luam cina, mă uitam la televizor, citeam. Nu eram tot timpul captivă în sinele meu sau în sinele multiplu. Nu eram *numai* nebună.

În seara întâlnirii, am venit de la şcoală şi mi-a luat două ore bune ca să mă îmbrac. Era o zi fără pic de nor, de la sfârşitul lui septembrie, destul de rece ca să justifice purtarea unei haine, dar destul de caldă ca să meargă o rochie cu mâneci lungi şi colanţi. Dar pe de altă parte, o astfel de ţinută ar putea da impresia că mi-am bătut capul, iar când i-am dat mesaj lui Daisy nu m-a ajutat cu nimic, fiindcă mi-a răspuns că se îmbrăca în rochie de seară şi nu eram foarte sigură dacă glumea sau nu.

Până la urmă, am ales blugii mei preferaţi şi un hanorac cu glugă peste un tricou de culoarea lavandei primit de la Daisy, pe care erau Chewbacca şi Han Solo îmbrăţişându-se cu foc.

Apoi am mai petrecut o jumătate de oră machindu-mă şi demachindu-mă. Nu sunt genul de persoană pe care de obicei o ia valul când vine vorba despre asta, dar aveam emoţii şi uneori machiajul îmi dă senzaţia că sunt protejată de o armură.

— Te-ai dat cu dermatograf? m-a întrebat mama când am apărut din camera mea.

Punea ordine în facturi şi le întinsese pe toată măsuţa de cafea. Pixul pe care-l avea în mână era suspendat deasupra unui carnet de cecuri.

— Puţin, am spus. Arată ciudat?

— Doar altfel, a zis mama, nereuşind să-şi ascundă dezaprobarea. Încotro?

— La Applebee's, cu Daisy, Davis şi Mychal. Mă întorc până la douăşpe noaptea.
— E o întâlnire?
— E o cină, am spus.
— Ieşi cu Davis Pickett?
— Mâncăm cina amândoi la acelaşi restaurant, în acelaşi timp. Nu suntem căsătoriţi.
A făcut un semn către locul de lângă ea, pe canapea.
— Trebuie să fiu acolo la şapte, am spus.
A arătat din nou către canapea. M-am aşezat şi m-a luat pe după umeri.
— Nu prea vorbeşti cu mama ta.
Dr. Singh îmi spusese cândva că, dacă ai în aceeaşi cameră o chitară acordată perfect şi o vioară acordată perfect şi ciupeşti coarda Re a chitarei, în cealaltă parte a camerei, va vibra şi coarda Re a viorii. Întotdeauna simţeam când coardele mamei vibrau.
— Nu prea vorbesc nici cu alţi oameni.
— Te rog să ai grijă cu Davis Pickett ăsta, bine? Averea aduce cu sine nesăbuinţă, aşa că trebuie să fii precaută când eşti în preajma ei.
— El nu e avere, e o persoană.
— Şi oamenii pot fi nesăbuiţi.
M-a strâns aşa de tare, încât am simţit că rămân fără aer.
— Atât te rog: ai grijă.

Am ajuns ultima şi singurul loc rămas era lângă Mychal, vizavi de Davis, care purta o cămaşă cadrilată atent călcată, cu mânecile suflecate foarte grijuliu, care-i scoteau la iveală antebraţele. Nu prea ştiu de ce, dar am avut întotdeauna o mare slăbiciune pentru antebraţul masculin.
— Mişto tricou, a spus Davis.
— Cadou de ziua mea de la Daisy, am răspuns.
— Ştii, unii oameni cred că iubirea dintre un Wookiee şi un om e zoofilie, a spus Daisy.

— N-o stârni pe tema „sunt Wookiee persoane sau nu”, că nu mai termină, a oftat Mychal.

— Păi ăsta e cel mai fascinant lucru la *Războiul Stelelor,* a zis Davis.

— Of, Doamne, au început! a mârâit Mychal exasperat.

Daisy s-a lansat imediat într-o tiradă de sprijin a iubirii dintre Wookiee şi oameni.

— Ştii, în *Războiul Stelelor:* Scrierile apocrife, Han a fost, pentru scurt timp, chiar *însurat* cu un Wookiee, dar vezi pe cineva că se crizează din cauza asta?

Davis s-a aplecat în faţă, ascultând fascinat. Era mai mic decât Mychal, dar ocupa mai mult spaţiu – membrele deşirate ale lui Davis invadau spaţiu ca o armată care ocupă un teritoriu.

Davis şi Daisy discutau înflăcărat despre dezumanizarea soldaţilor-clonă, iar Mychal a intervenit ca să explice că Daisy era, de fapt, o scriitoare destul de cunoscută de fan-fiction despre seria *Războiul Stelelor.* Davis a căutat-o pe telefon după numele de utilizator şi a fost impresionat de cei două mii de cititori ai celei mai recente povestiri scrise de ea, după care râdeau toţi trei de o glumă legată de *Războiul Stelelor,* pe care eu n-am prea înţeles-o.

— Apă pentru toată lumea! a zis Daisy când Holly a venit să ne ia comanda de băuturi.

Davis s-a întors spre mine şi m-a întrebat:

— Nu au Dr. Pepper?

— Sucurile nu intră în oferta de pe cupon, a explicat Holly pe ton sec. Şi oricum nu avem. Avem pepsi.

— Păi, eu cred că ne permitem un rând de pepsi, a zis Davis.

În tăcerea care a urmat, mi-am dat seama că nu mai scosesem un cuvânt de când îi răspunsesem lui Davis la complimentul pentru tricou. Davis, Daisy şi Mychal s-au întors în cele din urmă la discuţia despre *Războiul Stelelor,* Univers şi despre

călătoria superluminică. *„Războiul Stelelor* e religia americanilor”, a spus Davis la un moment dat, iar Mychal a răspuns: „Cred că religia e religia americanilor” şi, cu toate că am râs odată cu ei, mi se părea că privesc toată scena din altă parte, de parcă mă uitam la un film despre viaţa mea în loc să fiu cea care-o trăia.

După un timp, mi-am auzit numele şi am revenit brusc în corpul meu, la o masă din Applebee’s, cu spatele lipit de bancheta îmbrăcată în vinilin verde, invadată din toate părţile de mirosul de prăjeală şi de murmurul conversaţiilor.

— Holmesy are pagină de Facebook, a spus Daisy, dar ultima ei actualizare de status datează din gimnaziu.

M-a săgetat cu o privire pe care n-am prea reuşit s-o descifrez, şi a continuat:

— Când e vorba de internet, Holmesy parcă e bunică-mea.

S-a oprit iar.

— *Nu?* a zis apăsat şi atunci mi-am dat seama că încerca să mă includă în discuţie.

— Ba folosesc internetul. Doar că nu simt nevoia să… cum să zic, contribui la el.

— Adevărul e că ai senzaţia că internetul conţine deja mai mult decât suficientă informaţie, a admis Davis.

— Greşit, l-a contrazis Daisy. De exemplu, există foarte puţină fan-fiction de calitate pe internet despre viaţa romantică a lui Chewbacca, iar eu sunt doar una şi scriu şi eu cât pot. Lumea are nevoie de poveştile de dragoste cu Wookiee scrise de Holmesy.

A urmat un scurt moment de tăcere. De stânjeneală, am simţit cum mă furnica pielea de pe braţe şi glandele sudoripare stăteau să plesnească. Şi atunci au început iar să discute. Conversaţia curgea în diverse direcţii, toţi povesteau, vorbeau unii peste alţii, râdeau. Am încercat să zâmbesc şi să clatin din cap la momentele potrivite, dar eram

întotdeauna cu o fracţiune de secundă în urma lor. Ei râdeau pentru că îi amuza ceva; eu râdeam pentru că râdeau ei.

Nu-mi era foame, dar când a venit mâncarea, am ciugulit din burgerul meu vegetarian cu furculiţa şi cuţitul, ca să pară că mâncam mai mult decât putea suporta în momentul acela stomacul meu. O vreme, am mâncat în tăcere, până ce Holly a adus nota, pe care am luat-o eu.

Davis s-a întins peste masă şi şi-a pus mâna peste a mea.

— Te rog, a zis. Pentru mine nu-i o problemă.

L-am lăsat să o ia.

— Ar trebui să facem ceva, a spus Daisy.

Eu eram pregătită să mă duc acasă, să mănânc ceva singură, în linişte, şi să mă culc.

— Hai să mergem la un film, ceva.

— Putem să ne uităm la un film la mine acasă, a propus Davis. Primim toate filmele.

— Cum adică „primiţi toate filmele”? a întrebat Mychal, înclinând din cap.

— Adică primim toate filmele care intră în cinematografe. Avem o sală de proiecţie şi… doar le plătim sau aşa ceva. Chiar nu ştiu cum merge treaba asta.

— Vrei să spui că atunci când un film e trimis către cinematografe… e trimis şi la tine acasă?

— Mda, a spus Davis. Când eram mic, trebuia să vină la noi un proiecţionist, dar acum totul e digital.

— Adică… în casa ta? a întrebat Mychal, în continuare nedumerit.

— Da. O să vă arăt, a răspuns Davis.

Daisy s-a uitat la mine.

— Te bagi, Holmesy?

M-am chinuit să zâmbesc şi am aprobat din cap.

Am pornit cu Harold spre casa lui Davis; Daisy s-a dus cu Mychal în camioneta părinţilor lui, iar Davis mergea în faţă în Cadillacul lui Escalade.

Micul nostru convoi a luat-o spre vest pe Eighty-Sixth Street către Michigan Road, pe care am mers până dincolo de Walmart, am trecut de casele de amanet şi locurile în care se acordau împrumuturi de la un salariu la altul, până am ajuns la porţile de la reşedinţa lui Davis, vizavi de Muzeul de artă. Domeniul Pickett nu se afla tocmai într-un cartier bun, dar era atât de gigantic, încât putea fi considerat un cartier de sine stătător.

Poarta s-a deschis şi l-am urmat pe Davis într-o parcare de lângă conacul din sticlă. În întuneric, casa arăta şi mai uluitor. Prin pereţi, se vedea toată bucătăria, scăldată în lumină aurie.

Când am coborât din Harold, Mychal a venit în fugă spre mine.

— Îţi dai seama… Doamne, Dumnezeule, totdeauna mi-am dorit să văd casa asta! Ştii că e o Tu-Quyen Pham, nu?

— Cine?

— Arhitecta, a zis el. Tu-Quyen Pham. E incredibil de celebră. A creat doar trei reşedinţe în Statele Unite. Doamne, nu-mi vine să cred că văd asta!

L-am urmat în casă, în timp ce Mychal, cuprins de exaltare, înşira nume de artişti:

— Pettibon! Picasso! Doamne, Dumnezeule, ăla e KERRY JAMES MARSHALL!

Eu nu-l ştiam decât pe Picasso.

— Mda, adevărul e că eu am insistat pe lângă tata ca să-l cumpere, a spus Davis. Acum vreo doi ani, m-a dus la un târg de artă la Miami Beach. Îmi plac mult lucrările lui KJM.

Am observat că Noah stătea întins pe aceeaşi canapea, jucând ceva ce părea să fie acelaşi joc video.

— Noah, ei sunt prietenii mei. Prieteni, el e Noah.

— Sal'tare! a spus Noah.

— Pot să mă mai uit puţin prin casă? a întrebat Mychal.

— Da, normal. Să vezi instalaţia Rauschenberg de sus.

— Nu *cred!* a strigat Mychal şi-a rupt-o la fugă pe scări, cu Daisy după el.

M-am trezit atrasă de pictura pe care Mychal o numise „Pettibon”. Era o spirală colorată sau poate un trandafir multicolor, ori un vârtej de apă. Datorită unui truc al liniilor curbe, ochii mi se pierdeau în tablou, aşa că trebuia să mă tot concentrez din nou pe bucăţi minuscule din el. N-aveam senzaţia că mă uitam la el, ci mai degrabă că făceam parte din el. Am simţit şi-apoi am alungat repede impulsul să smulg tabloul de pe perete şi să fug cu el.

Am tresărit puţin când Davis şi-a pus palma pe spatele meu.

— Raymond Pettibon. Cele mai cunoscute sunt picturile lui cu surferi, dar mie îmi plac spiralele lui. Înainte să se facă pictor, a fost muzician punk. A fost în Black Flag înainte să se numească Black Flag.

— Nu ştiu ce e Black Flag, am spus.

Şi-a scos telefonul, a tastat ceva şi apoi un val de sunet, cu tot cu urletele unei voci răguşite, a invadat camera din difuzoarele din tavan.

— Asta e Black Flag, a zis, după care a oprit muzica. Vrei să vezi cinematograful?

Am dat din cap şi m-a dus jos, în subsol, numai că nu era *tocmai* un subsol, fiindcă tavanul avea vreo cinci metri înălţime. Am mers pe coridor către o bibliotecă plină cu cărţi cu coperte cartonate.

— Colecţia tatei de ediţii princeps, mi-a explicat el. Nu avem voie să citim niciuna, desigur. Uleiurile de pe mâinile oamenilor le poate distruge. Dar poţi s-o scoţi pe asta, mi-a spus, arătând spre o ediţie cartonată a cărţii *Blândeţea nopţii.*

M-am întins după ea şi în clipa în care mâna mea a atins cotorul cărţii, biblioteca s-a desfăcut

de la mijloc şi s-a deschis spre interior, dând la iveală sala de cinema, care avea şase rânduri de scaune tapiţate cu piele neagră, prinse între ele precum cele de pe stadioane.

— De F. Scott Fitzgerald, mi-a explicat Davis, al cărui nume întreg era Francis Scott *Key*[3] Fitzgerald.

N-am spus nimic; amuţisem complet când văzusem cât de imens era ecranul.

— Probabil că e evident cât de tare mă străduiesc să te impresionez, a spus el.

— Ei bine, nu-ţi iese. Îmi petrec tot timpul liber în palate cu săli de cinema secrete.

— Vrei să ne uităm la ceva? Sau, dacă vrei, putem merge la o plimbare. Vreau să-ţi arăt ceva afară.

— N-ar trebui să-i abandonăm pe Daisy şi Mychal.

— Le spun unde ne ducem.

Şi-a făcut o clipă de lucru cu telefonul, apoi a vorbit în el:

— Ne ducem să ne plimbăm. Simţiţi-vă ca acasă. Sala de cinema e la subsol, dacă vă interesează.

Câteva secunde mai târziu, vocea a început să i se audă în difuzoare, repetând ceea ce tocmai spusese.

— Puteam să-i dau eu un SMS lui Daisy, i-am zis.

— Da, dar n-ar fi fost aşa de cool.

Mi-am încheiat fermoarul de la hanorac şi l-am urmat pe Davis afară. Am mers tăcuţi pe una dintre aleile asfaltate de lângă terenul de golf, am trecut de piscină, care era luminată de sub apă şi lumina îşi schimba încet culoarea de la roşu la portocaliu la galben şi la verde. Lumina arunca o strălucire stranie pe geamurile terariului, care-mi amintea de pozele cu aurora boreală.

Am continuat să mergem până la una dintre gropile ovale cu nisip de pe terenul de golf. Davis s-a întins în ea, cu capul sprijinit de marginea cu iarbă. M-am întins şi eu lângă el; jachetele ni se atingeau fără să ni se atingă şi pielea. A arătat spre cer şi-a spus:

— Deci poluarea luminoasă e groaznică, dar cea mai strălucitoare stea pe care o vezi… acolo, vezi?

Am aprobat din cap.

— Nu e o stea, e Jupiter. Dar Jupiter e, în funcţie de orbite şi alte chestii, la între trei sute şaizeci şi şase sute şaptezeci de milioane de mile distanţă. În momentul ăsta, e la vreo cinci sute de milioane de mile, ceea ce înseamnă patruzeci şi cinci de minute-lumină. Ştii ce e timpul-lumină?

— Oarecum, am spus.

— Înseamnă că, dacă am călători cu viteza luminii, ne-ar lua patruzeci şi cinci de minute să ajungem de pe Pământ pe Jupiter, aşadar, Jupiter, cel pe care-l vedem în clipa asta, e, de fapt, Jupiterul de acum patruzeci şi cinci de minute. Dar, fii atentă, chiar deasupra copacilor de acolo, vezi alea cinci stele care formează un fel de *W* strâmb?

— Îhî, am zis.

— Aşa, aia e Cassiopeia. Şi cea mai incredibilă chestie e că steaua din vârf, Caph, e la 55 de ani-lumină distanţă. Apoi mai e Shedar, care e la 230 de ani-lumină distanţă. Şi după ea e Navi, care e la 550 de ani-lumină. Nu numai că nu suntem noi aproape de ele; nu sunt aproape nici una de alta. N-avem de unde să ştim că, de exemplu, Navi a explodat acum cinci sute de ani.

— Uau! am spus. Deci, priveşti trecutul.

— Exact.

Am simţit cum căuta ceva – telefonul, poate –, dar apoi m-am uitat în jos şi mi-am dat seama că încerca să mă ia de mână. L-am luat de mână. Stăteam tăcuţi sub lumina veche de deasupra noastră. Mă gândeam la faptul că cerul – sau cel

puţin cerul ăsta – nu era, de fapt, negru. Adevăratul întuneric era în copaci, care nu se vedeau decât ca nişte siluete. Copacii erau doar umbre ale lor, pe fundalul albastrului argintiu adânc al cerului nopţii.

L-am auzit cum întoarce capul spre mine şi am simţit că mă priveşte. M-am întrebat de ce îmi doream să mă sărute şi cum poţi şti de ce vrei să fii cu cineva şi cum poţi să descâlceşti nodurile complicate ale dorinţei. Şi m-am întrebat de ce mi-era frică să întorc capul spre el.

Davis a început să vorbească iar despre stele – pe măsură ce întunericul nopţii devenea tot mai adânc, vedeam tot mai multe, licăriri slabe şi şovăitoare, oscilând pe muchia vizibilităţii –, iar el îmi povestea despre poluarea luminoasă şi cum puteam să văd cum se mişcă stelele dacă aşteptam suficient timp, şi despre nu ştiu ce filosof grec, care credea că stelele sunt spărturi minuscule într-un giulgiu cosmic. Apoi, după un moment de tăcere, a zis:

— Tu nu prea vorbeşti, Aza.

— Nu ştiu niciodată ce să spun.

Mi-a imitat vorbele din ziua în care ne reîntâlniserăm lângă piscină:

— Încearcă să zici ce gândeşti. E ceva ce eu nu fac absolut niciodată.

I-am spus adevărul.

— Mă gândesc doar la nişte chestii despre organism.

— Ce chestii?

— Nu pot să-ţi explic, i-am zis.

— Pune-mă la încercare.

M-am uitat la el. Toată lumea ridică întotdeauna în slăvi frumuseţea ochilor verzi sau albaştri, dar ochii căprui ai lui Davis aveau o profunzime pe care categoric n-o vezi la ochi de culori deschise, iar felul în care se uita la mine mă făcea să mă simt de parcă era posibil să fie ceva preţios şi în maroul ochilor mei.

— Cred că pur şi simplu nu-mi place că sunt obligată să trăiesc într-un corp. Dacă înţelegi ce vreau să spun. Şi cred că e posibil ca, în esenţă, să fiu doar un instrument care există numai ca să transforme oxigenul în dioxid de carbon, doar un biet organism în această… vastitate. Şi mă cam înspăimântă ideea că ceea ce consider aşa-zisul *sine* al meu nu e, de fapt, controlat de mine, înţelegi? De exemplu, sunt sigură că ai observat, mâna mea transpiră în momentul ăsta, deşi e prea frig ca să transpiri şi urăsc din suflet faptul că, odată ce încep să transpir, nu mă mai pot opri şi apoi nu mă mai pot gândi la altceva decât că transpir. Şi, dacă nu poţi să alegi ce faci sau la ce te gândeşti, atunci poate că nu eşti, de fapt, real, înţelegi? Poate că sunt doar o minciună pe care mi-o şoptesc singură.

— De fapt, nu simt deloc că transpiri. Dar pun pariu că asta nu te-ajută cu nimic.

— Aşa e, nu m-ajută.

Mi-am scos mâna dintr-a lui şi mi-am şters palma de blugi, apoi mi-am şters faţa cu mâneca hanoracului. Mi-era greaţă de mine. Eram dezgustătoare, dar nu mă puteam îndepărta scârbită de mine, fiindcă eram prinsă în capcană în interiorul meu. M-am gândit la faptul că mirosul transpiraţiei nu vine de la transpiraţia propriu-zisă, ci de la bacteriile care o mănâncă.

Am început să-i povestesc lui Davis despre un parazit ciudat, *Diplostomum pseudospathaceum.* Se maturizează în ochii peştilor, dar nu se poate reproduce decât în stomacul de pasăre. Peştii infectaţi cu parazitul nematurizat înoată în ape adânci, ca să fie mai greu văzuţi de păsări, dar apoi, când parazitul e pregătit să se înmulţească, peştii infectaţi încep deodată să înoate aproape de suprafaţă. Încep, practic, să încerce să se lase mâncaţi de o pasăre şi în cele din urmă reuşesc, iar parazitul care scria, de fapt, povestea încă de la început ajunge exact unde trebuie să fie: în burta

unei păsări. Acolo, parazitul se înmulţeşte, după care puii de paraziţi sunt găinăţaţi în apă de păsări, unde se întâlnesc cu un peşte şi ciclul începe din nou.

Încercam să-i explic de ce mă panica aşa de tare chestia asta, dar nu prea reuşeam şi mi-am dat seama că dusesem conversaţia foarte departe de punctul în care ne ţinuserăm de mână şi aproape că ne sărutaserăm, că acum vorbeam despre găinaţ infestat cu paraziţi, ceea ce e, oarecum, opusul romantismului, dar nu mă puteam opri, fiindcă voiam să înţeleagă că mă simţeam ca peştele, de parcă toată povestea mea era scrisă de altcineva.

I-am spus chiar şi ceva ce nu-i spusesem, de fapt, niciodată lui Daisy, nici doamnei doctor Singh, nici altcuiva, şi anume că obiceiul de a-mi înfige unghia în buricul degetului mijlociu începuse ca un mod de a mă convinge că eram reală. În copilărie, mama îmi spusese că, dacă te ciupeşti şi nu te trezeşti, poţi să fii sigur că nu visezi; aşa că, de fiecare dată când mă încerca bănuiala că nu eram reală, îmi apăsam tare unghia degetului mare în buricul degetului mijlociu şi simţeam durerea şi preţ de o secundă îmi spuneam: *Sigur că sunt reală.* Dar chestia e că şi peştii simt durere. Nu ai de unde să *ştii* dacă nu cumva faci ce-ţi dictează vreun parazit, nu cu adevărat.

După ce am spus toate astea, ne-am cufundat mult timp în tăcere, până ce, în sfârşit, Davis a spus:

— După anevrismul ei, mama a stat în spital vreo şase luni. Ştiai?

Am clătinat din cap.

— Cred că a fost într-un fel de comă sau aşa ceva – adică nu putea vorbi, nu nimic, nici nu putea să mănânce, dar uneori, dacă-ţi lăsai mâna în mâna ei, ţi-o strângea. Noah era prea mic ca s-o viziteze prea des, dar eu am putut să mă duc la ea. Rosa mă ducea la spital, iar eu mă întindeam lângă ea în pat şi ne uitam la *Ţestoasele Ninja*

adolescente la televizorul din salonul ei. Avea ochii larg deschişi şi putea respira singură, iar eu stăteam întins lângă ea şi mă uitam la *Ţestoase* şi îl aveam întotdeauna cu mine pe Iron Man, ţinut strâns în pumn şi-mi puneam pumnul acela în mâna ei şi uneori îl strângea. Mâna ei cuprindea pumnul meu, iar când se întâmpla asta, mă simţeam… nu ştiu… *iubit,* cred. În fine, îmi aduc aminte că o dată a venit tata şi a rămas lipit de peretele de la intrare, de parcă mama ar fi avut o boală contagioasă sau mai ştiu eu ce. La un moment dat, mama mi-a strâns mâna şi i-am spus tatei. I-am spus că mă ţinea de mână, iar el a zis: „E doar un reflex" şi eu i-am spus: „Mă ţine de mână, tată, uite!" La care el a zis: „Nu e în corpul ăla, Davis. Nu mai e acolo". Dar lucrurile nu merg aşa, Aza. Era încă reală. Era încă vie. Era la fel de persoană ca oricare altă persoană; tu eşti reală, dar nu datorită corpului tău ori datorită gândurilor tale.

— Atunci?

A oftat.

— Nu ştiu.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus asta, i-am zis.

Mă întorsesem spre el şi-i priveam profilul. Uneori, Davis arăta ca un băiat – ten palid şi acnee pe bărbie. Dar acum era frumos. Tăcerea dintre noi a devenit tot mai stânjenitoare, până ce i-am pus în cele din urmă cea mai stupidă întrebare, fiindcă chiar voiam să ştiu răspunsul:

— La ce *te* gândeşti?

— Mă gândesc că e prea frumos ca să fie adevărat, mi-a zis.

— Ce anume?

— Tu.

— Ah.

Apoi, după o secundă, am adăugat:

— Nimeni nu spune vreodată că e prea oribil ca să fie adevărat.

— Ştiu că ai văzut fotografia. Aceea făcută cu camera cu vedere nocturnă.

N-am răspuns, aşa că a continuat:

— Asta e informaţia pe care-o ai şi pe care vrei s-o dai poliţiei. Ţi-au oferit o recompensă pentru ea?

— N-am venit aici pentru… am început să spun.

— Dar cum o să pot eu vreodată să fiu sigur de asta, Aza? Cum pot să fiu sigur? Cu oricine? Le-ai dat deja fotografia?

— Nu, n-o să le-o dăm. Daisy vrea, dar n-o s-o las. Promit!

— N-am cum să fiu sigur, a spus. Tot încerc să uit de asta, dar nu pot.

— Nu vreau recompensa, i-am zis, dar nici măcar eu nu ştiam dacă eram sinceră.

— Când eşti vulnerabil, parcă ceri să fii folosit.

— Dar asta e valabil pentru toată lumea, am spus. Nici măcar nu e ceva important. E doar o poză. Nu dezvăluie nimic despre unde e acum.

— Le oferă o oră şi un loc. Dar ai dreptate. N-o să-l găsească. Dar mă vor întreba pe mine de ce nu le-am predat poza aceea. Şi n-o să mă creadă niciodată, fiindcă n-am un motiv plauzibil. Doar că nu vreau să trebuiască să fac faţă puştilor de la şcoală pe durata procesului. Nu vreau ca Noah să treacă prin aşa ceva. Vreau… vreau ca totul să fie cum era. Iar cu el dispărut parcă suntem mai aproape de acea perioadă decât am fi cu el în puşcărie. Adevărul e că nu mi-a spus că pleacă. Dar, dacă mi-ar fi spus, nu l-aş fi oprit.

— Chiar dacă le dăm poza aia, doar n-o să te aresteze sau ceva de genul ăsta.

Brusc, Davis s-a ridicat şi a început să traverseze în viteză terenul de golf.

— E o problemă categoric rezolvabilă, l-am auzit spunând ca pentru sine.

L-am urmat în sus pe aleea către cabană şi am intrat. Era o căbănuţă rustică, cu lambriuri de lemn peste tot, tavane înalte şi o uimitoare varietate de capete de animale pe pereţi. O canapea în carouri

bine îndesată cu umplutură şi fotolii asortate formau un semicerc în faţa unui şemineu masiv.

Davis s-a dus în zona barului, a deschis dulapul de deasupra chiuvetei, a scos o cutie de Cheerios cu miere şi alune şi a început să-i verse conţinutul. Câţiva fulgi de cereale au căzut în chiuvetă, apoi o legătură de bancnote, prinse cu o fâşie de hârtie. Am făcut un pas în faţă şi am văzut că pe legătură scria „10.000”, ceea ce părea imposibil, fiindcă teancul era foarte mic – maximum şase centimetri. Din cutia de Cheerios a mai căzut un teanc, apoi încă unul. David s-a întins după o cutie de pernuţe din grâu integral şi a repetat procesul.

— Ce… ce faci?

Luând a treia cutie de cereale, a spus:

— Tata – le ascunde peste tot. Teancurile astea. Acum vreo două zile am găsit unul în pernele canapelei din living. Ascunde bani cum ascund alcoolicii sticle de vodcă.

Davis a şters nişte pudră de cereale de pe bancnotele de o sută de dolari, le-a aranjat unele peste altele lângă chiuvetă şi apoi le-a luat pe toate. Tot teancul îi încăpea într-o mână.

— O sută de mii de dolari, a spus şi mi l-a întins.

— Nici gând, Davis. Nu pot…

— Aza, poliţiştii au găsit vreo două milioane de dolari la percheziţie, dar pun pariu că n-au pus mâna nici pe jumătate dintre ei. Unde mă duc, unde mă-ntorc, găsesc teancuri de-astea. Nu vreau să par rupt de realitate, dar pentru tata, o sută de mii e doar o afurisită de eroare de rotunjire. E o recompensă pe care v-o dau ca să *nu* arătaţi poza. O să-l pun pe avocatul nostru să-ţi dea un telefon. Simon Morris. E drăguţ, doar că puţin cam avocăţesc.

— Dar nu încercam…

— Dar eu n-am cum să *ştiu* asta, m-a întrerupt el. Te rog, ia-i şi, dacă o să mă mai suni după aceea sau o să-mi mai dai mesaje sau ceva, o să ştiu sigur

că n-are legătură cu recompensa. Şi tu la fel. Ar fi tare frumos să ştiu sigur… chiar dacă n-o să mă mai suni.

S-a dus la un dulap, l-a deschis, a îndesat banii într-o sacoşă albastră şi mi-a întins-o.

Acum arăta ca un puşti, cu ochii lui căprui, umezi, frica şi oboseala de pe chip – ca un puşti trezit dintr-un coşmar. Am luat sacoşa.

— O să te sun, i-am spus.

— O să vedem.

Am ieşit din cabană, apoi am sprintat peste terenul de golf, am ocolit complexul cu piscina şi am alergat până la conac. Am urcat în fugă la etaj şi am mers pe coridor până am auzit vocea lui Daisy venind de după o uşă închisă. Am deschis-o. Daisy şi Mychal se sărutau pe un pat imens, cu stâlpi la colţuri.

— Ăăă, m-am bâlbâit eu.

— Se poate să avem puţină intimitate, te rog? a întrebat Daisy.

Am închis uşa bombănind:

— Păi… nici nu-i casa voastră.

Atunci n-am mai ştiut unde să mă duc. Am coborât la parter. Noah era pe canapea şi se uita la televizor. Când m-am apropiat de el, am văzut că era îmbrăcat în pijamale cu Căpitanul America, deşi avea treisprezece ani. În poală avea un castron cu ceva ce păreau a fi cereale fără lapte. A luat un pumn şi le-a îndesat în gură.

— Sal'tare! mi-a zis, mestecând.

Avea părul unsuros şi lipit de frunte, iar de aproape arăta palid, aproape străveziu.

— Tu eşti bine, Noah?

— Sparg avioane şi rup tot, mi-a spus.

A înghiţit în sec şi m-a întrebat:

— Şi? Ai găsit ceva?

— Poftim?

— Despre tata. Davis a zis că umbli după recompensă. Ai găsit ceva?

— Nu prea.
— Pot să-ţi trimit ceva? Am luat toate notiţele din telefonul tatei din iCloud. Poate o să-ţi fie de ajutor. S-ar putea să găseşti vreun indiciu, ceva. Ultima notiţă, cea pe care-a scris-o în noaptea aceea, era „gura alergătorului”, îţi spune ceva?
— Nu cred.
I-am dat numărul meu ca să-mi trimită notiţele într-un mesaj şi i-am spus că o să le analizez.
— Mersi, a zis, cu voce devenită deodată mică. Davis crede că e mai bine pentru noi dacă e plecat. Zice că ar fi mai rău dacă ar fi în închisoare.
— Tu ce crezi?
S-a uitat lung în sus, spre mine, apoi a spus:
— Vreau să vină acasă.
M-am aşezat lângă el pe canapea.
— Sunt sigură să o să apară.
Am simţit cum se lasă spre mine până ce umărul lui l-a atins pe al meu. Nu mă dădeam în vânt să ating străini, mai ales că nu părea să fi făcut duş de ceva vreme, dar am spus:
— Nu-i nimic dacă eşti speriat, Noah.
Şi-atunci şi-a ferit faţa de mine şi-a început să plângă în hohote.
— Totul e în regulă, l-am minţit. E în regulă. O să vină acasă.
— Nu pot gândi limpede, a spus cu vocea lui mică pe jumătate strangulată de plâns. De când a plecat, nu mai pot să gândesc limpede.
Ştiam cum e – toată viaţa mea fusesem incapabilă să gândesc limpede, incapabilă să duc măcar un gând până la capăt, fiindcă gândurile mele nu veneau în şiruri ordonate, ci în bucle care se cârlionţau unele peste altele, în nisipuri mişcătoare care mă trăgeau în adâncuri, în găuri de vierme care înghiţeau toată lumina.
— Totul e în regulă, l-am minţit iar. Probabil că ai nevoie doar de odihnă.
Nu ştiam ce altceva să spun. Era aşa de mic şi aşa de singur.

— O să-mi spui? Dacă afli ceva de tata, vreau să zic.

— Da, normal.

După un timp, s-a îndreptat de spate şi şi-a şters faţa cu mâneca. I-am spus că ar trebui să doarmă. Era aproape miezul nopţii.

A pus castronul cu cereale pe măsuţa de cafea, s-a ridicat şi a urcat la etaj fără să spună la revedere.

Nu ştiam unde să mă duc, iar faptul că aveam în mână o sacoşă cu bani mă cam panica, aşa că până la urmă am plecat. M-am uitat în sus, către cer, în timp ce mă îndreptam agale către Harold, şi m-am gândit la stelele din Cassiopeia, aflate la secole-lumină de mine şi unele de altele.

În timp ce mergeam, legănam sacoşa din mână. Cântărea mai nimic.

Zece

A doua zi dimineaţă i-am trimis un SMS lui Daisy cât încă eram în pat.

Veşti importante. Sună când poţi.

M-a sunat imediat.

— Hei! i-am spus.

— Ştiu că e un bebeluş gigantic, a început ea, dar, după ce am examinat îndeaproape subiectul, cred sincer că e sexy. Şi în general, foarte fermecător şi foarte deschis şi relaxat din punct de vedere sexual, deşi nu am *făcut-o.*

— Sunt încântată maxim pentru tine. Deci, aseară…

— Şi chiar părea să mă placă? De obicei, am senzaţia că băieţilor le e puţin frică de mine, dar nu şi lui. Când te îmbrăţişează, te simţi *îmbrăţişată,* înţelegi? Şi să ştii că m-a sunat deja în dimineaţa asta şi mi se pare dulce, nu disperat. Dar te rog să nu crezi că devin prietena cea mai bună care se îndrăgosteşte de cineva şi-şi lasă fetele cu ochii în soare. Ia stai aşa! Doamne fereşte, tocmai am spus că sunt îndrăgostită. Ne-am cuplat acum mai puţin de douăzeci şi patru de ore şi deja arunc cu cuvântul „dragoste" în stânga şi-n dreapta. Ce-i cu mine? De ce băiatul ăsta pe care-l cunosc din clasa a opta e dintr-odată aşa de grozav?

— Fiindcă citeşti prea mult fan-fiction?

— Jur că nu se poate aşa ceva, a zis ea. Ce face Davis?

— Despre asta voiam să vorbesc cu tine. Ne putem întâlni undeva? E mai bine să-ţi arăt.

Voiam să-i văd faţa când avea să dea cu ochii de bani.

— Din păcate, am deja o întâlnire la micul dejun.

— Parcă nu-ţi lăsai fetele cu ochii în soare, am spus.

— Şi nici n-o fac. Întâlnirea de la micul dejun e cu domnul Charles Cheese. Din păcate. Nu poţi aştepta până luni?
— Nu prea, am spus.
— Bine. Scap de la muncă la şase. Applebee's. Dar s-ar putea să fiu nevoită să fac mai multe lucruri deodată, fiindcă încerc să termin o povestire – n-o lua la modul personal, da, dar sună, trebuie să te las, mersi, te iubesc, pa!
Când am lăsat telefonul jos, am văzut-o pe mama în prag.
— E totul în regulă? m-a întrebat ea.
— Doamne sfinte, ce părinte-elicopter mai eşti şi tu, mamă!
— Cum a fost întâlnirea cu băiatul acela?
— Care băiat? Sunt aşa de mulţi, că a trebuit să fac un tabel Excel ca să le pot ţine socoteala.

În dimineaţa aceea, ca să mai treacă timpul, m-am uitat prin fişierul trimis de Noah cu notiţele din aplicaţia tatălui lui. Era o listă lungă, aparent aleatorie şi cuprindea de toate, de la titluri de cărţi la citate.

În timp, pieţele vor tinde întotdeauna să fie libere.
Valoarea reziduală.
Etajul cinci scara unu
Ruşine – Coetzee

O ţinea aşa pagini în şir; doar mici adnotări pentru el însuşi, indescifrabile pentru oricine altcineva. Dar pe mine mă interesau ultimele patru notiţe din documente:

Maldive Kosovo Cambodgia
Nu vorbi niciodată cu străinii despre treburile noastre
Doar dacă laşi după tine un picior
Gura alergătorului

Era imposibil să-ţi dai seama când fuseseră scrise aceste notiţe şi dacă fuseseră scrise toate odată, dar sigur păreau să aibă legătură între ele. O căutare rapidă mi-a arătat: întrucât Kosovo, Cambodgia şi Maldivele erau toate naţiuni care nu aveau tratate de extrădare cu Statele Unite, ceea ce însemna că lui Pickett i s-ar fi permis să locuiască în ele fără să fie trimis înapoi ca să fie judecat. *Nu vorbi niciodată cu străinii despre treburile noastre* erau memoriile unei femei al cărei tată trăise ca fugar. Primul rezultat al căutării „Doar dacă laşi după tine un picior" era un articol numit „Cum supravieţuiesc ca fugari cei care săvârşesc infracţiuni financiare"; citatul respectiv se referea la cât de dificil e să-ţi înscenezi propria moarte.

„Gura alergătorului" mi să părea că nu avea nicio logică, iar căutările nu au dat niciun rezultat, cu excepţia unor oameni care alergau cu gurile deschise. Dar sigur că toţi punem în aplicaţiile de notiţe chestii ridicole, care nu au sens decât pentru noi. Pentru *asta* sunt notiţele. Poate că tocmai văzuse un alergător cu o gură interesantă. Îmi părea rău de Noah, dar până la urmă am pus lista deoparte.

În acea după-amiază, eu şi Harold am ajuns la Applebee's cu o jumătate de oră mai devreme. Nu ştiu de ce, dar îmi era efectiv frică să mă dau jos din maşină, dar, dacă trăgeai în jos segmentul din centru al banchetei din spate a lui Harold, puteai băga mâna direct în portbagaj. Aşa că m-am strecurat pe bancheta din spate şi am bâjbâit prin portbagaj până am dat de sacoşa cu banii, telefonul tatei şi încărcătorul lui de maşină.

Am îndesat sacoşa sub scaunul din dreapta, am pus telefonul tatei la încărcat şi am aşteptat să se încarce suficient cât să-l pot deschide.

Cu ani în urmă, mama salvase toate pozele şi e-mailurile tatei pe un calculator şi pe mai multe

harduri externe, dar mie îmi plăcea să le văd pe telefonul lui, în parte fiindcă aşa mă uitasem întotdeauna la ele, dar în principal pentru că era ceva magic în faptul că era telefonul *lui,* care încă funcţiona, la opt ani după ce corpul lui încetase să mai funcţioneze.

Ecranul s-a luminat, apoi a încărcat imaginea de fundal, o poză cu mine şi mama în parcul Juan Solomon, eu la şapte ani într-un leagăn, răsturnată atât de tare pe spate, că faţa mea era întoarsă către cameră cu susul în jos. Mama spunea întotdeauna că ţineam minte pozele, nu ceea ce se întâmpla, de fapt, când au fost făcute, dar totuşi, aveam impresia că-mi aminteam; el împingându-mă cu leagănul, mâna lui mare cât spatele meu, siguranţa că îndepărtarea de el însemna totodată că aveam să mă şi întorc la el.

Am atins ecranul ca să ajung la pozele lui. Majoritatea fuseseră făcute chiar de el, aşa că nu apărea decât foarte rar, în schimb vedeai ceea ce văzuse el, ceea ce i se păruse interesant, adică de cele mai multe ori eu, mama şi cerul fragmentat de crengi de copaci.

Am derulat pozele spre dreapta, una după alta, văzând cum întineream toţi trei. Mama mergând pe o tricicletă mică, cu mine mică pe umeri, eu la micul dejun, cu scorţişoară şi zahăr pe toată faţa. Singurele poze în care apărea şi el erau selfie-urile, dar pe atunci telefoanele nu aveau opţiuni speciale, aşa că trebuia să facă încadrarea pe ghicite. Inevitabil, pozele erau strâmbe, cu părţi din noi în afara cadrului, dar eu mă vedeam întotdeauna, ghemuită în mama – eram fetiţa mamei.

Arăta aşa de tânără în pozele acelea – pielea bine întinsă, chipul slab. Tata făcea deseori cinci sau şase poze la rând, în speranţa că una avea să iasă bine, iar dacă treceai repede prin ele ca printr-un teanc de foi, zâmbetul mamei se făcea mai larg şi se micşora, eu, zvârluga de şase ani, mă mişcăm

în toate părţile, dar chipul tatei nu se schimba niciodată.

Când s-a prăbuşit, în căştile lui încă se mai auzea muzică. Asta îmi amintesc clar. Asculta un vechi cântec soul, iar sunetul se revărsa tare din căşti în timp ce trupul lui era căzut pe-o parte. Zăcea aşa acolo, maşina de tuns iarba oprită aproape de singurul copac din curtea noastră. Mama mi-a spus să sun la 911, şi aşa am făcut. I-am spus operatoarei că tata căzuse. M-a întrebat dacă respira şi eu am întrebat-o pe mama şi ea a spus nu şi în tot timpul ăsta cântecul ăla soul complet deplasat jelea din căştile tatei.

Mama a continuat să-i acorde primul ajutor până a venit ambulanţa. Era mort deja, dar noi nu ştiam. N-am ştiut sigur până ce un doctor a deschis uşa de la sala de aşteptare fără ferestre a spitalului ca să întrebe „Soţul dumneavoastră suferea de inimă?” La timpul trecut.

Pozele mele preferate cu tata sunt cele câteva în care chipul lui se vede neclar – fiindcă adevărul e că oamenii aşa sunt, aşa că m-am oprit la una dintre acelea, o poză pe care şi-o făcuse singur alături de un prieten la un meci al echipei Pacers – terenul de baschet în spatele lor, trăsăturile lor înceţoşate.

Şi apoi i-am spus. I-am spus că am avut norocul să-mi pice nişte bani, că o să încerc să-i folosesc cu cap şi că îmi era dor de el.

Când a apărut Daisy, pusesem deja deoparte telefonul şi încărcătorul. Se ducea spre Applebee’s când am strigat-o prin geamul deschis al lui Harold. A venit spre mine şi a urcat pe scaunul din faţă.

— Poţi să mă duci acasă după asta? Tata o duce pe Elena la o chestie de matematică.

— Da, normal. Auzi? Vezi că e o sacoşă sub scaun, am spus. Stai calmă.

S-a aplecat, a scos sacoşa şi a deschis-o.

— *Vai, Doamne!* a şoptit. Doamne, Dumnezeule, Holmesy, ce-i asta? Tu vorbeşti serios?

Ochii i s-au umplut de lacrimi. N-o văzusem niciodată pe Daisy plângând.

— Davis a spus că din punctul lui de vedere merită, că mai degrabă ne dă el recompensa decât să ne băgăm nasul pe furiş prin viaţa lui.

— Sunt adevăraţi?

— Aşa par. Cred că o să mă sune mâine avocatul lui.

— Holmesy, asta-i… asta-i… ăştia-s o sută de mii de dolari?

— Da, câte cincizeci de fiecare. Crezi că-i putem păstra?

— Ei, la naiba! Normal că-i putem păstra!

I-am spus că Davis a zis că suma poate fi considerată o greşeală de rotunjire, dar tot îmi făceam griji că ar putea fi bani murdari sau că profit de Davis sau că… dar Daisy m-a redus la tăcere.

— Holmesy. Aşa mi s-a luat de ideea că e nobil să refuzi bani…

— Dar… adică singurul motiv pentru care am pus mâna pe banii ăştia e că ştim pe cineva.

— Da, iar singurul motiv pentru care Davis Pickett a pus mâna pe banii lui e că *el* cunoaşte pe cineva, mai precis pe taică-său. Nu e ilegal, nici lipsit de etică. E *supertare.*

Se uita lung prin parbriz. Începuse să burniţeze puţin – era una dintre acele zile înnorate tipice statului Indiana, când cerul pare foarte aproape de pământ.

Pe Ditch Road, un semafor s-a făcut galben, apoi roşu.

— O să merg la facultate, a spus. Şi nu la seral.

— Păi, nu sunt destui bani ca să-ţi plăteşti toată facultatea.

Daisy a zâmbit.

— Da, ştiu că nu sunt destui ca să-mi plătesc toată facultatea, Madam Moartea-Bucuriei. Dar

sunt cincizeci de mii de dolari, ceea ce va uşura al naibii de mult mersul la facultate.

S-a întors spre mine, m-a prins de umeri şi m-a scuturat:

— HOLMESY. BUCURĂ-TE. SUNTEM BOGATE.

A scos dintr-un teanc o bancnotă de o sută de dolari şi a băgat-o în buzunar.

— Hai să luăm cea mai bună cină pe care-o poate oferi Applebee's.

Aşezate la masa noastră obişnuită, Daisy şi cu mine am şocat-o pe Holly comandând două sucuri. Când s-a întors cu băuturile, a întrebat-o pe Daisy:

— Vrei burgerul Texasul în Flăcări?

— Holly, care e cea mai bună friptură de la voi?

Holly, plictisită ca de obicei, a răspuns:

— Niciuna nu e cine ştie ce.

— Ei bine, atunci o să iau burgerul meu obişnuit, Texasul în Flăcări, dar de data asta vreau ca garnitură inele de ceapă. Şi da, ştiu că asta costă în plus.

Holly a aprobat din cap, apoi şi-a îndreptat privirea spre mine.

— Burger vegetal, am spus. Fără brânză, fără maioneză, fără…

— Ştiu ce comanzi, a zis Holly. Cuponul?

— Azi, nu, Holly, a răspuns Daisy. Azi, nu.

Mare parte din cină ne-am petrecut-o imaginându-ne în amănunt cum avea să-şi dea Daisy demisia de la Chuck E. Cheese.

— Vreau să mă duc mâine la lucru, ca şi cum ar fi o zi absolut normală şi, când pierd tragerea la sorţi şi trebuie să îmbrac costumul de Chuckie, să plec cu el. Să ies pe uşă, să merg direct la maşina mea cea nouă, să-l iau pe Chuckie acasă, să-l împăiez şi să-l atârn pe perete, ca pe un trofeu de vânătoare.

— Ce straniu mi se pare să pui pe pereţi capete de fiinţe pe care le-ai omorât, am spus. Casa de oaspeţi a lui Davis era plină de chestii de-astea.

— Mie-mi spui? a zis Daisy. Eu şi Mychal ne-o puneam la propriu la umbra unui cap de elan. Apropo, mersi că ai dat buzna peste noi aseară, perversă ce eşti.

— Scuze, voiam doar să-ţi spun că eşti bogată.

A început să râdă şi şi-a scuturat iar capul, nevenindu-i să creadă.

— Apropo, m-am întâlnit cu Noah, fratele cel mic. M-a întrebat dacă ştiu ceva de tatăl lui şi mi-a arătat o listă cu notiţele lui. Uite, am spus şi i-am arătat lista din telefon. Ultima notiţă e „gura alergătorului". Îţi spune ceva?

Daisy a clătinat încet din cap.

— Chestia e că mi-e milă de el. Plângea de-a dreptul.

— Puştiul ăla nu e problema ta, a zis Daisy. Nu ne ocupăm cu ajutorarea orfanilor miliardari, ne ocupăm cu îmbogăţirea şi afacerea noastră prosperă!

— Mă rog, cincizeci de mii nu înseamnă *bogăţie,* am spus. Adică, e mai puţin de jumătate din cât ar costa şcolarizarea la Universitatea Indiana.

Asta era şcoala de stat din Bloomington, la vreo două ore de noi înspre sud.

Daisy a rămas tăcută multă vreme, cu o expresie foarte concentrată.

— Bun, a spus în cele din urmă. Tocmai am făcut nişte calcule în minte. Cincizeci de mii de dolari înseamnă ceva de genul cinci mii nouă sute de ore de muncă la actualul meu job. Ceea ce înseamnă vreo şapte sute de schimburi de opt ore, presupunând că măcar poţi să obţii un schimb întreg, ceea ce de obicei nu poţi, deci ar veni doi ani de muncă şapte zile pe săptămână, opt ore pe zi. Poate că pentru tine asta nu e bogăţie, Holmesy, dar pentru mine e.

— Corect, am spus.
— Şi toţi banii ăştia stăteau aşa, într-o cutie de Cheerios.
— În fine, jumătate dintre ei era într-o cutie de pernuţe din grâu integral.
— Ştii de ce eşti tu o prietenă de nota zece, Holmesy? Simplul fapt că mi-ai zis de bani. Adică, *sper* că sunt genul de persoană care ar împărţi cu tine un câştig de şase cifre picat din cer, ca la loterie, dar, dacă e să fiu total sinceră, n-am încredere în mine.
A muşcat din burger şi-a înghiţit aproape toată îmbucătura înainte să spună:
— Avocatul ăsta sper că n-o să încerce să ne ia banii înapoi, nu?
— Nu cred, am spus.
— Ar trebui să mergem la o bancă, a zis ea. Să-i depunem acum, pe loc.
— Davis a spus că ar trebui să aşteptăm până vorbim cu avocatul.
— Ai încredere în el?
— Da, totală.
— Ce drăguţ, Holmesy! Ne-am îndrăgostit amândouă. Eu de un artist, tu de un miliardar. În sfârşit ducem vieţile de debutante în înalta societate pe care le-am meritat dintotdeauna.
Până la urmă, cina noastră a costat mai puţin de treizeci de dolari, dar i-am lăsat lui Holly un bacşiş de douăzeci de dolari, fiindcă ne-a suportat atâta timp.

Unsprezece

A doua zi dimineaţă mă uitam la filmuleţe pe telefon, când a sunat telefonul.

— Alo? am spus.

— Aza Holmes?

— La telefon.

— Sunt Simon Morris. Cred că îl ştiţi pe Davis Pickett.

— Aşteptaţi o clipă.

Mi-am pus nişte pantofi în picioare, m-am furişat pe lângă mama, care se uita la televizor în living şi corecta lucrări, şi am ieşit. Am mers până la marginea curţii şi m-am aşezat pe jos, cu faţa la casă.

— Gata. Bună ziua! am spus.

— Înţeleg că aţi primit un cadou de la Davis.

— Da, am zis. L-am împărţit cu prietena mea; am voie?

— Cum vă gestionaţi dumneavoastră chestiunile financiare nu e important pentru mine. Domnişoară Holmes, s-ar putea să descoperiţi că, dacă o adolescentă intră într-o bancă cu o vastă colecţie de bancnote de o sută de dolari, banca va fi, în general, bănuitoare, aşa că am vorbit cu unul dintre bancherii noştri de la Second Indianapolis şi vă va primi depunerea. Am stabilit o programare pentru dumneavoastră luni la ora trei şi cincisprezece minute după-amiază, la filiala de pe Eighty-Sixth Street, colţ cu College Avenue. Din câte ştiu, terminaţi orele la două cincizeci şi cinci, deci ar trebui să aveţi destul timp ca să ajungeţi acolo.

— De unde ştiţi…

— Sunt meticulos.

— Pot să vă întreb ceva?

— Tocmai aţi făcut-o, a remarcat el sec.

— Deci dumneavoastră vă ocupaţi de problemele lui Pickett cât e el plecat?

— Întocmai.
— Şi dacă Pickett îşi face apariţia pe undeva…
— Atunci plăcerile şi neplăcerile vieţii lui vor fi din nou responsabilitatea lui. Până atunci, unele dintre ele îmi revin mie. Îmi permiteţi să vă cer să treceţi la subiect?
— Sunt cam îngrijorată de Noah.
— Îngrijorată?
— Pare foarte trist şi nu prea e nimeni acolo să-i poarte de grijă. Vreau să spun, nu există nicio altă rudă?
— Niciuna cu care familia Pickett să aibă relaţii bune. Davis a fost declarat de stat minor emancipat şi tutorele fratelui lui.
— Nu mă refer la un tutore. Mă refer la cineva care – ştiţi dumneavoastră – chiar să aibă grijă de el. Adică, Davis nu e *părinte.* Vreau să spun, n-o să fie singuri pentru totdeauna, nu? Dacă tatăl lor e mort, ce se întâmplă?
— Domnişoară Holmes, mort din punct de vedere legal e ceva complet diferit de mort din punct de vedere biologic. Sunt încredinţat că Russell e viu atât din punct de vedere biologic, cât şi din punct de vedere legal, dar *ştiu* că e în viaţă din punct de vedere legal, pentru că legea statului Indiana consideră că un individ e în viaţă până ce fie apar dovezi biologice ale decesului său, fie trec şapte ani de la ultima dovadă de viaţă. Aşadar, chestiunea legală…
— Nu vorbesc din punct de vedere *legal,* am spus. Vreau doar să ştiu cine o să aibă grijă de el.
— Dar eu nu pot răspunde la această întrebare decât din punct de vedere legal. Iar răspunsul, conform literei legii, e că eu administrez chestiunile financiare, administratoarea casei se ocupă de chestiunile domestice, iar Davis e tutorele. Preocuparea dumneavoastră e admirabilă, domnişoară Holmes, dar vă asigur că din punct de vedere legal, totul e sub control. Mâine la trei şi un sfert. Numele bancherului dumneavoastră e

Josephine Jackson. Mai aveţi şi alte întrebări relevante pentru situaţia dumneavoastră?

— Nu cred.

— Aveţi numărul meu. Cu bine, domnişoară Holmes!

A doua zi la şcoală m-am simţit bine, până ce am pornit cu Daisy spre bancă. Eram la volan, iar Daisy vorbea despre cum cea mai recentă scriere a ei devenise oarecum virală în lumea fan-fiction *Războiul Stelelor* şi despre cum primise o groază de felicitări pentru ea şi cum fusese nevoită să stea trează toată noaptea ca să termine eseul despre *Litera stacojie* şi că poate acum, că se „pensiona" de la Chuck E. Cheese, avea şi ea să doarmă, în sfârşit, iar eu mă simţeam OK. Mă simţeam ca o persoană perfect normală, care nu convieţuia cu un demon care mă obliga să gândesc gânduri pe care uram să le gândesc, şi mă simţeam ceva de genul *Săptămâna asta mi-a fost mai bine. Poate că medicamentul funcţionează,* când, de nicăieri, a răsărit gândul: *Medicamentul te-a făcut să te laşi pe tânjală şi ai uitat să-ţi schimbi plasturele azi-dimineaţă.*

Eram aproape sigură că, de fapt, îmi schimbasem plasturele imediat după ce mă trezisem, chiar înainte să mă spăl pe dinţi, dar gândul nu-mi dădea pace. *Nu cred că l-ai schimbat. Cred că ăsta e plasturele de aseară.* Ei bine, nu e plasturele de aseară, fiindcă sigur l-am schimbat la prânz. *Eşti sigură?* Aşa cred. *Aşa CREZI?* Sunt aproape sigură. *Şi rana e deschisă.* Ceea ce era adevărat. Încă nu se formase coajă pe ea. *Şi ai lăsat acolo acelaşi plasture timp de – Doamne fereşte – probabil sunt treizeci şi şapte de ore de-acum, ai lăsat-o să supureze în plasturele ăla cald, umed şi vechi.* Am aruncat o privire la plasture. Părea nou. *Nu l-ai schimbat.* Ba cred că da. *Eşti sigură?* Nu, dar faptul că nu-l verific din cinci în cinci minute e, de fapt, un mare pas

înainte. *Îhî, un pas înainte spre infecţie.* O să-l schimb la bancă. *Probabil că deja e prea târziu.* Ce prostie! *Odată ce infecţia ajunge în fluxul sangvin…* Încetează! N-are nicio logică ce spui, nu e nici măcar umflat sau roşu. *Ştii că nu e obligatoriu să fie* – Te rog, încetează, o să-l schimb la bancă – *ŞTII CĂ AM DREPTATE.*

— Mai ştii cumva dacă m-am dus la baie înainte de prânz? am întrebat-o calm pe Daisy.

— Habar n-am, a zis ea. Ăăă, te-ai aşezat la masă după noi, deci… probabil?

— Dar n-am spus nimic despre asta, nu?

— Nu, n-ai spus: „Salutare, comeseni de prânz. Tocmai m-am întors de la baie”.

Am simţit tensiunea creată între impulsul irezistibil de a trage pe dreapta ca să-mi schimb plasturele şi convingerea că Daisy sigur mă va crede nebună. Mi-am spus că eram OK, că era o mică defecţiune în creierul meu, că gândurile sunt doar gânduri, dar când m-am uitat iar la plasture, am văzut că era pătat. Vedeam pata. Sânge. Sau puroi. Ceva de genul.

Am tras în parcarea unui cabinet de optică medicală, mi-am scos plasturele şi am studiat rana. Era roşie pe margini. Bandajul avea pe el sânge uscat. De parcă nu fusese schimbat de ceva timp.

— Holmesy, sunt sigură că te-ai dus la baie. *Totdeauna* te duci la baie.

— Nu mai contează; e infectată, am spus.

— Ba nu, nu e.

— Vezi roşul ăsta? am spus arătând spre pielea inflamată de pe ambele părţi ale rănii. Aia e infecţie. Aia e o mare problemă.

Rareori las pe cineva să-mi vadă degetul fără plasture, dar voiam ca Daisy să înţeleagă. De data asta nu era ca în celelalte dăţi. De data asta nu era o spaimă iraţională, fiindcă sângele uscat era neobişnuit, chiar şi atunci când rana era despicată. Însemna că plasturele fusese ţinut acolo mult prea mult timp. Nu era ceva normal. Pe de altă parte, nu

aveam întotdeauna senzaţia că de data asta era altfel? Nu, de data asta era altfel decât celelalte altfeluri. Exista dovada vizibilă a infecţiei.

— Arată aşa cum a arătat degetul tău de absolut fiecare dată când ţi-ai făcut griji pentru el.

Am stors pe rană nişte gel antibacterian, am simţit o usturime puternică, arzătoare, am desfăcut un plasture nou şi mi l-am înfăşurat pe deget. Am stat aşa o vreme, jenată, dorindu-mi să fiu singură, dar şi îngrozită. Nu mă puteam gândi decât la umflătură şi la roşeaţă, la faptul că pielea mea reacţionase la prezenţa bacteriilor parazite. Mă uram. Uram situaţia în care eram.

— Alo! a spus Daisy punându-mi o mână pe genunchi. N-o lăsa pe Aza să fie rea cu Holmesy, da?

De data asta era altfel. Usturimea dispăruse de-acum, ceea ce însemna că bacteriile începuseră din nou să se înmulţească şi să se împrăştie prin deget în fluxul sangvin. De ce a trebuit să-mi înţep pielea? De ce n-am lăsat-o în pace? De ce a trebuit să-mi provoc singură o rană permanent larg deschisă tocmai pe deget? Mâinile sunt partea cea mai murdară a corpului. De ce nu mi-am ciupit lobul urechii sau burta, sau glezna? Probabil că îmi provocasem moartea prin septicemie din cauza unui ritual tâmpit din copilărie, care nici măcar nu dovedea ce voiam să dovedească, fiindcă ce voiam eu să ştiu nu putea fi ştiut, fiindcă e imposibil să fii sigur de ceva, de *orice.*

O să te simţi mai bine dacă mai aplici o dată gel antibacterian pentru mâini. Doar de încă vreo două ori. Era 15:12. Trebuia să ajungem la bancă. Am scos plasturele, am aplicat gelul, am pus plasturele la loc. Era 15:13.

— Vrei să conduc eu? m-a întrebat Daisy.

Am scuturat din cap. L-am pornit pe Harold. L-am băgat în marşarier. Apoi iar l-am scos din viteză.

Am dezlipit plasturele şi am mai turnat nişte gel. De data asta a usturat mai puţin. Poate că asta înseamnă că majoritatea sunt moarte. Sau poate înseamnă că au pătruns deja prea adânc, că au trecut prin piele în sânge. Mai verifică doar o singură dată. Umflătura pare să mai fi scăzut? Au trecut abia opt minute. E prea devreme ca să-mi dau seama. Opreşte-te. Era 15:15.

— Holmesy, a zis Daisy. Trebuie să mergem. Pot să conduc eu, dacă vrei.

Am scuturat iar din cap, am băgat maşina în marşarier şi de data asta am reuşit să o pun în mişcare.

— Mi-aş dori să înţeleg, mi-a zis Daisy în timp ce mergeam. Adică, te ajută dacă încerc să te liniştesc sau e mai bine dacă-mi fac griji împreună cu tine? E *ceva* care te face să te simţi mai bine?

— E infectată, am şoptit. Şi mi-am făcut-o cu mâna mea. Ca de obicei. Am deschis bătătura şi acum e infectată.

Eram peştele ăla infectat cu parazitul şi înotam aproape de suprafaţă, încercând să mă las mâncată.

Când am ajuns, în sfârşit, la bancă, am stat deoparte în timp ce Daisy se prezenta unei funcţionare de la ghişeu, după care am fost conduse în spate, într-un birou privat cu pereţi de sticlă, unde o femeie subţire în costum negru ne-a pus banii într-o maşină care i-a numărat. Am completat un teanc de formulare şi apoi am avut conturi bancare noi-nouţe, cu tot cu carduri de debit care aveau să ne sosească prin poştă la un moment dat, între şapte şi zece zile. Femeia ne-a dat cinci cecuri temporare pe care să le folosim până veneau cele adevărate, ne-a recomandat să nu facem nicio cumpărătură semnificativă cel puţin şase luni „până învăţaţi să vă gestionaţi viaţa acum că aveţi această avere”, după care a început să vorbească despre locurile în care ne-am putea depune banii – conturi de economii pentru

facultate, fonduri mutuale, obligaţiuni sau acţiuni –, iar eu încercam să fiu atentă la ce spunea, dar problema era că nu mă aflam, de fapt, în bancă. Eram în mintea mea, unde torentul gândurilor zbiera că-mi pecetluisem soarta când nu schimbasem plasturele mai mult de o zi, că era prea târziu şi că acum simţeam fierbinţeala şi durerea din vârful degetului şi e clar că e o problemă reală, dacă îi simţi efectele fizice, fiindcă simţurile nu mint. Sau da? Mi-am spus, *A început*, fiindcă ceea ce începuse era prea înspăimântător şi copleşitor ca să poată fi numit.

În drum spre blocul lui Daisy tot uitam de ce eram oprită la semafor şi-mi luam piciorul de pe frână, ca să ridic ochii şi să observ, a, da, e roşu.

Auzi multe despre partea bună a nebuniei sau cum vrei să-i spui – de exemplu, dr. Singh îmi spusese odată acest citat din Edgar Allan Poe: „Încă nu e pe deplin desluşită chestiunea dacă nebunia este sau nu sublimul inteligenţei". Presupun că încerca să mă facă să mă simt mai bine, dar mie mi se pare că tulburările mintale sunt mult supraestimate. Din experienţa mea, recunosc, limitată, nebunia care nu e însoţită de niciun fel de superputeri; boala psihică îţi conferă tot atâta inteligenţă superioară ca gripa. Aşadar, ştiu că ar fi trebuit să fiu un detectiv genial, să zicem, dar în realitate, eram unul dintre cei mai distraţi oameni pe care-i cunoscusem vreodată. Nu eram conştientă de absolut nimic din ce se întâmpla în afara mea în drum spre blocul lui Daisy şi apoi spre casă.

Când am ajuns acasă, m-am dus la baie şi mi-am studiat rana. Umflătura părea să mai fi dat înapoi. Parcă. Dar poate că lumina din baie nu era destul de puternică şi nu vedeam clar. Am curăţat rana cu apă şi săpun, am tamponat-o cu prosopul, am aplicat gel dezinfectant şi apoi mi-am bandajat din nou degetul. Mi-am luat şi medicamentul obişnuit

şi, câteva minute mai târziu, o pastilă ovală albă pe care – mi se spusese – s-o folosesc când mă simţeam panicată.

Am lăsat pastila să mi se topească pe limbă într-o vagă dulceaţă şi am aşteptat să-şi facă efectul. Eram sigură că ceva avea să mă omoare şi, bineînţeles, aveam dreptate: ceva o să te omoare într-o zi şi n-ai de unde să ştii dacă acea zi nu e azi.

După un timp, mi-am simţit capul greu şi m-am aşezat pe canapea în faţa televizorului. Nu aveam destulă energie ca să-l pornesc, aşa că doar mă holbam la ecranul stins.

Pastila ovală m-a făcut să mă simt teribil de ameţită, dar numai de la rădăcina nasului în sus. Corpul mi-l simţeam ca de obicei; defect şi inadecvat ca întotdeauna, dar creierul mi-l simţeam moleşit şi epuizat, ca un alergător căruia i se înmoaie genunchii la final de maraton. Mama a venit acasă şi s-a lăsat să cadă lângă mine, pe canapea.

— A fost o zi lungă, mi-a zis. Nu e vorba de elevi, Aza, părinţii sunt cei care-mi fac dificilă slujba.

— Îmi pare rău, am spus.

— Ziua ta cum a fost?

— Normală, i-am zis. Am cumva febră?

Şi-a apăsat dosul mâinii pe fruntea mea.

— Nu cred. Ţi-e rău?

— Cred că sunt doar obosită.

Mama a pornit televizorul. I-am spus că mă duc să mă întind şi apoi să fac nişte teme.

Am citit o vreme din manualul de istorie, dar puterea mea de concentrare era ca un aparat de fotografiat cu obiectivul murdar, aşa că am hotărât să-i trimit un mesaj lui Davis.

Eu: *Salut!*

El: *Salut!*

Eu: *Ce faci?*

El: *Destul de bine. Tu?*

Eu: *Destul de bine.*

El: *Hai să continuăm în persoană tăcerea asta stingheră.*

Eu: *Când?*

El: *Joi seară e ploaie de meteoriţi. Ar trebui să fie spectaculoasă, dacă nu e înnorat.*

Eu: *Grozav! Ne vedem atunci. Te las, că a venit mama.*

Era adevărat – băgase capul pe uşă.

— Ce e? am întrebat-o.

— Vrei să pregătim împreună cina?

— Trebuie să învăţ.

A intrat şi s-a aşezat pe marginea patului:

— Ţi-e frică?

— Oarecum.

— De ce?

— Nu aşa se pune problema. Propoziţia nu are, să zicem, complement. Mi-e doar frică.

— Nu ştiu ce să zic, Aza. Văd suferinţă pe faţa ta şi vreau să te ajut să te eliberezi de ea.

Uram că o făceam să sufere. Uram că o făceam să se simtă neajutorată. Uram toată situaţia. Îşi trecea degetele prin părul meu.

— N-ai nimic, mi-a spus. N-ai nimic. Sunt aici. Nu mă duc nicăieri.

Am simţit că mă încordez puţin. Ea continua să se joace cu părul meu.

— Poate că ai nevoie doar de un somn bun, mi-a spus în cele din urmă – aceeaşi minciună pe care i-

o servisem eu lui Noah.

Doisprezece

În dimineaţa zilei în care era anunţată ploaia de meteoriţi, am ajuns la şcoală cu Harold ca să descopăr un Volkswagen Broscuţă de un portocaliu-aprins parcat în locul unde îmi lăsam eu maşina de obicei. Când am oprit lângă el, am văzut că la volan era Daisy. Am coborât geamul şi am spus:

— Nu ne-a zis Josephine de la bancă să nu ne cumpărăm nimic timp de şase luni?

— Ştiu, ştiu, a spus Daisy. Dar l-am convins pe tipul de la magazin să o lase de la zece mii de dolari la opt mii patru sute, aşa că într-un fel, chiar am *economisit* bani. Ştii cum se numeşte culoarea? a ţipat ea. Portocaliu Ţipător! Fiindcă *ţipă.*

— Nu arunca banii pe geam, da?

— Stai liniştită, Holmesy. Maşinii ăsteia o să-i crească permanent valoarea. Liam e o viitoare maşină de colecţie. Apropo, l-am botezat Liam.

Am zâmbit – era o glumă de-a noastră pe care efectiv n-ar înţelege-o absolut nimeni.

În timp ce traversam parcarea, Daisy mi-a dat o carte groasă: *Ghidul Fiske al facultăţilor.*

— Am luat şi asta, dar din câte se pare n-o să am nevoie de ea, fiindcă sigur mă duc la Universitatea Indiana. Ştiam că facultatea e scumpă, dar unele dintre locurile astea costă aproape o sută de mii de dolari *pe an.* Ce Dumnezeu fac acolo? Ţin cursuri pe iahturi? Ai parte de cazare într-un castel şi eşti servit de spiriduşi? Nici Eu-Cea-Bogată nu-şi permite o facultate de fiţe.

Clar că nu, dacă îţi cumperi maşini, mi-a venit să-i spun, dar în loc de asta, am întrebat-o ce-a mai aflat despre cazul Pickett:

— Ai reuşit să te prinzi ce e „gura alergătorului”?

— Holmesy, a spus ea. Am primit recompensa. S-a terminat.

— Corect, aşa e, am spus.

Dar, înainte să mai apuc să zic ceva, l-a văzut pe Mychal în capătul parcării şi-a rupt-o la fugă să-i sară în braţe.

Toată dimineaţa mi-am petrecut-o cufundată în ghidul facultăţilor pe care mi-l dăduse Daisy. Din când în când se suna şi mă mutam în altă clasă, mă aşezam în altă bancă şi mă apucam iar să studiez ghidul, pe care-l ţineam în poală pe sub bancă. Nu mă gândisem niciodată serios să mă duc la facultate în altă parte decât la Universitatea Indiana sau la Purdue – mama mersese la Indiana şi tata la Purdue – şi amândouă erau ieftine comparativ cu cât ar fi costat să merg la o facultate din alt stat.

Dar, citind despre sutele de facultăţi din ghidul ăsta, care erau evaluate pe baza tuturor criteriilor posibile, de la calitatea studiilor oferite la calitatea mâncării de la cantină, nu mă puteam abţine să nu mă imaginez undeva, la o facultate mică aflată pe un vârf de colină, complet izolată, cu clădiri vechi de două sute de ani. Am citit despre o şcoală unde puteai să foloseşti în bibliotecă acelaşi separeu pentru studiu individual ca şi Alice Walker[4]. Ce e drept, cincizeci de mii de dolari abia dacă ar fi acoperit o părticică din costul şcolarizării, dar poate reuşeam să obţin o bursă. Aveam note bune şi performam la testele de evaluare.

Mi-am lăsat imaginaţia să zboare – mă vedeam mergând la cursuri de Geografie politică şi despre Scriitoare britanice ale secolului al nouăsprezecelea în săli mici, în care toată lumea era aşezată în cerc. Îmi imaginam scrâşnetul pietrişului de pe alei sub tălpile mele în timp ce as fi mers de la cursuri la bibliotecă, unde aş fi învăţat cu prietenii şi apoi, înainte de cina la cantina care servea de toate, de la cereale la sushi,

ne-am fi oprit la cafeneaua din campus şi-am fi discutat despre filosofie sau sisteme de guvernare sau despre ce se mai vorbeşte la facultate.

Era aşa de palpitant să-mi imaginez toate posibilităţile – Coasta de Vest sau Coasta de Est? Într-o metropolă sau într-un loc mai retras? Mă simţeam de parcă aş fi putut să aleg să trăiesc oriunde, iar faptul că-mi imaginam toate viitorurile pe care le-aş fi putut avea, toate Azele care-aş fi putut deveni, era o splendidă şi bine-venită vacanţă de la traiul cu mine, cea care eram acum.

M-am oprit din citit doar ca să merg în pauza de prânz. La masă, în faţa mea, Mychal lucra la un nou proiect artistic – desena cu meticulozitate undele sonore ale unui cântec pe o coală de hârtie subţire, translucidă –, iar Daisy delecta lumea de la masa noastră povestind cum şi-a cumpărat maşina, fără să dezvăluie cum pusese mâna pe fondurile necesare. După ce am mâncat puţin din sendviş, mi-am scos telefonul şi i-am trimis un SMS lui Davis: *În seara asta la ce oră?*

El: *Se pare că diseară o să fie înnorat, aşa că adio ploaie de meteoriţi.*

Eu: *Interesul meu principal nu e ploaia de meteoriţi.*

El: *Aha. Atunci ne vedem după şcoală?*

Eu: *Mă întâlnesc cu Daisy să ne facem temele. La şapte?*

El: *Şapte îmi convine.*

După şcoală, Daisy şi cu mine ne-am încuiat în camera mea ca să învăţăm vreo două ore.

— M-am pensionat de la Chuck E. Cheese de numai trei zile, dar ceea ce mă şochează deja e cât

de uşor mi se pare la şcoală, a spus şi-a deschis fermoarul ghiozdanului.

A scos un laptop nou-nouţ şi l-a instalat pe birou.

— Doamne, Daisy, nu cheltui şi tu totul odată! am spus încet, ca să nu audă mama.

Daisy m-a săgetat cu privirea.

— Ce?

— Tu deja *aveai* maşină şi calculator, a zis.

— Spun doar că nu e bine să-i cheltuieşti pe toţi.

Daisy şi-a dat puţin ochii peste cap, eu am zis iar *ce,* dar a dispărut în lumea ei virtuală. De pe pat, îi vedeam ecranul – se uita la comentariile făcute la povestirile ei, iar eu citeam pentru ora de istorie unul dintre eseurile lui Alexander Hamilton din colecţia *Federalist.* Citeam cuvintele fără să le înţeleg, apoi reveneam şi reciteam la nesfârşit acelaşi paragraf.

Daisy a rămas tăcută câteva minute, dar până la urmă a spus:

— Încerc din răsputeri să nu te judec, Holmesy şi îmi cam sare ţandăra când mă judeci tu pe mine.

— Dar nu te judec…

— Ştiu că tu te crezi săracă sau aşa ceva, dar nu ai nici cea mai vagă idee ce înseamnă să fii cu adevărat sărac.

— Bine, nu mai spun nimic, am zis.

— Eşti aşa de captivă în propria minte, a continuat ea. Parcă nu poţi pur şi simplu să te gândeşti la altcineva.

Simţeam că mă fac tot mai mică.

— Iartă-mă, Holmesy, n-ar trebui să spun asta. Doar că uneori e foarte enervant.

Când a văzut că nu răspund, a continuat:

— Nu vreau să spun că nu eşti o prietenă bună sau ceva de genul ăsta. Dar eşti o fiinţă un pic chinuită, iar felul în care eşti chinuită e uneori dureros şi pentru, cum să zic, toţi cei din jurul tău.

— Recepţionat, am spus.

— Nu vreau să par o javră nesimţită.

— Nu e cazul, am zis.
— Dar măcar înţelegi ce vreau să spun?
— Mda, am zis.
Am învăţat împreună în tăcere încă o oră, după care a spus că trebuie să plece să ia cina cu părinţii. Când s-a ridicat să plece, am zis amândouă „Iartă-mă” în acelaşi timp, apoi am început să râdem. Până la 18:52, când mi-a trimis Davis mesaj, uitasem aproape de tot de discuţie.

El: *Sunt la tine în faţa casei. Să intru?*

Eu: *Nu nu nu nu nici gând nu ies imediat.*

Mama scotea vasele din maşina de spălat.
— Mă duc să mănânc în oraş, i-am spus, apoi mi-am înşfăcat haina şi-am ieşit pe uşă înainte să apuce să pună întrebări.
— Hei! a zis el când am urcat în maşină.
— Hei! i-am răspuns.
— Ai mâncat? m-a întrebat.
— Nu prea mi-e foame, dar putem să luăm mâncare de undeva dacă ţi-e ţie foame, i-am propus.
— Nu mi-e, a spus dând cu spatele. Cam detest să mănânc, ca să fiu sincer. Am avut întotdeauna un stomac sensibil.
— Şi eu, am spus şi chiar atunci a început să-mi sune telefonul.
— E mama. Să nu zici nimic.
Am atins ecranul şi am răspuns:
— Da?
— Spune-i cui conduce SUV-ul ăla negru să întoarcă în clipa asta şi să intre înapoi pe aleea casei.
— Mamă…
— Nu te clinteşti de aici până nu-l cunosc!
— L-ai cunoscut. Când avea unsprezece ani.
— Sunt mama ta, iar el e… ce ţi-o fi el şi vreau să vorbesc cu el.

— Bine, am spus şi am închis. Ăăă… trebuie să intrăm în casă, dacă nu te superi, şi să faci cunoştinţă cu mama.
— Super!
Ceva din vocea lui mi-a amintit că mama lui era moartă şi m-am gândit la felul în care toţi păreau puţin stânjeniţi când vorbeau despre taţii lor în faţa mea. Păreau întotdeauna să se teamă ca nu cumva asta să-mi amintească de faptul că nu am tată, de parcă aş fi putut cumva să uit.

Nu mi-am dat seama niciodată cât de mică era casa mea până nu l-am văzut pe Davis acolo – linoleumul din bucătărie care se dezlipise şi se rula la colţuri, micile fisuri din pereţi, toată mobila noastră mai vârstnică decât mine, corpurile de bibliotecă din seturi diferite.
În casa noastră, Davis părea uriaş şi nelalocul lui. Nu-mi aminteam când văzusem ultima dată un tip în încăperea asta. Avea cam un metru optzeci, dar nu ştiu cum, în prezenţa lui tavanul părea jos. Mi-a fost ruşine de cărţile noastre vechi şi prăfuite şi de pereţii decoraţi cu fotografii de familie în loc de tablouri. Ştiam că n-ar fi trebuit să-mi fie, dar tot îmi era.
— Mă bucur să vă văd, doamnă Holmes! a spus Davis întinzându-i mâna.
Mama l-a îmbrăţişat. Ne-am aşezat toţi trei la masa din bucătărie, la care nu stăteau aproape niciodată mai mult de doi oameni: mama şi cu mine. Acum părea aglomerată.
— Ce mai faci tu, Davis? l-a întrebat ea.
— Sunt bine. După cum aţi auzit, probabil, sunt oarecum orfan, dar sunt bine. Dumneavoastră ce mai faceţi?
— Cine are acum grijă de voi? a continuat mama.
— Păi, toată lumea şi nimeni, să zicem, a răspuns Davis. Adică, avem o administratoare a

casei şi mai e un avocat care se ocupă de chestiile legate de bani.

— Eşti în clasa a unsprezecea la Aspen Hall, da?

Am închis ochii şi-am încercat s-o implor telepatic pe mama să nu-l atace.

— Da.

— Aza nu e o fată oarecare de pe celălalt mal al râului.

— Mamă… am început eu.

— Şi ştiu că poţi avea pe loc tot ce îţi doreşti, iar asta poate face pe cineva să creadă că e stăpânul lumii, că oamenii sunt proprietatea lui. Dar sper că înţelegi că nu ţi se cuvine…

— *Mamă…* am repetat.

I-am aruncat lui Davis o privire prin care-mi ceream iertare, dar el se uita la mama. A dat să spună ceva, apoi însă a trebuit să se oprească, fiindcă ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Davis, ai păţit ceva? l-a întrebat mama.

A încercat iar să vorbească, dar n-a putut să scoată decât un suspin înăbuşit.

— Davis, iartă-mă, nu mi-am dat seama…

— Iertaţi-mă, a răspuns el, înroşindu-se.

Mama a dat să întindă mâna peste masă ca să-l atingă, dar apoi s-a oprit.

— Nu vreau decât să te porţi frumos cu fata mea, i-a zis. E singura pe care-o am.

— Trebuie să plecăm, am anunţat.

Mama şi Davis au continuat să se ţintuiască cu privirea, dar în cele din urmă, mama a spus:

— Să fii înapoi până la unsprezece.

L-am prins pe Davis de braţ şi l-am tras afară pe uşă. I-am aruncat mamei o privire înainte să ies şi eu.

— Eşti bine? l-am întrebat după ce am urcat în maşină.

— Mda, a zis el încet.

— E doar exagerat de protectoare.

— O înţeleg, a spus.

— N-ai de ce să te simţi jenat.

— Nu mă simt jenat.
— Atunci?
— E complicat.
— Nu mă grăbesc, i-am zis.
— Se înşală când spune că pot să am orice, oricând.
— Dar ce vrei tu şi nu ai? am întrebat.
— În primul rând, o mamă.
A dat cu spatele şi-am ieşit de pe alee.
Nu prea ştiam ce să spun, aşa că până la urmă am zis doar:
— Îmi pare rău.
— Ştii versurile alea din poezia „Disperare" a lui Yeats, în care spune că „În timp ce oamenii buni sunt lipsiţi de convingeri, nemernicii sunt dominaţi de pasiuni mistuitoare?"
— Îhî, am citit-o la şcoală.
— Eu cred că e de fapt mai rău să nu ai niciun fel de convingere. Fiindcă atunci te mulţumeşti să te laşi în voia lucrurilor, înţelegi? Eşti doar un balon de săpun măturat de valul imperiului.
— Ce bine a sunat asta!
— Am furat-o de la Robert Penn Warren, a spus el. Toate replicile mele tari sunt furate. Sunt lipsit de convingeri.
Am traversat râul. Când m-am uitat în jos, am văzut Insula Piraţilor.
— Ştii? Mamei tale îi pasă. Majoritatea adulţilor sunt pur şi simplu goi pe dinăuntru. Îi vezi că încearcă să-şi umple golul cu băutură sau bani, sau Dumnezeu, sau celebritate, sau ce-o mai idolatriza ei, şi toate îi erodează pe dinăuntru până ce nu mai rămâne nimic în afară de banii sau băutura, sau Dumnezeul despre care au crezut ei că o să-i salveze. Aşa e tata – a dispărut, de fapt, cu mult timp în urmă, de aceea cred că nu m-a afectat aşa de tare când a plecat. Mi-aş dori să fie aici, dar îmi doresc asta de foarte mult timp. Adulţii cred că deţin puterea, dar, de fapt, puterea îi deţine pe ei.
— Parazitul se crede gazdă, am spus.

— Mda, a zis el. Mda.

Când am ajuns la reşedinţa familiei Pickett, am văzut două locuri pregătite pentru cină la imensa masă din sufragerie. Între ele licărea o lumânare, iar parterul casei era scăldat într-o lumină caldă, aurie. Mă durea stomacul şi n-aveam niciun chef să mănânc, dar l-am urmat pe Davis înăuntru.

— Cred că Rosa ne-a pregătit cina, mi-a spus el. Aşa că ar trebui să gustăm măcar, din politeţe. Bună, Rosa! a salutat-o. Mulţumesc că ai rămas peste program.

Rosa l-a tras într-o îmbrăţişare generoasă, ca de urs.

— Am făcut spaghetti. Vegetariene.

— Nu era nevoie, a zis el.

— Copiii mei sunt toţi mari de-acum, aşa că tu şi Noah sunteţi singurii băieţei pe care-i mai am. Şi când îmi spui că ai întâlnire cu noua ta iubită…

— Nu iubită, a întrerupt-o Davis. Veche prietenă.

— Vechile prietene sunt cele mai bune iubite. Să mâncaţi. Ne vedem mâine.

L-a strâns iar tare la piept şi l-a sărutat pe obraz.

— Du-i ceva şi lui Noah, sus, ca să nu moară de foame, i-a zis. Şi spală vasele. Nu e chiar aşa de greu să ştergi nişte farfurii şi să le pui în maşină, Davis.

— Am înţeles, a zis el.

— Ai o viaţă tare ciudată, am spus când ne-am aşezat să mâncăm la masa pregătită pentru doi.

Eu aveam în faţă un Dr. Pepper, iar Davis un Mountain Dew.

— Presupun că da, a spus.

Şi-a ridicat cutia cu suc.

— În cinstea ciudăţeniilor! a adăugat.

— În cinstea ciudăţeniilor!

Am ciocnit cutiile şi am sorbit din ele.

— Se poartă ca un părinte, am zis.

— Păi, da, mă ştie de când m-am născut. Şi ţine la noi. Dar pe de altă parte, e plătită să ţină la noi, înţelegi? Şi dacă n-ar fi… vreau să spun că ar trebui să-şi găsească altă slujbă.

— Mda, am zis.

Mie mi se părea că una dintre trăsăturile definitorii ale părinţilor era că nu erau plătiţi să te iubească.

M-a întrebat cum fusese la şcoală şi i-am spus că mă certasem cu Daisy. L-am întrebat cum a fost ziua lui.

— A fost în regulă, mi-a spus. Circulă un zvon prin şcoală cum că l-aş fi omorât nu doar pe tata, ci şi pe mama… aşa că… Nu ştiu ce să zic. N-ar trebui să mă las afectat.

— Aşa ceva ar afecta pe oricine.

— Eu pot să suport, dar îmi fac griji pentru Noah.

— Ce face Noah?

— Aseară a venit la mine în pat şi a plâns fără să spună nimic. Mi-a fost aşa de milă de el, că i l-am împrumutat pe Iron Man.

— Îmi pare rău, am spus.

— Chestia e că… La un moment dat, cred că-ţi dai seama că omul care are grijă de tine e doar un om, nu are superputeri şi nu te poate proteja, de fapt, de suferinţă. Ceea ce e una. Dar Noah începe să înţeleagă că s-ar putea ca persoana pe care o credea supererou să fie, de fapt, personajul negativ. Iar asta e foarte nasol. Tot crede că tata o să vină acasă şi o să-şi dovedească nevinovăţia, şi eu habar n-am cum să-i spun „Ştii, tata nu e nevinovat”.

— Îţi spune ceva expresia „gura alergătorului”?

— Nu, dar m-au întrebat şi poliţiştii. Spuneau că au găsit-o în telefonul tatei.

— Mda.

— Adică, tata e multe lucruri, dar alergător nu e, sigur! Crede că sportul e lipsit de importanţă, fiindcă Tua o să-i ofere cheia către viaţa veşnică.

— Pe bune?
— Da. Crede că Malik o să poată identifica un element în sângele tuatarei care o face să îmbătrânească încet şi atunci o să „vindece moartea", a continuat Davis, făcând semnul ghilimelelor. De aceea îi lasă totul prin testament ei – crede că o să rămână în istorie drept omul care a eradicat moartea.
L-am întrebat dacă Tua chiar o să primească toţi banii tatălui lui, iar el a râs puţin şi a răspuns:
— Tot. Afacerea, casa, proprietatea. Vreau să spun, Noah şi cu mine avem destui bani pentru facultate şi tot ce ne mai trebuie, dar n-o să fim bogaţi.
— Dacă aveţi destui bani pentru facultate şi tot ce vă mai trebuie, sunteţi bogaţi.
— Aşa e. Iar tata nu ne datorează nimic. Doar că mi-aş dori să… ştii tu, să se poarte ca un tată. Să-l ducă pe frate-meu dimineaţa la şcoală, să-i verifice temele, să nu dispară în toiul nopţii ca să scape de poliţie, chestii de-astea.
— Îmi pare rău.
— Spui asta deseori.
— Simt nevoia deseori.
M-a privit ţintă.
— Ai fost vreodată îndrăgostită, Aza?
— Nu. Tu?
— Nu.
S-a uitat spre farfuria mea, apoi a spus:
— Bun, dacă niciunul dintre noi n-are de gând să mănânce, probabil e cazul să ieşim. Poate prindem puţin cer senin.

Ne-am pus hainele şi am ieşit. Era o noapte cu vânt şi mi-am ridicat zgribulită gulerul hainei, cu bărbia în piept. Dar când m-am uitat la Davis, el privea cerul.
În depărtare, am văzut că două dintre şezlongurile de lângă piscină fuseseră mutate pe terenul de golf, lângă unul dintre steguleţele care

marchează găurile. Steguleţul flutura în vânt şi auzeam în depărtare vuietul stins al traficului, dar altfel era linişte; frigul redusese la tăcere cicadele şi greierii. Ne-am întins pe şezlonguri, unul lângă altul, dar fără să ne atingem şi ne-am uitat o vreme la cer.

— Sunt foarte dezamăgit că nu putem vedea nimic, a zis Davis.

— Dar asta nu înseamnă că nu are loc, nu? Adică, tot e ploaie de meteoriţi, doar că n-o vedem noi.

— Corect, a zis el.

— Deci, cum ar arăta? am întrebat.

— Poftim?

— Dacă n-ar fi înnorat, ce-am vedea?

— Păi…

Şi-a scos telefonul şi-a deschis o aplicaţie de studiat stelele.

— Deci aici, în emisfera nordică, se află constelaţia Draco, a început el, care mie mi se pare că arată mai mult a zmeu decât a dragon, dar mă rog, cam pe aici ar fi vizibili meteoriţii. În noaptea asta nu prea e lună, aşa că probabil am vedea cinci sau zece meteoriţi într-o oră. Practic, trecem printr-un nor de praf lăsat în urmă de cometa asta, numită Giacobini-Zinner şi dacă nu am trăi în mohorâta Indiana, ar fi superb şi romantic.

— Dar *este* superb şi romantic, am spus. Doar că nu vedem noi.

M-am gândit cum mă întrebase dacă fusesem vreodată îndrăgostită. Îndrăgostit e un cuvânt ciudat, de parcă dragostea e o mare în care te cufunzi sau un oraş în care trăieşti. Nu poţi fi *în* nimic altceva – nici în prietenie, nici în supărare, nici în speranţă. Nu poţi fi decât în dragoste. Aş fi vrut să-i spun că, deşi nu fusesem niciodată îndrăgostită, ştiam cum e să fii într-un sentiment, nu doar înconjurat de el din toate părţile, ci şi locuit de el, aşa cum zicea bunica mea despre Dumnezeu că e peste tot. Când gândurile mele se

în vârtejeau, eram *în* spirală, dar şi parte din ea. Aş fi vrut să-i spun că ideea de a fi într-un sentiment materializa ceva ce înainte nu puteam să descriu, îi dădea o formă, dar habar n-aveam cum să spun nimic din toate astea cu voce tare.

— Nu-mi dau seama dacă asta e o tăcere normală sau o tăcere încurcată, a zis Davis.

— Ce mă termină pe mine la poezia „Disperare"… ştii cum. Vorbeşte despre spirala tot mai largă?

— Rotirea tot mai largă, m-a corectat el. Sucindu-se şi răsucindu-se în tot mai largă rotire.

— Aşa, mă rog, tot mai largă rotire. Dar cu adevărat înspăimântătoare nu e sucirea şi răsucirea în tot mai largă rotire, ci sucirea şi răsucirea în *tot mai strânsă* rotire. Să fii absorbit într-un vârtej care-ţi micşorează lumea tot mai mult şi mai mult şi mai mult, până ce ajungi să te învârţi pe loc, captiv într-o celulă de închisoare care are exact dimensiunile trupului tău, iar, în final, îţi dai seama că, de fapt, nu eşti *într-o* celulă, ci *eşti* celula însăşi.

— Ar trebui să scrii o replică, a spus Davis. La poezia lui Yeats.

— Nu sunt poetă, am zis.

— Vorbeşti ca o poetă, a spus. Pune pe hârtie măcar jumătate dintre chestiile pe care le spui şi ar fi o poezie mai bună decât tot ce-am scris eu vreodată.

— Scrii poezii?

— Nu chiar. Nimic bun.

— Cum ar fi? l-am întrebat.

Era mult mai uşor să vorbesc cu el în întuneric, uitându-ne la acelaşi cer şi nu unul la altul. Parcă nu aveam trupuri, parcă eram doar voci care vorbeau.

— Dacă o să scriu vreodată ceva cu care să mă mândresc, o să te las să citeşti.

— Îmi plac poeziile proaste, am spus.

— Te rog, nu mă pune să-ţi arăt poeziile mele tâmpite. Când citeşti poeziile cuiva, e ca şi cum ai vedea acea persoană goală.

— Deci, *practic,* spun că vreau să te văd gol, am zis.

— Sunt doar nişte chestii mici şi stupide.

— Vreau să aud una.

— Bine, anul trecut am scris una numită „Ultimele raţe ale toamnei”.

— Şi sună…?

— „S-au dus frunzele, / dar tu nu. / De-aş fi tu / m-aş duce după ele, / Dar uite-mă singur, / mergând la pas, / În zorii îngheţaţi rămas.”

— Îmi place, am spus.

— Îmi plac poeziile scurte, cu tipare ciudate de rime, fiindcă aşa e şi viaţa.

— Cum adică, aşa e şi viaţa?

Încercam să pricep ce voia să spună.

— Păi, da. Rimează, dar nu aşa cum te aştepţi.

M-am uitat la el. Dintr-odată, îl doream pe Davis suficient de tare ca să nu-mi mai pese de motivul pentru care îl doream, să nu-mi mai pese dacă ceea ce îl dorea era esenţa mea sau altceva. M-am întins, i-am atins obrazul rece cu mâna mea rece şi am început să-l sărut.

Când m-am oprit să respir, i-am simţit mâinile pe talie.

— Eu… ăăă… uau! a şoptit.

I-am zâmbit şi i-am făcut cu ochiul. Îmi plăcea senzaţia trupului lui lipit de al meu şi mâna lui urcându-mi pe şira spinării.

— Mai ai şi alte poezii?

— În ultimul timp am încercat să scriu doar distihuri. Gen, chestii despre natură. Cum ar fi: „Narcisa ştie primăvara bine / pe când trandafirul se ştie doar pe sine”.

— Îhî, bună şi asta, am spus şi l-am sărutat iar.

Am simţit cum pieptul mi se încordează, i-am simţit buzele reci şi gura caldă şi mâinile care mă trăgeau mai tare spre el prin straturile de haine.

Îmi plăcea să ne sărutăm aşa, cu multe straturi între noi. Respiraţia noastră i-a aburit ochelarii şi a încercat să-i scoată, dar eu i-am împins mai tare pe nas şi am izbucnit în râs amândoi, iar când a început să mă sărute pe gât, mi-a venit în minte un gând: limba lui a fost în gura mea.

Am încercat să-mi impun să fiu prezentă atunci şi acolo, să-i simt căldura pe piele, dar limba lui era acum pe gâtul meu, umedă şi vie, şi plină de microbi, iar mâna lui se strecura sub haina mea, cu degetele reci pe pielea mea goală. E-n regulă n-ai nimic sărută-l *trebuie să verifici ceva* e-n regulă fii dracului normală *verifică să vezi dacă microbii lui rămân în tine* miliarde de oameni se sărută şi nu mor *asigură-te doar că microbii lui n-o să te colonizeze pentru totdeauna* hai te rog încetează *poate are Campylobacter ar putea fi purtător asimptomatic de* E. coli *ia-o şi o să ai nevoie de antibiotice şi-atunci o să faci* C. diff şi *pac în patru zile eşti moartă* te implor termină sărută-l naibii odată *VERIFICĂ ODATĂ CA SĂ FII SIGURĂ.*

M-am tras înapoi.

— Eşti bine? m-a întrebat.

Am aprobat din cap.

— Aveam doar nevoie de un pic de aer.

M-am ridicat în capul oaselor, m-am întors cu spatele la el, am scos telefonul şi am căutat „bacteriile oamenilor pe care-i săruţi rămân în tine?", apoi am trecut rapid peste câteva rezultate pseudoştiinţifice până am ajuns la un studiu real făcut pe acest subiect. În jur de optzeci de milioane de microbi sunt schimbaţi în medie în timpul unui sărut, iar „analizele făcute după şase luni arată că microbiomurile din tractul digestiv uman par să fi suferit modificări minore, dar în mod consecvent".

Bacteriile lui aveau să fie în mine pentru totdeauna, optzeci de milioane, înmulţindu-se şi crescând, şi unindu-se cu bacteriile mele ca să producă Dumnezeu ştie ce.

I-am simţit mâna pe umăr. M-am răsucit, neştiind cum să fac să mă îndepărtez de el. Simţeam că rămân fără aer. Privirea mi se înceţoşa. N-ai nimic nici măcar nu e primul băiat pe care-l săruţi *optzeci de milioane de organisme pentru totdeauna în mine* calmează-te *modificându-mi permanent microbiomul* nu gândeşti raţional *trebuie să faci ceva* te rog *există o soluţie* te implor *găseşte o baie.*

— Ce-ai păţit?

— Ăăă, nimic, i-am zis. Am, ăăă, am nevoie să merg la toaletă.

Mi-am scos iar telefonul ca să recitesc studiul, dar am rezistat nevoii imperioase, l-am închis şi l-am băgat la loc în buzunar. Dar nu, trebuia să verific să văd dacă era vorba de modificări minore sau modificări moderate. Mi-am scos iar telefonul şi-am deschis pagina. Minore. OK. Minore a mai bine decât moderate. *Dar în mod consecvent.* Vai de capul meu!

Mi-era rău şi mi-era silă de mine, dar mă simţeam şi penibil; ştiam cum îi păream. Ştiam că nebunia mea nu mai era doar o ciudăţenie, ceva legat doar de o bucăţică de piele străpunsă cu unghia. Acum era ceva deranjant, aşa cum era pentru Daisy, aşa cum era pentru oricine se apropia de mine.

Mi-era frig, dar tot am început să transpir. În drum spre casă mi-am tras fermoarul hainei până la bărbie. Nu voiam s-o iau la fugă, dar fiecare secundă conta. Trebuia să ajung cu orice preţ la o baie. Davis mi-a deschis uşa din spate şi mi-a arătat cu mâna o toaletă pentru oaspeţi aflată în capătul unui coridor. Am închis uşa şi am încuiat-o pe dinăuntru, apoi m-am sprijinit de chiuvetă. Mi-am desfăcut haina şi m-am uitat lung în oglindă.

Mi-am scos plasturele, am deschis rana cu unghia, apoi m-am spălat pe mâini şi mi-am pus un plasture nou. Am căutat nişte apă de gură prin sertarele de sub chiuvetă, dar nu aveau, aşa că

până la urmă mi-am clătit gura cu apă rece şi-am scuipat-o.

Poftim. Acum te-ai liniştit? m-am întrebat şi mi-am răspuns: *Încă o dată, ca să fii sigură,* aşa că mi-am clătit gura cu şi mai multă apă, apoi am scuipat-o. Mi-am tamponat faţa transpirată cu hârtie igienică şi-am ieşit iar în lumina aurie a încăperii uriaşe.

Mi-a făcut semn să mă aşez şi m-a luat pe după umeri. Nu-i voiam microbiota în apropiere, dar l-am lăsat să-şi ţină braţul acolo, fiindcă nu doream să par o ciudată.

— Eşti bine?

— Îhî. Doar puţin panicată.

— Am făcut eu ceva? Să mă…

— Nu, n-are legătură cu tine.

— Poţi să-mi spui.

— Chiar nu are. Doar că… să ne sărutăm cred că m-a făcut să mă crizez puţin.

— Bine, deci fără sărutări deocamdată. Nicio problemă.

— O să fie, am spus. Am nişte… spirale de gânduri şi nu pot să ies din ele.

— Sucindu-se şi răsucindu-se într-o rotire tot mai strânsă, a spus el.

— Sunt… ăăă… adică… n-o să-mi treacă. Trebuie să ştii asta.

— Nu mă grăbesc.

M-am aplecat în faţă, privind ţintă în pământ.

— Ce vreau să spun e că nu e ca şi cum n-o să mai am chestia asta. O am de când mă ştiu şi nu mă fac mai bine şi nu pot să am o viaţă normală dacă nu reuşesc să sărut pe cineva fără să mă crizez.

— Nu-i nimic, Aza. Serios.

— Poate asta crezi acum, dar n-o să gândeşti aşa întotdeauna.

— Dar nu e tot timpul, a spus el. E acum. Să-ţi aduc ceva? Un pahar cu apă, ceva?

— N-am putea… n-am putea să ne uităm doar la un film?

— Ba da, a zis. Sigur.

Mi-a întins mâna, dar m-am ridicat singură. Pe când ne îndreptam spre scările ce duceau la subsol, Davis mi-a spus:

— Aici, la reşedinţa Pickett, avem ambele filme: *Războiul Stelelor* şi *Star Trek.* Ce preferi?

— Nu prea mă dau în vânt după filme care au loc în spaţiu, am zis.

— Perfect! Atunci o să ne uităm la *Star Trek IV: Drumul spre casă,* din care patruzeci la sută are loc aici, pe Pământ.

Am ridicat privirea spre el şi am zâmbit, dar nu reuşeam să arunc lasoul în jurul gândurilor mele, care-mi galopau prin creier în toate direcţiile.

Am coborât la subsol. Am atins romanul lui F. Scott Fitzgerald ca să fac biblioteca să se deschidă. M-am aşezat într-unul dintre fotoliile imense din piele, recunoscătoare că exista braţul de sprijin între locurile noastre. După câteva minute, Davis a apărut cu o cutie de Dr. Pepper şi a pus-o în suportul pentru băuturi de lângă braţul fotoliului meu, după care s-a aşezat lângă mine.

— Cum reuşeşti să fii cea mai bună prietenă a lui Daisy dacă nu te uiţi la epopeile spaţiale?

— Mă uit la ele împreună cu ea, doar că nu le *ador,* i-am răspuns.

Încearcă să se poarte cu tine ca şi cum ai fi normală şi tu încerci să reacţionezi ca şi cum ai fi normală, dar toată lumea aici de faţă ştie clar că nu eşti normală. Oamenii normali pot să se sărute dacă vor să se sărute. Oamenii normali nu transpiră ca tine. Oamenii normali aleg ce vor să gândească, aşa cum aleg ce vor să vadă la TV. Toată lumea implicată în conversaţia asta ştie că eşti o anormală.

— Ştii ce fel de fan-fiction scrie?

— I-am citit vreo două povestiri în gimnaziu, când a început să scrie. Nu prea sunt pe gustul meu.

Simţeam cum încep să transpir deasupra buzei de sus.

— Scrie bine. Ar trebui să le citeşti. De fapt, cam eşti *în* unele dintre ele.

— Îhî, bine, am spus încet.

În sfârşit, Davis şi-a scos telefonul şi a folosit o aplicaţie ca să pornească filmul.

M-am prefăcut că mă uit, dar, de fapt, m-am lăsat complet în voia spiralei. Mă tot gândeam la pictura aia de Pettibon, cu vârtejul ei multicolor, care-ţi atrăgea ochiul spre centrul lui. Am încercat să respir în felul autorizat de doamna doctor Singh, fără să atrag atenţia, dar în câteva minute transpiram din toţi porii, iar el *sigur* a observat, fiindcă văzuse filmul ăsta de o sută de ori, aşa că, de fapt, se uita acum doar ca să se uite *la mine* cum mă uit la film şi-i simţeam privirile aruncate în direcţia mea şi, cu toate că-mi închisesem până sus fermoarul la haină, era clar că observase dâra aia cumplită de umezeală de deasupra buzei mele.

Simţeam tensiunea din aer şi ştiam că încerca să găsească o cale să mă facă din nou veselă. Rotiţele din creierul lui se roteau cu aceeaşi viteză ca şi ale mele. Nu reuşeam să mă înveselesc, dar reuşeam să-i fac pe cei din jur să se simtă groaznic.

Când s-a terminat filmul, i-am spus că eram obosită, fiindcă ăsta părea să fie adjectivul cel mai eficient ca să ajung unde aveam nevoie să fiu: singură şi în patul meu. Davis m-a dus acasă, m-a condus până la uşă şi m-a sărutat cast pe buzele transpirate. Am rămas puţin pe covoraşul de la intrare şi i-am făcut cu mâna. A ieşit cu spatele de pe alee şi după aceea m-am dus în garaj, am deschis portbagajul lui Harold şi-am luat telefonul tatei, fiindcă aveam chef să mă uit la pozele lui.

M-am furişat pe lângă mama, care adormise pe canapea, în faţa televizorului. Am găsit în sertarul biroului meu un încărcător vechi, l-am băgat în telefonul tatei şi am stat mult timp şi m-am uitat prin pozele lui, luând la rând toate fotografiile cu cerul tăiat de crengile copacilor.

— Ştii că le avem în calculator, da? m-a întrebat mama cu blândeţe din spatele meu.

N-o auzisem când se trezise.

— Mda, am spus.

Am scos telefonul din priză şi l-am închis.

— Vorbeai cu el?

— Oarecum, am spus.

— Ce-i spuneai?

Am zâmbit.

— Secrete.

— Aaaa. Şi eu îi spun secrete. Ştie foarte bine să le păstreze.

— Cel mai bine, am spus.

— Aza, îmi pare tare rău dacă l-am jignit pe Davis. Şi i-am scris şi un bileţel ca să-mi cer scuze. Am sărit calul. Dar vreau şi să înţelegi că…

Am întrerupt-o cu un gest din mână.

— Nu-ţi face probleme. Hai, că trebuie să mă schimb.

Am luat nişte haine şi m-am dus în baie, unde m-am dezbrăcat, m-am şters de transpiraţie cu prosopul şi am lăsat aerul să-mi răcorească pielea, desculţă pe podeaua rece. Mi-am desfăcut părul, apoi m-am studiat în oglindă. Îmi uram corpul. Mă scârbea – părul de pe el, broboanele de sudoare, cât era de sfrijit. Piele trasă peste un schelet, un cadavru viu. Voiam să evadez – să evadez din corpul meu, să evadez din gândurile mele, *să evadez* –, dar eram prinsă în capcană, la fel ca bacteriile care mă colonizau.

Bătaie în uşă.

— Mă *schimb,* am spus.

Am scos plasturele, l-am verificat să văd dacă are pe el sânge sau puroi, l-am aruncat la gunoi şi

apoi am aplicat pe deget gel antibacterian, simţind cum mă ustură pielea.

Am tras pe mine pantalonii de trening şi un tricou vechi de-al mamei şi-am ieşit. Mama mă aştepta în faţa uşii..

— Eşti neliniştită?

— N-am nimic, am răspuns şi m-am îndreptat spre camera mea.

Am stins lumina şi m-am băgat în pat. Nu eram tocmai obosită, dar nici nu eram prea încântată să fiu trează. Câteva minute mai târziu, când a intrat mama, m-am făcut că dorm, ca să nu trebuiască să vorbesc cu ea. A rămas în picioare lângă pat, cântând un cântec vechi pe care mi-l fredona de când mă ştiam atunci când nu puteam să adorm.

E un cântec pe care-l cântau soldaţii englezi pe melodia cântecului de Anul Nou: „Auld Lang Syne”. Sună aşa: „Suntem aici fiindcă suntem aici fiindcă suntem aici fiindcă suntem aici fiindcă suntem aici”. Prima dată l-a cântat dintr-o suflare, în crescendo, apoi l-a reluat, pe un ton mai potolit.

Deşi, în principiu, eram adultă şi mama mă scotea din minţi, n-am putut să-mi opresc gândurile decât atunci când m-a adormit în sfârşit cântecul ei de leagăn.

Treisprezece

Deşi clacasem din punct de vedere psihologic în prezenţa lui, Davis mi-a trimis un SMS a doua zi dimineaţă înainte să apuc să mă dau jos din pat.

El: *Vrei să vedem un film în seara asta? Nu e neapărat necesar să aibă loc în spaţiu.*

Eu: *Nu pot. Poate altă dată. Iartă-mă că m-am crizat şi că am transpirat şi aşa mai departe.*

El: *Nici măcar nu transpiri în cantităţi ieşite din comun.*

Eu: *Ba categoric da, dar nu vreau să vorbesc despre asta.*

El: *Ţie chiar nu-ţi place deloc corpul tău.*

Eu: *Adevărat.*

El: *Mie îmi place. E un corp bun.*

Îmi plăcea mai mult să fiu cu el în spaţiul ăsta nonfizic, dar în acelaşi timp simţeam nevoia să astup ferestrele sinelui meu.

Eu: *Mă simt în general cam instabilă şi nu pot să ies cu tine. Sau cu oricine. Îmi pare rău, dar nu pot. Îmi placi, dar nu pot să fiu prietena ta.*

El: *Aici suntem de acord. Prea mult efort. Tot ce fac oamenii aflaţi în relaţii e să vorbească despre starea relaţiei lor. Parcă e o roată mare de la bâlci.*

Eu:*??*

El: *Când eşti într-o roată mare, toată lumea nu vorbeşte decât despre faptul că sunt în roata mare şi despre priveliştea din roata mare şi dacă e înspăimântător să te dai în roata mare şi care de câte ori o să se mai învârtească. Aşa e şi cu relaţiile. Nimeni care e într-una nu vorbeşte vreodată despre altceva. Nu mă interesează o relaţie.*

Eu: *Păi atunci ce te interesează?*

El: *Tu.*

Eu: *Nu ştiu ce să răspund la asta.*

El: *Nu e nevoie să răspunzi. Să ai o zi frumoasă, Aza!*

Eu: *Şi tu, Davis!*

A doua zi, după şcoală, aveam programare la doamna doctor Karen Singh. M-am aşezat pe canapeaua din faţa ei şi am ridicat ochii spre o fotografie cu un bărbat care ţinea un năvod. M-am uitat fix la poză cât am vorbit, fiindcă privirea neclintită a doamnei doctor Singh asupra mea era cam prea mult pentru mine.

— Ce-ai mai făcut?

— Nu prea bine.

— Ce se întâmplă? m-a întrebat.

Îi vedeam cu coada ochiului picioarele aşezate unul peste altul, pantofii negri cu toc mic şi piciorul care bătea ritmic aerul.

— Un băiat, am spus.

— Da?

— Nu ştiu. E drăguţ şi deştept şi-mi place, dar nu mă simt mai bine şi mă gândesc că, dacă nici asta nu mă face fericită, atunci ce Dumnezeu mă mai poate face?

— Nu ştiu. Ce te poate face?

Am gemut.

— Asta a fost aşa o replică tipică de psihiatru…

— Am reţinut. O schimbare în circumstanţele din viaţa personală, chiar şi una pozitivă, poate declanşa anxietate. Aşa că nu ar fi ceva ieşit din comun să te simţi anxioasă când încerci să construieşti o relaţie nouă. Cum stai cu gândurile intruzive?

— Păi, ieri mă sărutam cu el şi a trebuit să-l opresc, fiindcă nu reuşeam să nu mă gândesc la cât era de scârbos, aşa că nu stau prea bine.

— La cât de scârbos era ce?

— La faptul că limba lui are propriul ei microbiom şi că, odată ce-şi bagă limba în gura mea, bacteriile lui devin parte din microbiomul meu efectiv pentru tot restul vieţii mele. Cum ar veni, limba lui va fi într-un fel *întotdeauna* în gura mea până voi muri şi atunci microbii de pe limba lui o să-mi mănânce cadavrul.

— Iar asta te-a făcut să vrei să te opreşti din sărutat.

— Păi, da! am spus.

— Nu e nimic neobişnuit. Deci o parte din tine voia să-l sărute, iar o altă parte simţea îngrijorarea intensă care apare atunci când devii intim cu cineva.

— Corect, dar nu eram îngrijorată din cauza intimităţii. Eram îngrijorată de schimbul de microbi.

— Ei bine, îngrijorarea ta s-a manifestat ca fiind legată de schimbul de microbi.

M-am mulţumit să mârâi nemulţumită din cauza rahaturilor terapeutice. M-a întrebat dacă îmi luasem Ativanul. I-am spus că nu-l luasem cu mine când m-am dus acasă la Davis. După aceea m-a întrebat dacă luam zilnic Lexapro-ul, iar eu i-am zis ceva de genul, nu chiar *zilnic.* Discuţia a deviat atunci într-o prelegere despre cum medicamentele au efect doar dacă le iei şi că trebuie să-mi tratez problema de sănătate cu atenţie şi consecvenţă,

apoi eu am încercat să-i explic că mi se părea extrem de ciudată şi de neliniştitoare ideea că nu poţi deveni tu însuţi decât dacă înghiţi medicamente care-ţi schimbă sinele.

Când s-a lăsat tăcerea câteva clipe, am întrebat:

— De ce aţi pus pe perete poza aceea? Cu tipul cu năvodul?

— Ce nu-mi spui? Ce ţi-e frică să spui, Aza?

M-am gândit la adevărata întrebare, cea care rămânea permanent în fundalul raţiunii mele ca un ţiuit de urechi. Îmi era ruşine de ea, dar aveam şi senzaţia că ar putea fi cumva periculos să o rostesc. Aşa cum nu pronunţi niciodată numele lui Voldemort.

— Cred că s-ar putea să fiu fictivă, am spus.

— Cum adică?

— Păi, spuneţi că o schimbare în circumstanţe e o sursă de stres, corect?

A aprobat din cap.

— Dar ce vreau să ştiu e dacă există un eu independent de circumstanţe. Există cumva un eu undeva, în cele mai adânci străfunduri ale sinelui, care e o persoană reală, concretă, care e aceeaşi persoană indiferent dacă are bani sau nu, dacă are prieten sau nu, aceeaşi dacă merge la o şcoală sau la alta? Sau sunt doar un conglomerat de circumstanţe?

— Nu înţeleg cum te-ar face asta să fii fictivă.

— Vreau să spun că nu-mi controlez gândurile, deci *ele* nu sunt cu adevărat ale mele. Nu eu decid dacă transpir sau fac cancer sau *C. diff* sau ce-o fi, deci *corpul* meu nu-mi aparţine cu adevărat. Eu nu decid nimic din toate astea, ci nişte forţe externe. Eu sunt doar o poveste spusă de ele. Eu sunt doar circumstanţe.

A dat din cap.

— Poţi să percepi aceste forţe externe?

— Nu, că nu am *halucinaţii,* am spus. Doar că… nu sunt sigură că sunt cu adevărat reală.

Doamna doctor Singh şi-a lăsat tălpile pe podea şi s-a aplecat în faţă cu mâinile pe genunchi.

— Asta e foarte interesant, a spus. Foarte interesant.

Pentru o clipă, însă nu mai mult, m-am simţit mândră să *nu* fiu *ne*banală.

— Trebuie să fie foarte înfricoşător să simţi că s-ar putea ca sinele tău să nu-ţi aparţină. Aproape ca un fel de… captivitate?

Am dat din cap că da.

— E o scenă, a spus ea, spre sfârşitul lui *Ulise,* când personajul Molly Bloom pare să se adreseze direct autorului. Spune ceva de genul: „O, Jamesy, eliberează-mă de aici”. Ca şi Molly Bloom, eşti captivă într-un sine pe care nu-l simţi că-ţi aparţine pe deplin. Mai mult, ţi se pare deseori că acel sine e profund contaminat.

Am aprobat din cap.

— Dar, Aza, tu conferi mult prea multă putere gândurilor tale. Gândurile sunt doar gânduri. Tu nu eşti gândurile tale. Tu îţi aparţii ţie, chiar şi atunci când gândurile nu-ţi aparţin.

— Dar gândurile tale *sunt* cine eşti. Gândesc, deci exist, nu?

— Nu, nu chiar. O formulare mai completă a filosofiei lui Descartes ar fi *Dubito, ergo cogito, ergo sum.* „Mă îndoiesc, deci gândesc, deci exist.” Descartes voia să ştie dacă poţi să ştii cu certitudine dacă ceva e real, dar credea că tocmai capacitatea lui de a pune la îndoială realitatea dovedea că, deşi era posibil ca *realitatea* să nu fie reală, el era. Eşti la fel de reală ca oricine, iar îndoielile tale te fac şi mai reală, nu mai puţin reală.

Când am ajuns acasă, am simţit-o pe mama că era nerăbdătoare să afle cum fusese întâlnirea cu doamna doctor Singh, deşi încerca să fie calmă şi să se poarte normal.

— Cum a fost? a întrebat fără să se uite la mine, continuând să corecteze teze pe canapea.

— Cred că bine, am spus,

— Vreau să-mi cer din nou scuze pentru felul în care i-am vorbit ieri lui Davis. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine.

— Nu sunt.

— Dar vreau să ai grijă, Aza. Dacă mă uit de la faţa ta până în vârful degetului, îmi dau seama că îţi creşte nivelul de anxietate.

Am strâns mâna pumn şi i-am răspuns:

— Nu e din cauza lui.

— Atunci ce e?

— Nu există un *motiv,* am spus şi am pornit televizorul, dar ea a luat telecomanda şi a tăiat sonorul.

— Pari închisă în propria minte şi nu pot să-mi dau seama ce se întâmplă acolo, iar asta mă sperie.

Mi-am apăsat unghia în buricul degetului prin plasture şi mi-am spus că ar speria-o şi mai tare dacă *şi-ar da seama* ce se întâmpla acolo.

— N-am nimic. Zău.

— Ba ai.

— Mamă, spune-mi ce să zic. Pe bune. Doar… spune-mi ce cuvinte să spun ca să te liniştesc în privinţa asta.

— Nu vreau să mă linişteşti. Vreau să nu mai suferi.

— Păi, nu aşa se rezolvă lucrurile, da? Mă duc să învăţ la istorie.

M-am ridicat, dar, în timp ce mă îndreptam spre camera mea, mama mi-a spus:

— Apropo, domnul Myers mi-a zis azi că eseul tău despre Schimbul Columbian[5] a fost cel mai bun pe care l-a citit în toţi anii de când e profesor.

— E profesor de doi ani, i-am zis.

— Patru, dar chiar şi aşa, a răspuns ea. Te aşteaptă lucruri mari, Aza Holmes. Lucruri importante.

— Ai auzit vreodată de Amherst? am întrebat-o.

— De cine?
— Amherst. E o facultate din Massachusetts. E foarte bună. E cotată foarte bine. Cred că mi-ar plăcea să mă duc acolo… dacă sunt primită.
Mama a dat să zică ceva, dar şi-a înghiţit vorbele, apoi a oftat.
— O să vedem de unde vin propunerile de bursă.
— Sau Sarah Lawrence, am spus. Şi aceea pare foarte bună.
— Dar nu uita, Aza, că multe dintre şcolile acelea îţi cer bani numai ca să aplici la ele, aşa că trebuie să fim foarte selective. Tot procesul e măsluit, de la început până la sfârşit. Te pun să plăteşti ca să afli că nu-ţi permiţi să mergi la şcoală acolo. Trebuie să fim realiste şi, realist vorbind, o să mergi undeva aproape de casă, bine? Şi nu numai din cauza banilor. Nu cred că vrei să fii în cealaltă parte a ţării, departe de tot ce ţi-e familiar.
— Mda, am spus.
— OK, am priceput, nu vrei să vorbeşti cu mama ta. Te iubesc oricum.
Mi-a trimis o sărutare şi am reuşit în sfârşit să evadez în camera mea.

Chiar *aveam* de învăţat la istorie, dar, după ce am terminat, nu eram obosită şi mă tot gândeam să-i trimit un mesaj lui Davis.
Ştiam ce voiam să-i scriu sau măcar ce-mi doream să-i scriu. Mă gândeam întruna la mesaj – să-l scriu, să apăs Send, conştientă că nu mai am cum să-l schimb, aşteptarea înfrigurată a unui răspuns, transpiraţia rece, inima bătându-mi cu putere.
Am stins lumina, m-am întors pe-o parte şi am închis ochii, dar nu reuşeam să alung gândul; aşa că m-am întins după telefon, l-am deschis şi i-am scris. *Când ai spus că-ţi place corpul meu, ce ai vrut să spui?*

Am stat câteva secunde cu ochii lipiţi de ecran, aşteptând să apară… semn că răspundea, dar n-a apărut, aşa că am pus telefonul la loc pe noptieră. Acum, că făcusem ce voia să fac, creierul amuţise, aşa că eram pe jumătate adormită când am auzit că vibrează telefonul.

El: *Am vrut să spun că-mi place.*

Eu: *Ce anume îţi place la el?*

El: *Îmi place linia umerilor care îţi coboară în jos, spre claviculă.*

El: *Şi îmi plac picioarele tale. Îmi place curbura gambei tale.*

El: *Îmi plac mâinile tale. Îmi plac degetele tale lungi şi interiorul încheieturilor, culoarea pielii acolo şi venele de sub ea.*

Eu: *Îmi plac braţele tale.*

El: *Sunt slăbănoage.*

Eu: *De fapt, par puternice. Te deranjează?*

El: *Deloc.*

Eu: *Deci, curbura gambei mele? Nici n-am observat-o vreodată.*

El: *E frumoasă.*

Eu: *Atât?*

El: *Îmi place fundul tău. Îmi place fundul tău mult mult mult de tot. Te deranjează?*

Eu: *Nu.*

El: *Vreau să fac un blog dedicat fundului tău.*

Eu: *OK, asta e un pic cam aiurea.*

El: *Vreau să scriu un fel de fan-fiction în care fundul tău uluitor se îndrăgosteşte de ochii tăi frumoşi.*

Eu: *lol. Hai că strici tot momentul. Ce spuneai… înainte…?*

El: *Că îmi place corpul tău. Îmi place abdomenul tău şi picioarele şi părul şi îmi place. Corpul. Tău.*

Eu: *Pe bune?*

El: *Pe bune.*

Eu: *Ce naiba am de îmi place aşa de mult să discutăm prin mesaje, dar mă sperie aşa de tare să te sărut?*

El: *N-ai nimic. Vrei să vii la mine luni, după şcoală? Să ne uităm la un film sau vedem noi?*

Am stat pe gânduri câteva clipe, apoi i-am răspuns, în sfârşit:

Sigur.

Paisprezece

Luni, în parcare, înainte de ore, i-am povestit lui Daisy despre mesaje, despre sărut şi despre cele optzeci de milioane de microbi.

— Când îl descrii aşa, sărutatul e, de fapt, foarte dezgustător, a spus ea. Pe de altă parte, poate că microbii lui sunt *mai buni* ca ai tăi, nu? Poate că te fac *mai sănătoasă.*

— Poate.

— Poate că o să dobândeşti superputeri de la microbii lui. Era o fată normală până a sărutat un miliardar şi a devenit… MICROBIANCA, Regina Microbilor.

M-am mulţumit să mă uit pieziş la ea.

— Scuze, nu te ajută?

— Probabil că, în timp, o să mi se pară mai puţin ciudat, nu? am spus. Cum ar veni, cu fiecare dată când o să ne sărutăm şi n-o să păţesc nimic, o să fie tot mai puţin înspăimântător. Adică, nu se pune problema chiar să iau de la el *campylobacter.*

Apoi, după o clipă, am adăugat:

— Probabil.

Daisy a dat să zică ceva, apoi l-a văzut pe Mychal venind spre ea din celălalt capăt al parcării.

— N-ai să păţeşti nimic, Holmesy. Ne vedem în pauza de prânz. Te iubesc! mi-a strigat, apoi a luat-o la fugă spre Mychal.

I s-a aruncat de gât şi l-a sărutat dramatic pe gură, cu un picior ridicat în spate, de zici că se credea într-un film sau ceva.

M-am dus acasă la Davis direct de la şcoală. Porţile din fier forjat de la intrarea pe alee erau închise, aşa că a trebuit să mă dau jos şi să apăs butonul interfonului.

— Reşedinţa Pickett, a spus o voce pe care am recunoscut-o ca fiind a lui Lyle.

— Bună! Sunt Aza Holmes, prietena lui Davis, am spus.

N-a răspuns, dar poarta a început să se deschidă. Am urcat înapoi în Harold şi am luat-o pe alee spre casă. Când am ajuns, l-am văzut pe Lyle într-o maşinuţă de golf.

— Bună! i-am zis.

— Davis şi Noah sunt lângă piscină, mi-a spus el. Vrei să te duc eu?

— Pot să mă duc pe jos, am răspuns.

— Te duc eu, a zis sec, făcând un semn către locul gol de lângă el de pe bancheta maşinuţei.

Am urcat, iar el a pornit foarte încet către piscină.

— Cum se simte Davis? m-a întrebat.

— Cred că bine.

— Fragil, aşa cred că e. Aşa sunt amândoi.

— Mda, am spus.

— Nu trebuie să uiţi asta. Ai pierdut vreodată pe cineva?

— Da, am spus.

— Atunci ştii, a zis el.

Când am ajuns la piscină, Davis şi Noah stăteau unul lângă altul pe acelaşi şezlong, aplecaţi în faţă, uitându-se la terasa de sub ei.

Mă gândeam la ce îmi spusese Lyle: *Atunci ştii.* Nu ştiam, nu chiar. Fiecare pierdere e diferită. Nu poţi să cunoşti cu adevărat suferinţa altcuiva, nu pe deplin – aşa cum faptul că atingi corpul altcuiva nu e acelaşi lucru cu a avea corpul altcuiva.

Când Davis a auzit maşinuţa de golf, a întors privirea spre mine, a înclinat din cap şi s-a ridicat.

— Bună! i-am spus.

— Hei! Ăăă, scuză-mă câteva minute. Îmi pare rău, dar, ăăă, e ceva cu Noah. Lyle, nu vrei, te rog, să o conduci pe Aza pe aici prin jur? Poate s-o duci la laborator? Vin şi eu acolo imediat, bine?

Am dat din cap şi am urcat la loc în maşinuţă. Lyle şi-a scos telefonul.

— Malik, ai câteva minute să-i faci un tur prietenei lui Davis?… Ajungem imediat.

În timp ce mergeam pe lângă terenul de golf, Lyle m-a întrebat de şcoală, de note şi cu ce se ocupau părinţii mei. I-am spus că mama e profesoară.

— Tata nu face parte din viaţa ta?

— A murit.

— Ah. Îmi pare rău.

Am luat-o pe o potecă neasfaltată care trecea printr-un pâlc de copaci şi ducea la o clădire paralelipipedică din sticlă, cu acoperiş plat. Pe un indicator din faţa ei scria LABORATOR.

Lyle m-a condus până la uşă, a deschis-o, apoi şi-a luat la revedere de la mine. Uşa s-a închis în urma mea şi l-am văzut pe Malik Zoologul aplecat peste un microscop. Nu părea să mă fi auzit. Încăperea era imensă, cu o masă lungă şi neagră în mijlocul ei, precum cele din laboratorul de chimie. Sub ea erau dulăpioare şi pe ea tot felul de echipamente, inclusiv unele pe care le-am recunoscut – eprubete, flacoane cu lichide – şi o mulţime pe care nu le-am recunoscut. M-am apropiat şi m-am uitat la o maşinărie circulară cu eprubete în ea.

— Îmi cer scuze, a zis Malik într-un final, dar celulele acestea nu supravieţuiesc prea mult în afara organismului şi Tua cântăreşte doar şapte sute de grame, aşa că încerc să nu-i iau mai mult sânge decât strictul necesar. Aia e o centrifugă.

A venit spre mine şi a ridicat o eprubetă care conţinea ceva ce părea a fi sânge, apoi a aşezat-o cu grijă într-un stativ.

— Deci te interesează biologia?

— Să zicem, am spus.

S-a uitat la sângele de pe fundul eprubetei şi a spus:

— Ştiai că tuatara pot fi purtătoare de paraziţi – Tua are, de exemplu, salmonella –, dar nu se îmbolnăvesc niciodată din cauza lor?

— Nu ştiu prea multe despre tuatara.

— Sunt foarte puţin cunoscute, ceea ce e mare păcat, fiindcă sunt de departe cea mai interesantă specie de reptile. Ne ajută să înţelegem o parte din trecutul îndepărtat.

Continuam să mă uit la sângele de tuatara.

— Ne e greu până şi să ne imaginăm ce longevive sunt – tuatara există pe planetă de o mie de ori mai mult timp decât fiinţele umane. Încearcă să-ţi imaginezi aşa ceva. Ca să supravieţuiască atât de mult ca tuatara, omenirea ar trebui să fie acum în prima zecime a unu la sută din istoria sa.

— Mi se pare puţin probabil, am spus.

— Foarte. Domnului Pickett îi place mult chestia asta la Tua – ce longevivă e. Îi place la nebunie că, la vârsta de patruzeci de ani, tuatara încă e probabil în primul sfert de viaţă.

— Aşa că-i lasă ei toată averea?

— După mine, nu e cea mai proastă întrebuinţare a unei averi, a spus Malik.

Eu nu eram aşa de sigură.

— Dar ce mă fascinează cel mai mult, şi pe asta e concentrată cercetarea mea, e rata de evoluţie moleculară. Îmi cer scuze dacă te plictisesc.

Adevărul era că-mi plăcea să-l ascult. Era aşa de încântat, şi ochii îi străluceau când vorbea – părea să-şi iubească sincer munca. Nu întâlneşti prea des astfel de adulţi.

— Nu, e interesant, am spus.

— Ai făcut ore de biologie?

— Acum fac, am spus.

— Bun, deci ştii ce e ADN-ul.

Am dat din cap că da.

— Şi ştii că ADN-ul suferă mutaţii? Asta a dus la o asemenea diversitate a formelor de viaţă.

— Îhî, am spus.

— Deci, ia uite.

S-a dus la un microscop conectat la un computer şi a afişat pe ecran imaginea unei forme vag circulare.

— Aceasta e o celulă de tuatara. Din câte ne dăm seama, tuatara nu s-au schimbat prea mult în ultimele două sute de milioane de ani, da? Arată la fel ca fosilele lor. Şi tuatara fac *totul* cu încetinitorul. Se maturizează cu încetinitorul – nu se opresc din creştere până la treizeci de ani. Se reproduc cu încetinitorul – depun ouă o dată la patru ani. Au un metabolism foarte lent. Dar, deşi fac totul cu încetinitorul şi cu toate că nu s-au schimbat prea mult în două sute de milioane de ani, au o rată mai rapidă de mutaţie moleculară decât oricare alt animal.

— Adică evoluează mai rapid?

— La nivel *molecular,* da. Se schimbă mai rapid decât oamenii sau leii, sau musculiţa de oţet. Ceea ce ridică o mulţime de întrebări: oare toate animalele au avut la un moment dat o astfel de rată de mutaţie? Ce s-a întâmplat de a încetinit rata mutaţiei moleculare? Cum de se schimbă aşa de puţin animalul în sine, când ADN-ul lui se modifică aşa de rapid?

— Şi ştiţi răspunsurile?

A început să râdă.

— O, nu, nu, nu! Nici pe departe. Ce iubesc cel mai mult la ştiinţă e că, pe măsură ce studiezi, nu prea obţii răspunsuri, obţii doar întrebări mai bune.

Am auzit cum se deschidea o uşă în spatele meu. Davis.

— Film? a întrebat.

I-am mulţumit lui Malik pentru tur, iar el a spus:

— Oricând. Poate data viitoare o să fii pregătită s-o mângâi.

Am zâmbit.

— Mă îndoiesc.

Eu şi Davis nu ne-am îmbrăţişat, nu ne-am sărutat, nu nimic; am mers doar unul lângă altul o vreme pe poteca neasfaltată, până când el a zis:

— Noah a dat de necaz azi la şcoală.

— Ce s-a întâmplat?

— Cică a fost prins cu nişte marijuana.

— Doamne, îmi pare rău! A fost arestat?

— A, nu, nu se implică poliţia în chestii de-astea.

Îmi venea să-i spun că poliţia se implica la greu în chestii de-astea la liceul White River, dar mi-am ţinut gura.

— Dar o să fie suspendat.

Era suficient de frig încât să-mi văd aburul respiraţiei ieşind pe gură.

— Poate o să-i prindă bine.

— Păi, a mai fost suspendat de două ori şi până acum nu i-a ajutat la nimic. Adică, cine vine cu marijuana la şcoală la treisprezece ani? Parcă *o caută* cu lumânarea.

— Îmi pare rău, am zis din nou.

— Are nevoie de un tată, a spus Davis. Chiar şi de un tată de rahat. Iar eu nu pot… adică n-am nici cea mai vagă idee, fir-ar a naibii, ce să mă fac cu el. Lyle a încercat azi să vorbească cu el, dar Noah nu zice decât – *super*; *îhî, salut, bine.* Îmi dau seama că îi e dor de tata, dar nu am ce să *fac* în privinţa asta, înţelegi? Lyle nu e tatăl lui. Eu nu sunt tatăl lui. În fine, simţeam o mare nevoie să mă descarc, iar tu eşti singura persoană cu care pot să vorbesc deocamdată.

Singura a trecut peste mine ca un tăvălug. Simţeam că încep să-mi transpire palmele.

— Hai să ne uităm la film, am spus într-un final.

— Am încercat să mă gândesc la ce filme care se petrec în spaţiu ţi-ar plăcea, mi-a zis Davis jos, în sala de cinema. Ăsta e ridicol, dar şi mişto într-un fel. Dacă nu-ţi place, poţi să alegi tu următoarele zece filme la care ne uităm. S-a făcut?

— Sigur, am spus.

Filmul se chema *Ascensiunea lui Jupiter* şi chiar *era* în acelaşi timp ridicol şi oarecum mişto. După câteva minute de la începutul filmului, l-am luat de mână pe Davis şi a fost OK. Chiar plăcut. Îmi plăceau mâinile lui şi felul în care degetele lui se împleteau cu ale mele şi cum degetul lui mare

făcea mici cercuri pe pielea moale dintre degetul meu mare şi arătător.

Când filmul a ajuns la unul dintre multele sale puncte culminante, am chicotit la o fază penibilă, iar Davis m-a întrebat:

— Îţi place?

— Îhî, e stupid, dar grozav! am răspuns.

Aveam senzaţia că încă se uita la mine, aşa că i-am aruncat o privire.

— Nu-mi dau seama dacă percep greşit situaţia, a spus, iar felul în care-mi zâmbea m-a făcut să vreau foarte tare să-l sărut. Era plăcut să-l ţin de mână, având în vedere că în multe alte dăţi nu fusese aşa, deci poate că acum şi sărutul avea să fie altfel.

M-am aplecat peste braţul solid al scaunului aflat între noi şi l-am sărutat fugar pe buze şi mi-a plăcut căldura gurii lui. Voiam s-o simt mai mult, aşa că i-am pus mâna pe obraz şi am început să-l sărut de-acum de-a binelea şi am simţit că deschidea gura şi nu voiam decât să fiu cu el ca orice persoană normală. Voiam senzaţia de intimitate ce-mi înceţoşa creierul pe care-o avusesem când schimbam mesaje cu el, şi îmi plăcea să-l sărut. Era bun la sărutat.

Dar apoi m-au năpădit gândurile şi am început să-i simt acut saliva în gura mea. M-am retras cât am putut eu de subtil.

— Eşti bine?

— Mda, am spus. Da, absolut. Doar că vreau să…

Încercam să mă gândesc la ceva ce ar spune o persoană normală, de parcă, dacă aş fi reuşit să spun şi să fac ce spun şi fac oamenii normali, atunci ar fi crezut că sunt normală sau poate că aş fi reuşit chiar să devin normală.

— S-o luăm încet? a sugerat el.

— Da, am spus. Da, exact.

— Nicio problemă.

A făcut un semn din bărbie către ecran.

— Aşteptam scena asta. O să-ţi placă la nebunie. E demenţială.

Există o poezie de-a Ednei St. Vincent Millay, care-mi bântuie prin creier de când am citit-o prima dată, şi un fragment din ea sună cam aşa: „Aduşi de vânt dinspre colina-ntunecată / La uşa mea trei fulgi veniră, apoi patru, / Apoi iureş de fulgi urmă pe dată”. Poţi să numeri primii trei fulgi şi pe al patrulea. Apoi limbajul te trădează şi trebuie să te adăposteşti şi să încerci să supravieţuieşti viscolului.

Aşa era şi cu spirala tot mai strânsă a gândurilor mele: m-am gândit că bacteriile lui erau în mine. M-am gândit la probabilitatea ca un procentaj din respectivele bacterii să fie malefice. M-am gândit că *E. coli* şi *Campylobacter* şi *Clostridium difficile* făceau aproape sigur parte din microbiota lui Davis.

Apoi a venit un al patrulea gând. Apoi un iureş de gânduri.

— Trebuie să mă duc la baie, am spus. Mă întorc imediat.

Când am urcat, am văzut că lumina stinsă a zilei pătrundea prin ferestre, dând o tentă rozalie pereţilor albi. Noah, care juca pe canapea un joc video, a spus:

— Aza?

M-am răsucit pe călcâie şi am intrat în baie. M-am spălat pe faţă, m-am studiat în oglindă şi m-am privit respirând. M-am privit multă vreme, încercând să găsesc o cale să mă opresc, încercând să găsesc butonul de Mute al monologului meu interior, *încercând.*

Apoi am scos din haină gelul antibacterian şi mi-am stors o porţie zdravănă în gură. Mi-a venit un pic să vomit când am plimbat prin gură mâzga usturătoare, după care am înghiţit.

— Vă uitaţi la *Ascensiunea lui Jupiter?* a întrebat Noah când am ieşit din baie.

— Da.
— Super!
Am dat să plec, dar atunci a zis:
— Aza?
M-am dus la el şi m-am aşezat pe canapea.
— Nimeni nu vrea să-l găsească.
— Te referi la tatăl tău?
— Parcă nici nu mă mai pot gândi la altceva. Am… e… Tu chiar crezi că ar dispărea cu totul, fără să ne trimită măcar un SMS? Crezi că e posibil să încerce şi noi nu ne-am prins cum să ascultăm?
Mi-a fost tare milă de puşti.
— Da, se poate, am spus. Sau poate că aşteaptă să poată lua legătura cu voi în siguranţă.
— Corect, a spus Noah. Da, logic. Mulţumesc.
Dădeam să mă ridic, când a continuat:
— Dar nu putea să trimită un e-mail? Ăla nu poate fi urmărit dacă foloseşti o reţea Wi-Fi publică. Nu putea să ne trimită un SMS de pe un telefon pe care să fi pus mâna cumva, pe undeva?
— Poate îi e frică, am zis.
Încercam să-l ajut, dar poate că nu putea fi ajutat.
— Dar tu o să continui să-l cauţi, da?
— Da, am zis. Sigur că da, Noah.
S-a întins după controller-ul jocului, sugerându-mi că era momentul să mă întorc la subsol.

Davis pusese filmul pe pauză în toiul unei lupte cu nave spaţiale, iar lumina puternică a unei explozii rămase în suspensie s-a reflectat în ochelarii lui, când s-a întors spre mine. M-am aşezat lângă el.
— Eşti bine? m-a întrebat.
— Îmi pare foarte rău, am spus.
— E ceva ce ar trebui să fac altf…
— Nu, nu are nicio legătură cu tine. Doar că, adică, e doar… Nu pot să vorbesc acum despre asta.

Mă luase ameţeala şi încercam să-mi ţin gura la distanţă de el, ca să nu simtă că-mi mirosea respiraţia a gel antibacterian.

— Nu-i nimic, a spus. Îmi place cum suntem. Îmi place că facem lucrurile într-un mod numai al nostru, aparte.

— Nu te cred.

— Ba să crezi.

Mă uitam ţintă la ecran, aşteptând să pornească filmul.

— Te-am auzit vorbind cu Noah.

Încă îi simţeam saliva în gura mea, iar momentul de respiro pe care mi-l oferise gelul antibacterian începea să se risipească. Dacă încă îi simţeam saliva, probabil că încă mai era acolo. *S-ar putea să trebuiască să bei mai mult.* Ce tâmpenie! Miliarde de oameni se sărută şi nu păţesc nimic. *Ştii că o să te simţi mai bine dacă mai bei.*

— Trebuie să vadă pe cineva, am spus. Un psiholog, ceva.

— Îi trebuie un tată.

Ce ţi-a venit să încerci să-l săruţi? Trebuia să-ţi dai seama. Ai fi putut avea o seară normală, dar ai ales asta. Momentul ăsta trebuie să-l aibă ca subiect pe Noah, nu pe mine. *Bacteriile lui înoată în tine. Chiar în clipa asta sunt pe limba ta. Nici măcar alcoolul pur nu le poate omorî pe toate.*

— Vrei să te uiţi la film?

Am dat din cap şi am stat ora următoare unul lângă altul, apropiaţi, dar fără să ne atingem, timp în care spirala se strângea tot mai tare.

Cincisprezece

În seara aceea, după ce am ajuns acasă, m-am dus în pat, dar n-am adormit. Tot începeam să-i scriu mesaje, dar nu le trimiteam, până ce, în cele din urmă, am lăsat telefonul şi mi-am scos laptopul. Mă întrebam ce se întâmplase cu viaţa Online a lui Davis – unde se dusese după ce-şi închisese paginile de pe reţelele de socializare.

L-am căutat pe Google, dar ceea ce am găsit era un număr copleşitor despre tatăl lui: „Directorul general al companiei Pickett Engineering dezvăluie într-un interviu că nu va lăsa niciun ban copiilor lui adolescenţi” etc. Davis nu-şi mai actualizase paginile de Instagram, Facebook, Twitter sau blogul după dispariţie, iar căutările pe cele două nume de utilizator ale sale, daligoodman şi davisnotdave02, au avut drept rezultat doar linkuri către alte persoane.

Aşa că am început să caut nume de utilizator similare: daligoodman02, davisnotdave, davisnotdavid, apoi pe ghicite pe Facebook şi tot pe ghicite am căutat adrese de bloguri. Apoi, după mai bine de o oră, chiar după miezul nopţii, mi-a dat, în sfârşit, prin minte să caut cuvintele „s-au dus frunzele, dar tu nu”.

A apărut un singur link, către un blog cu numele de utilizator isnotid02. Site-ul fusese creat în urmă cu două luni şi, la fel ca jurnalul de dinainte al lui Davis, majoritatea postărilor începeau cu un citat din altcineva şi apoi se încheiau cu un eseu scurt şi criptic. Dar site-ul ăsta avea şi o secţiune numită *poezii.* Am dat clic şi am ajuns la jurnal, apoi am dat mai jos până am ajuns la prima postare:

> „În trei cuvinte pot să rezum tot ce am învăţat despre viaţă: merge mai departe.” – ROBERT FROST

Paisprezece zile de la începutul nebuniei. Viaţa mea nu e mai rea, nu chiar – doar mai mică. Dacă te uiţi în sus îndeajuns de mult timp, vei începe să-ţi simţi nimicnicia. Diferenţa dintre a fi în viaţă şi a nu fi – aia e totul. Dar din locul de unde ne privesc stelele, aproape că nu există nicio diferenţă între varietăţile de forme de viaţă, între mine şi iarba proaspăt tunsă pe care sunt întins acum. Suntem – şi eu, şi ea – incredibili, mai aproape de miracol decât orice alt lucru din universul cunoscut.

„Şi-atunci o Scândură din Raţiune se rupse / Iar eu m-am prăbuşit adânc, adânc, adânc…” – EMILY DICKINSON

În Calea Lactee sunt vreo sută de miliarde de stele – câte una pentru fiecare om care a trăit vreodată, mai mult sau mai puţin. Mă gândeam la asta acum, sub stele, într-o noapte mult prea caldă, cu un cer pe cât de plin de stele e posibil prin părţile astea. Ceva se întâmplă când mă uit la ceruri şi întotdeauna simt că mă prăbuşesc.
Mai devreme, mi-am auzit fratele plângând în camera lui şi am stat îndelung dincolo de uşă şi ştiu că ştia că eram acolo, fiindcă a încercat să-şi înăbuşe suspinele când podeaua mi-a scârţâit sub picior, iar eu am rămas aşa, acolo, o eternitate parcă, uitându-mă la uşa lui, incapabil să o deschid.

„Chiar şi tăcerea / are o poveste de spus.” – JACQUELINE WOODSON

Cel mai rău lucru la singurătatea deplină e că te gândeşti la toate ocaziile când ţi-ai dorit ca toată lumea să te lase în pace. Apoi pleacă şi

te lasă în pace şi descoperi că eşti un companion de toată jalea.

„Lumea e un glob – cu cât navighezi mai departe, cu atât eşti mai aproape de casă.” – TERRY PRATCHETT

Uneori deschid Google Maps şi măresc locuri la întâmplare, unde ar putea să fie el. S a trecut aseară pe aici ca să ne explice ce se întâmplă acum – ce se întâmplă dacă e găsit, ce se întâmplă dacă nu e – şi la un moment dat a spus: „Vă rog să înţelegeţi că acum nu mă refer la persoana fizică, ci la persoana juridică”. Persoana juridică e cea care planează deasupra noastră, bântuindu-ne casa. Persoana fizică e undeva pe harta aia.

„Sunt îndrăgostit de lume.” – MAURICE SENDAK

Mereu spunem că suntem sub stele. Nu suntem, desigur – nu există sus sau jos şi oricum stelele sunt de jur-împrejurul nostru. Dar spunem că suntem sub ele, ceea ce e frumos. Limba engleză glorifică fiinţa umană – noi suntem cine-uri, alte animale sunt ce-uri –, dar măcar engleza ne aşază sub stele.
În cele din urmă, şi-a făcut apariţia şi o *ea.*

„N-a fost decât prologul unei drame.” – WILLIAM SHAKESPEARE[6]

Să-ţi vezi trecutul – sau o persoană din trecut – poate fi, cel puţin pentru mine, dureros la modul aproape fizic. Sunt copleşit de o suferinţă melancolică – şi vreau trecutul înapoi, cu orice preţ. Nu contează că n-o să se întoarcă, nu contează că nici măcar n-a existat vreodată aşa cum mi-l amintesc eu – îl vreau

înapoi. Vreau ca lucrurile să fie cum erau sau cum îmi amintesc eu că erau: întregi. Dar nu ştiu de ce, ea nu-mi aminteşte de trecut. Pe ea o simt la timpul prezent.

Următoarea postare era din noaptea în care-mi dăduse banii şi confirma mai mult sau mai puţin faptul că ea eram eu.

„Chiar acum să te trezeşti: / Iute te deşteaptă!" – WILLIAM SHAKESPEARE

Mă întreb dacă am dat-o-n bară. Dar, dacă n-aş fi făcut-o, m-aş fi întrebat altceva. Viaţa e o serie de alegeri între o întrebare şi alta.

„Pe insula aceasta-s multe fiare." – WILLIAM SHAKESPEARE

Gândul „m-ar mai plăcea ea dacă eu n-aş fi eu" e un gând imposibil. Se încovoaie în sine însuşi. Dar ce vreau să spun e: oare m-ar mai plăcea ea dacă acelaşi trup şi suflet ar fi transportate într-o altă viaţă, o viaţă mai măruntă? Dar atunci, desigur, eu n-aş mai fi eu. Aş fi altcineva. Trecutul e o capcană care deja te-a prins. Un coşmar, a spus Dedal, din care încerc să mă trezesc.

Şi apoi, cea mai recentă postare:

„Al meu e rob tovarăşilor săi." – WILLIAM SHAKESPEARE

A remarcat, nu doar o dată, că ploaia de meteoriţi avea loc dincolo de norii care acopereau cerul, chiar dacă n-o puteam vedea noi. Ce contează cum sărută? Ea vede dincolo de nori.

Abia după ce am citit fiecare postare din jurnal am observat că cele despre mine începeau cu citate din *Furtuna.* Mă simţeam de parcă îi încălcăm dreptul la intimitate, dar era un blog public şi, citindu-i postările, mă simţeam de parcă petreceam timp cu el, doar că eram mai puţin speriată. Aşa că m-am dus la secţiunea *poezii.* Prima era aşa:

Paşii mamei
erau aşa de tăcuţi,
că abia am auzit când a plecat.

Alta:

Niciodată să nu laşi adevărul să stea în calea frumuseţii,
Aşa credea e. e. cummings.

„Şi iată miracolul ce opreşte stelele să nu se lovească una de alta”,
A scris despre iubire şi dor.
Sunt sigur că asta i-a adus la pat multe femei,
Doar ăsta era singurul scop al poemului.
Dar gravitaţia e altceva decât afecţiunea:
Numai una din ele e o constantă.

Apoi, prima poezie, scrisă în ziua celei dintâi postări din jurnal, la două săptămâni după dispariţia tatălui lui.

M-a purtat cu el toată viaţa mea —
M-a luat pe sus, m-a dus ici şi colo şi-a spus
Vino cu mine. Te duc eu. O să ne distrăm.
N-a fost aşa.
Nu ştii cât cântăreşte un tată
Până nu ţi se ridică greutatea lui de pe umeri.

Când reciteam poezia, mi-a vibrat telefonul. Davis. *Hei!*

Eu: *Salut!*

El: *Eşti cumva în momentul ăsta pe blogul meu?*

Eu:*...Poate. Te deranjează?*

El: *Mă bucur doar că eşti tu. Google Analytics îmi arăta că cineva din Indianapolis e de 30 de minute pe site. M-am speriat.*

Eu: *De ce?*

El: *Nu vreau să-mi văd poeziile oribile la ştiri.*

Eu: *N-ar face nimeni aşa ceva. Şi nu mai spune că poeziile tale sunt oribile.*

El: *Cum l-ai găsit?*

Eu: *Am căutat după „s-au dus frunzele, dar tu nu”. Nimeni altcineva n-ar şti să caute după aceste cuvinte.*

El: *Iartă-mă dacă par paranoic, dar îmi place să postez acolo şi nu vreau să fiu nevoit să şterg blogul.*

El: *Mi-a făcut plăcere să te văd în seara asta.*

Eu: *Mda.*

Am văzut… care însemnau că tastează, dar n-a mai venit niciun cuvânt, aşa că, după o vreme, i-am scris eu.

Eu: *Vrei să vorbim pe FaceTime?*

El: *Sigur.*

Când am apăsat butonul ca să pornesc apelul video, îmi cam tremurau degetele. Chipul lui a apărut pe ecran, cenuşiu în lumina fantomatică a telefonului său, iar eu am dus un deget la buze şi am şoptit:

— Şşşşşş.

Apoi ne-am privit în tăcere, cu chipurile şi trupurile abia desluşite, expuşi unul altuia prin lumina difuză a ecranelor, mai intimi decât aş fi putut fi eu vreodată în realitate.

În timp ce-i priveam chipul care-l aţintea pe al meu, mi-am dat seama că lumina care îl făcea vizibil venea în principal de la un ciclu: ecranele noastre ne iluminau pe fiecare dintre noi cu lumina din dormitorul celuilalt. Îl vedeam numai pentru că mă vedea şi el. Plină de teama şi încântarea de a fi unul în faţa celuilalt în lumina aia argintie, cu o consistenţă granulară, parcă nici nu mai eram în patul meu, şi el nu mai era într-al lui. În schimb, eram împreună într-un loc nonsenzorial, aproape ca şi cum ne-am fi aflat unul în conştiinţa celuilalt – o apropiere la care nu putea niciodată să aspire viaţa reală cu trupurile sale reale.

După ce am închis, mi-a trimis un SMS: *Îmi place de noi. Pe bune.*

Şi nu ştiu cum, dar l-am crezut.

Şaisprezece

Şi o vreme am găsit modalităţi să fim noi – din când în când petrecându-ne timpul împreună în viaţa reală, dar trimiţându-ne mesaje şi văzându-ne pe FaceTime aproape în fiecare seară. Găsiserăm o cale să fim în roata mare, fără să vorbim despre faptul că eram în roata mare. În unele zile mă prăbuşeam mai adânc în spirale decât în alte zile, dar schimbatul plasturelui avea, oarecum, efect, iar exerciţiile de respiraţie şi pastilele, şi toate celelalte aveau, oarecum, şi ele efect.

Şi viaţa mea a continuat – citeam cărţi şi îmi făceam temele, dădeam teste şi mă uitam la televizor cu mama, mă vedeam cu Daisy când nu era ocupată cu Mychal, citeam şi reciteam ghidul ăla al facultăţilor şi-mi imaginam vasta gamă de viitoruri pe care o promitea.

Apoi, într-o seară, plictisită şi tânjind după zilele când eu şi Daisy ne petreceam jumătate din viaţă împreună la Applebee's, i-am citit povestirile cu *Războiul Stelelor*.

Cea mai nouă povestire a lui Daisy, „Flacăra Rey", fusese publicată cu o săptămână înainte. Am văzut, uluită, că fusese citită de mii de ori. Daisy era celebră.

Povestirea, narată de Rey, are loc pe Tatooine, unde cei doi porumbei, Rey şi Chewbacca, s-au oprit ca să ridice nişte marfă de la un tip de doi metri jumate înălţime pe nume Kalkino. Chewie şi Rey sunt însoţiţi de o fată cu păr albastru pe nume Ayala, pe care Rey o descrie ca fiind „cea mai bună prietenă şi cea mai grea povară a mea".

Se întâlnesc cu Kalkino la o cursă de navete, unde Kalkino le oferă celor trei două milioane de credite ca să transporte patru cutii cu marfă până pe Utapau.

— Ceva nu-mi place la toată chestia asta, a spus Ayala.

Mi-am dat ochii peste cap. Ayala nu era în stare să facă nimic cum trebuie. Şi, cu cât îşi făcea mai multe griji, cu atât înrăutăţea mai tare lucrurile. Avea integritatea morală a unei fete care nu suferise niciodată de foame şi strâmba mereu din nas la felul în care eu şi Chewie ne câştigam existenţa, fără să observe că munca noastră îi asigura ei mâncare şi un acoperiş deasupra capului. Chewie îi era dator Ayalei cu viaţa, fiindcă tatăl ei murise cu mulţi ani în urmă salvându-i viaţa lui Chewie, iar Chewie era un Wookiee cu principii, chiar şi atunci când era complicat să fie aşa. Pe de altă parte, Ayalei îi convenea întru totul să facă pe moralista, fiindcă viaţa uşoară era singurul mod de trai pe care-l ştiuse vreodată.

Ayala a bombănit:

— Nu e-n regulă.

Şi-a înfipt mâna în coama de păr albastru şi a smuls un fir de păr, apoi l-a răsucit pe deget. Era un obicei căpătat pe fond nervos, dar adevărul era că toate obiceiurile ei erau pe fond nervos.

Am continuat să citesc şi, cu cât citeam mai mult, cu atât mi se strângea mai tare stomacul. Ayala era îngrozitoare. I-a întrerupt pe Chewie şi Rey în timp ce se sărutau la bordul *Millennium Falcon* cu o întrebare enervantă despre motorul superluminic „la care şi un copil de cinci ani cu inteligenţă medie ar fi găsit răspunsul”. A făcut-o de oaie cu transportul, fiindcă a deschis una dintre cutiile de marfă, dând la iveală celule energetice care au emanat atât de multă energie, încât nava a fost cât pe-aci să explodeze. La un moment dat, Daisy a scris: „Ayala nu era un om rău, doar că nu era bună de nimic”.

Povestea s-a terminat cu livrarea triumfală a celulelor energetice. Dar, fiindcă una îşi pierduse o

parte din energie când Ayala deschisese cutia, destinatarii au ştiut că eroii noştri neînfricaţi văzuseră marfa şi au pus o recompensă pe capetele lor – sau poate-ar fi mai corect să spun pe capetele *noastre* –, toate acestea însemnând că miza avea să fie şi mai mare în povestirea de săptămâna viitoare.

Erau zeci de comentarii. Cel mai recent era „ADOR S-O URĂSC PE AYALA. MULŢUMESC CĂ AI ADUS-O ÎNAPOI”. Daisy răspunsese la acel comentariu cu „Mersi. Mulţumesc că ai citit!”

Am citit mai departe povestirile în ordine cronologică inversă şi am descoperit toate modurile în care Ayala le provocase în trecut doar necazuri lui Chewie şi Rey. Singura dată când făcusem ceva ca lumea fusese când, copleşită de anxietate, am vomitat pe un Hutt pe nume Yanuth, creând astfel o diversiune care i-a permis lui Chewie să pună mâna pe un pistol cu laser şi să ne salveze de la moarte sigură.

Am stat trează până foarte târziu ca să citesc şi apoi şi mai târziu ca să mă gândesc la ce aveam să-i spun a doua zi lui Daisy. Gândurile îmi erau pline de furie şi spaimă şi se roteau prin dormitorul meu ca un stol de vulturi. A doua zi când m-am trezit, mă simţeam mizerabil – nu doar obosită, ci şi îngrozită. Acum mă vedeam aşa cum mă vedea Daisy: ruptă de realitate, neajutorată, inutilă. Nu eram bună de nimic.

În drum spre şcoală, cu capul zvâcnind de durere, mă tot gândeam la cât de speriată fusesem în copilărie de monştri. Când eram mică, ştiam că monştrii nu erau, cum ar veni, *adevăraţi.* Dar mai ştiam şi că lucrurile care nu erau adevărate îmi puteau face rău. Ştiam că lucrurile inventate contau şi te puteau omorî. După ce citisem povestirile lui Daisy, simţisem din nou acelaşi lucru, ca şi cum aş fi fost ameninţată de ceva invizibil.

M-am aşteptat să mă înfurii numai cât dădeam cu ochii de Daisy, dar când am văzut-o aşezată pe treptele şcolii, înfofolită şi ridicând spre mine o mână înmănuşată, am simţit că… ei bine, am simţit că, la drept vorbind, o meritam. Ca şi cum Ayala era ceva ce Daisy trebuia să facă pentru a mă putea suporta.

S-a ridicat când m-am apropiat.

— Eşti OK, Holmesy? m-a întrebat.

Am dat din cap. Adevărul e că nu puteam scoate niciun cuvânt. Aveam un nod în gât, de parcă eram pe punctul de a izbucni în plâns.

— Ce-ai păţit? a insistat.

— Sunt doar obosită, am spus.

— Holmesy, nu mă înţelege greşit, dar arăţi de parcă tocmai ai ieşit de la jobul unde joci un rol de zombi într-o casă bântuită şi acum pierzi vremea prin parcare, în speranţa că pui mâna pe nişte metamfetamină.

— O să am grijă să nu înţeleg greşit.

M-a prins cu braţul pe după umeri.

— Vreau să spun, desigur, că eşti tot superbă. N-ai cum să te desuperbizezi, Holmesy, oricât ai încerca. Spun doar că ai nevoie să *dormi.* Să ai grijă un pic şi de tine, pricepi?

Am dat din cap şi i-am ridicat uşor braţul de pe umerii mei.

— N-am mai pierdut vremea împreună, doar noi două, de o mie de ani, a spus ea. Poate trec pe la tine mai târziu, ce zici?

Îmi venea să-i zic nu, dar mă gândeam că Ayala spunea tot timpul nu la orice şi nu voiam să fiu ca eul meu ficţional.

— Sigur.

— Mychal şi cu mine avem seară de făcut teme, dar ar trebui să am la dispoziţie vreo sută patruzeci şi două de minute după şcoală, dacă mergem direct la tine acasă, interval care coincide exact cu durata *Atacului Clonelor.*

— Seară de făcut teme? am întrebat.

Mychal a apărut din spatele meu şi a spus:
— Ne citim unul altuia *Visul unei nopţi de vară* pentru ora de engleză.
— …pe bune?
— Ce? a făcut Daisy. Nu e vina mea că suntem adorabili. Dar mai întâi, Yoda luptând cu sabia laser la tine acasă, după şcoală. S-a făcut?
— S-a făcut.
— Rămâne cum am stabilit, a spus ea.

Şase ore mai târziu, stăteam întinse una lângă alta pe podea, sprijinite de perne şi ne uitam cum Anakin Skywalker şi Padmé se îndrăgostesc cu superîncetinitorul. Daisy considera că *Atacul Clonelor* era cel mai subapreciat film din seria *Războiul Stelelor.* Mie mi se părea cam de rahat, dar era amuzant să o privesc pe Daisy uitându-se la film. Buzele ei se mişcau, efectiv, odată cu fiecare replică.
Eu mă uitam mai mult în telefon, citind articole despre dispariţia lui Pickett, căutând orice ar fi putut avea vreo legătură cu alergători sau cu gura alergătorului. Vorbisem serios când îi spusesem lui Noah că o să continui să-i caut tatăl, dar indiciile pe care le aveam nu păreau să dezvăluie cine ştie ce.
— Vreau să-l plac pe Jar Jar, fiindcă e aşa un clişeu să-l urăşti, dar chiar era *oribil,* a spus Daisy. Chiar l-am omorât cu ani în urmă într-una dintre povestirile mele. M-am simţit incredibil de bine.
Mi s-a strâns stomacul, dar m-am concentrat la ecranul telefonului.
— La ce te uiţi? m-a întrebat.
— Citesc despre ancheta în cazul lui Pickett, ca să văd dacă a mai apărut ceva nou. Noah e dat peste cap rău de tot din cauza asta şi am… nu ştiu. Aş vrea să-l ajut cumva.
— Holmesy, am obţinut recompensa. S-a terminat. Problema ta e că nu ştii când ai învins.
— Îhî, am spus.

— Adică, Davis ne-a dat recompensa ca s-o lăsăm moartă. Deci, las-o moartă.

— Mda, bine, am spus.

Ştiam că avea dreptate, dar nu era nevoie să fie aşa de scârboasă.

Credeam că discuţia se încheiase, dar după câteva secunde a pus filmul pe pauză şi a continuat să vorbească.

— Ideea e că… adică asta n-o să fie o poveste de-aia în care fata sărmană, fără un ban, se îmbogăţeşte şi apoi îşi dă seama că adevărul e mai important decât banii şi îşi arată eroismul renunţând la bani şi devenind iar fata sărmană, fără un ban, ai priceput? Viaţa tuturor e mai bună cu Pickett dispărut. Las-o aşa.

— Nu-ţi ia nimeni banii înapoi, stai liniştită, am spus încet.

— Te iubesc, Holmesy, dar fii isteaţă.

— *Recepţionat,* am spus.

— Promiţi?

— Mda, promit!

— Şi noi călcăm inimi, dar niciodată promisiuni, a spus ea.

— Spui că ăsta e „mottoul” tău, dar acum petreci nouăzeci şi nouă la sută din timp cu Mychal.

— Numai că acum sunt cu tine şi cu Jar Jar Binks, a zis.

Am continuat să ne uităm la film. Când s-a terminat, m-a strâns de braţ şi a spus „Te iubesc”, după care a plecat în viteză la Mychal.

Şaptesprezece

Mai târziu în aceeaşi seară am primit un SMS de la Davis.

El: *Eşti?*

Eu: *Da. Vrei să ne vedem pe FaceTime?*

El: *Se poate să te văd în realitate?*

Eu: *Probabil, dar în realitate nu sunt o companie aşa de plăcută.*

El: *Îmi place de tine în realitate. Poţi acum?*

Eu: *Pot.*

El: *Îmbracă-te gros. E frig, şi cerul e senin.*

Am mers cu Harold până la reşedinţa Pickett. Nu prea se dă în vânt după vremea rece şi mi s-a părut că aud cum ceva în motorul lui care se forţa, dar s-a ţinut tare pentru mine, minunea mea de maşină.

Am îngheţat bocnă de pe alee până la casa lui Davis, chiar şi îmbrăcată în haina de iarnă şi cu mănuşi cu un singur deget. Nu te gândeşti prea mult la vreme când e bună, dar când se face suficient de frig ca să-ţi vezi respiraţia, n-o poţi ignora. Vremea decide când te gândeşti la ea, nu invers.

Când m-am apropiat, uşa de la intrare s-a deschis larg. Davis stătea pe canapea lângă Noah, jucând jocul lor obişnuit cu lupte spaţiale.

— Hei! am spus.

— Hei! a salutat Davis.

— Salut! a zis şi Noah.

— Fii atent, puştiule, a spus Davis ridicându-se, mă duc să mă plimb cu Aza până nu apucă să-şi dea jos toate hainele alea groase. Mă întorc repede, bine?

A întins mâna şi i-a ciufulit părul.

— Bine, a spus Noah.

— Am citit povestirile lui Daisy, am zis în timp ce ne plimbam.

Iarba de pe terenul de golf era tot perfect tunsă, cu toate că singurul jucător de golf din familie lipsea deja de luni întregi.

— Sunt chiar bune, nu?

— Mă rog. N-am reuşit să mă concentrez decât la cât de groaznică e Ayala.

— Nu e chiar aşa de rea. Doar anxioasă.

— Ea e sută la sută cauza tuturor problemelor din povestiri.

M-a înghiontit jucăuş cu umărul.

— Mie mi-a cam plăcut de ea, dar probabil că sunt subiectiv.

Ne-am plimbat pe toată proprietatea, până la piscină. Davis a apăsat un buton de pe telefon, şi prelata care acoperea piscina s-a rulat într-o parte. Ne-am aşezat unul lângă altul pe şezlonguri şi am privit cum se ridicau aburi din apă în aerul rece, în timp ce Davis s-a întins pe spate ca să se uite la cer.

— Nu înţeleg de ce e aşa de captiv în el însuşi când s-ar putea cufunda în toată nesfârşirea asta.

— Cine?

— Noah.

Am observat că-şi strecurase mâna în buzunarul hainei. A scos ceva şi a început să-l răsucească în palmă. La început am crezut că era un pix, dar apoi, când l-am văzut cum îl trecea ritmic printre degete, ca un magician jucându-se cu cărţile de joc, mi-am dat seama că era Iron Man.

— Nu mă judeca prea aspru, a spus. A fost o săptămână proastă.

— Doar că Iron Man nu mi se pare cine ştie ce super…

— Îmi frângi inima, Aza. Deci, îl vezi acolo pe Saturn?

Folosindu-l pe Iron Man drept arătător, mi-a spus cum îţi dai seama care e planetă şi care e stea şi unde se află diverse constelaţii. Şi mi-a spus că galaxia noastră e o spirală gigantică şi că aşa sunt multe galaxii.

— Fiecare stea pe care o vedem în clipa asta se află în spirala aceea. E imensă.

— Are un centru?

— Da, a spus. Da, toată galaxia se roteşte în jurul unei supergigantice găuri negre. Dar foarte încet. Adică sistemului nostru solar îi ia vreo două sute douăzeci şi cinci de milioane de ani pământeni ca să orbiteze o dată în jurul galaxiei.

L-am întrebat dacă spiralele galaxiei sunt infinite şi a spus că nu şi după aceea m-a întrebat de spiralele mele.

I-am povestit despre un matematician, Kurt Godel, căruia îi era aşa de frică să nu fie otrăvit, încât nu reuşea să mănânce nicio mâncare, decât dacă era preparată de soţia lui. După care, într-o zi soţia lui s-a îmbolnăvit şi a trebuit să se interneze în spital, aşa că Godel n-a mai mâncat nimic. I-am spus lui Davis că, deşi Godel trebuie să fi ştiut că riscul să moară prin înfometare era mult mai mare decât cel al otrăvirii, tot n-a putut, pur şi simplu, să mănânce, aşa că a murit de foame. La şaptezeci şi unu de ani. A convieţuit cu demonul lui timp de şaptezeci şi unu de ani şi până la urmă acesta tot l-a răpus.

Când am terminat de povestit, Davis m-a întrebat:

— Te temi că ai să păţeşti şi tu aşa?

— Ştii? E incredibil de ciudat să ştii că eşti nebun şi să nu fii în stare să faci nimic în privinţa asta, i-am spus. Nu e ca şi cum te-ai crede normal. Ştii că ai o problemă. Dar nu reuşeşti să găseşti

calea către o rezolvare. Fiindcă nu poţi să fii sigur, înţelegi? Dacă eşti Godel, pur şi simplu nu poţi să fii sută la sută sigur că mâncarea ta nu e otrăvită.

— Te temi că ai să păţeşti şi tu aşa? m-a întrebat iar.

— Mă tem de multe lucruri.

Am continuat să vorbim atât de mult timp, încât stelele şi-au schimbat locul deasupra noastră, până ce, într-un final, Davis m-a întrebat:

— Vrei să înotăm?

— Cam friguţ, am zis.

— Piscina e încălzită, a răspuns.

S-a ridicat şi şi-a dat jos tricoul, apoi şi-a scos blugii sub privirea mea. Mi-a plăcut să mă uit cum îşi scotea blugii. Era uscăţiv, dar îmi plăcea corpul lui – muşchii subţiri, dar puternici de pe spatele lui, picioarele cu piele de găină. Tremurând, s-a aruncat în apă.

— E minunat! a spus.

— N-am costum de baie.

— Păi, dacă porţi sutien şi chiloţi, practic ai.

Am început să râd şi mi-am scos haina, apoi m-am ridicat.

— Vrei să te întorci, te rog, cu spatele? l-am rugat.

S-a întors spre terariul slab luminat, în care viitoarea miliardară se ascundea pe undeva, prin pădurea ei artificială.

Mi-am tras blugii de pe mine şi mi-am scos bluza. Mă simţeam goală, deşi, practic, nu eram, dar mi-am lăsat braţele pe lângă corp şi am spus:

— Gata, poţi să te uiţi.

Am alunecat lângă el în căldura piscinei; şi-a pus mâinile pe talia mea pe sub apă, dar n-a încercat să mă sărute.

Terariul era în spatele lui şi acum, că ochii mi se obişnuiseră pe deplin cu întunericul, vedeam tuatara pe o creangă, holbându-se la noi cu unul dintre ochii ei roşu cu negru.

— Tua se uită la noi, am spus.

— E o perversă, a răspuns Davis, apoi s-a întors să se uite la animal.

Pe pielea ei verde creştea un fel de muşchi galben şi i se vedeau dinţii, fiindcă respira cu gura întredeschisă. Coada ei de crocodil în miniatură a şfichiuit pe neaşteptate, iar Davis a sărit în sus, ghemuindu-se lângă mine, după care a început să râdă.

— Nu suport chestia aia.

Când am ieşit, era ger de-a dreptul. Nu aveam prosoape, aşa că am luat-o la fugă spre casă cu hainele în braţe. Noah era tot pe canapea şi juca acelaşi joc. Am trecut în viteză pe lângă el şi-am urcat în fugă scările de marmură.

După ce ne-am îmbrăcat, ne-am dus în camera lui Davis. L-a pus pe Iron Man pe noptieră, apoi s-a lăsat în genunchi ca să-mi arate cum funcţiona telescopul. A introdus nişte coordonate într-o telecomandă, iar telescopul s-a poziţionat singur. Când s-a oprit, Davis s-a aplecat ca să se uite prin lentilă, apoi s-a dat într-o parte ca să-mi facă loc.

— Aia e Tau Ceti, a spus.

După cum era focalizată lentila, nu vedeam decât beznă şi un disc tremurător de lumină albă.

— La doisprezece ani-lumină distanţă, asemănătoare cu soarele nostru, dar puţin mai mică. De fapt, două dintre planetele ei s-ar putea să fie locuibile – probabil că nu, dar e posibil. E steaua mea preferată.

Nu ştiam ce ar fi trebuit să văd – era un cerc ca oricare altul. Dar apoi mi-a explicat:

— Îmi place să mă uit la ea şi să mă gândesc cum arată lumina soarelui nostru văzută de cineva din sistemul solar al lui Tau Ceti. În clipa asta, ei văd lumina noastră de acum doisprezece ani – în lumina pe care-o văd ei, mama mai are de trăit trei ani. Casa asta tocmai a fost construită, iar mama şi tata se ceartă mereu despre cum vor amenaja bucătăria. În lumina pe care o văd ei, tu şi cu mine

suntem copii. Ne aşteaptă tot ce-i mai bun şi tot ce-i mai rău.

— Încă ne mai aşteaptă tot ce-i mai bun şi tot ce-i mai rău, am spus.

— Sper că nu, a răspuns. Sper din tot sufletul că ce-a fost mai rău a trecut, fir-ar să fie!

M-am desprins de lumina veche de doisprezece ani a lui Tau Ceti şi am ridicat ochii spre Davis. L-am luat de mână şi o parte din mine îşi dorea să-i spună că-l iubeşte, dar nu eram sigură că era adevărat. Inimile noastre erau frânte în acelaşi loc. Asta e ceva ce seamănă a dragoste, dar poate că nu e tocmai acel sentiment adevărat.

Era nasol rău să ai un mort în familie şi ştiam ce voia să spună când vorbea despre alinarea pe care i-o dădea lumina veche. Ştiam sigur că trei ani de-acum încolo avea să găsească o nouă stea preferată, una cu lumină şi mai veche în care să se piardă. Şi când timpul avea să o ajungă din urmă pe aceea, urma să iubească o stea şi mai îndepărtată şi alta şi mai îndepărtată, fiindcă nu poţi să laşi lumina să ajungă din urmă prezentul. Altfel ai uita.

De aceea îmi plăcea să mă uit la pozele tatei. Era, de fapt, acelaşi lucru. Fotografiile sunt doar lumină şi timp.

— Ar trebui să plec, am zis încet.

— Pot să te văd în weekend?

— Da, am spus.

— Poate data viitoare am putea să stăm la tine acasă?

— Sigur, am spus. Dacă nu te deranjează să fii hărţuit de mama…

M-a asigurat că nu-l deranja şi apoi ne-am luat rămas-bun cu o îmbrăţişare, şi, când l-am lăsat singur în camera lui, s-a aşezat înapoi în genunchi lângă telescop.

În seara aceea, când am ajuns acasă, i-am spus mamei că Davis voia să vină la noi în weekend.

— E prietenul tău? m-a întrebat.
— Aşa cred, am răspuns.
— Te respectă ca pe egala lui?
— Da.
— Te ascultă la fel de mult pe cât îl asculţi tu pe el?
— Păi, eu nu prea le am cu vorbitul. Dar da. Mă ascultă. E foarte, foarte drăguţ şi în plus, la un moment dat, trebuie să mai ai şi încredere în mine, nu?
A oftat.
— Tot ce vreau în viaţa asta e să te protejez. Să te protejez de suferinţă, să te protejez de stres, de toate.
Am îmbrăţişat-o.
— Ştii că te iubesc, da?
Am zâmbit.
— Da, mamă. Ştiu că mă iubeşti. În privinţa asta categoric n-ai niciun motiv de îngrijorare.

După ce m-am dus la culcare, am intrat pe blogul lui Davis.

> „Să te-ndoieşti că stelele-s de foc; / Să te-ndoieşti de soarele ceresc." – WILLIAM SHAKESPEARE[7]
>
> Sigur că nu se mişcă – mă rog, se mişcă, dar nu în jurul nostru. Până şi Shakespeare a luat de bune adevăruri fundamentale despre fundamente care s-au dovedit a fi greşite. Cine ştie ce minciuni cred eu sau ce minciuni crezi tu? Cine ştie care sunt lucrurile de care nu ar trebui să ne îndoim?
> În seara asta, sub bolta înstelată, m-a întrebat: „De ce toate cele despre mine au citate din *Furtuna?* Pentru că suntem naufragiaţi?"
> Da. Da, pentru că suntem naufragiaţi.

După ce am citit-o am reîncărcat pagina, pentru orice eventualitate, şi a apărut un nou text, postat cu câteva minute mai devreme.

> „Există o expresie în muzica clasică. Sună aşa: «Am luat-o pe câmpii». E pentru serile alea care nu pot fi descrise decât aşa: fără ziduri, fără stative pentru librete, chiar şi fără instrumente. Fără tavan, fără podea, am luat-o pe câmpii. Descrie o emoţie.” – TOM WAITS
>
> Ştiu că citeşte asta chiar acum. (Hei.) În seara asta am simţit că am ieşit împreună pe pajişte, doar că nu cântam la niciun instrument. În cele mai minunate conversaţii nici nu ţii minte despre ce ai discutat, doar cum te-ai simţit. Parcă nici nu eram acolo, întinşi unul lângă altul alături de piscină. Parcă eram într-un loc pe care corpul nu-l poate vizita, un loc fără tavan, fără pereţi, fără podea şi fără instrumente.

Şi aşa ar fi trebuit să-mi închei ziua. Dar, în loc să mă culc, am decis să mă torturez citind alte povestiri cu Ayala.

Nu înţelegeam ce putea să-i placă lui Davis la ea. Era oribilă – total absorbită de propria persoană şi permanent enervantă. Într-o scenă cu o petrecere, Rey remarca: „Sigur, când e şi Ayala în zonă, nu e niciodată cu *adevărat* o petrecere, fiindcă la petreceri oamenii se distrează”.

Până la urmă, am ieşit de pe site, dar nu mă înduram să închid laptopul şi să mă culc. În schimb, am ajuns pe Wikipedia ca să citesc despre fenomenul fan-fiction şi despre *Războiul Stelelor* şi apoi m-am trezit că citeam aceleaşi vechi articole despre microbiota umană şi studiile despre cum structura microbială a oamenilor le-a determinat personalitatea şi destinul, iar în unele cazuri, i-a ucis.

La un moment dat, am dat peste această frază: „Creierele de mamifer primesc un flux permanent de informaţie interoceptivă de la tractul gastrointestinal, care se combină cu alte informaţii interoceptive din corp şi cu informaţii contextuale din mediu înainte de a trimite un răspuns integrat către celulele din tractul gastrointestinal prin intermediul a ceea ce se numeşte «axa informaţională intestin-creier», dar ar putea fi descrisă mai bine cu denumirea *«ciclul* informaţional intestin-creier»".

Sunt conştientă că nu e genul de frază care umple de teroare inimile majorităţii oamenilor, dar pe mine m-a făcut să paralizez de frică. Spunea că bacteriile mele îmi afectau gândirea – poate nu direct, dar prin intermediul informaţiilor care îi spuneau intestinului să le trimită către creierul meu. *Poate că gândul ăsta nici măcar nu e al tău. Poate că gândirea ta e infectată.* N-ar fi trebuit să citesc articolele astea. Ar fi trebuit să mă culc. *De-acum e prea târziu.*

M-am uitat dacă iese lumină pe sub uşă, ca să mă asigur că mama se culcase, şi apoi m-am furişat în baie. Am schimbat plasturele, studiindu-l cu atenţie pe cel vechi. Era ceva sânge. Nu mult, dar era. Roz-pal. Nu e infectat. Sângerează fiindcă nu s-a făcut coajă peste rană. *Dar ar putea fi.* Nu e. *Eşti sigură? Măcar ai curăţat-o azi dimineaţă?* Probabil. O curăţ întotdeauna. *Eşti sigură?* Da' mai lasă-mă naibii odată!

M-am spălat pe mâini, mi-am pus un plasture nou, dar eram deja prinsă în spirală. Am deschis încet dulăpiorul cu medicamente. Am scos gelul antibacterian cu aromă de aloe vera. Am luat o duşcă zdravănă, apoi încă una. M-am simţit ameţită. Nu se poate să faci aşa ceva. Porcăria asta e alcool pur. O să ţi se facă rău. *Mai bine mai repeţi o dată figura.* Am mai turnat nişte gel pe limbă. Ajunge. După asta o să fii curată. *Mai ia*

încă o înghiţitură. Am luat. Mi-am auzit maţele bolborosind. Mă durea stomacul.

Uneori elimini bacteriile sănătoase şi atunci intră în tine C. diff. Trebuie să ai grijă cu chestia asta. Super! Îmi spui să-l beau şi apoi îmi spui să nu-l beau.

Înapoi în camera mea, transpir întinsă peste pătură, cu trupul lipicios de sudoare, de o răceală cadaverică. Nu reuşesc să-mi adun minţile. Dacă bei dezinfectant de mâini, n-o să fii mai sănătoasă, cretină dementă ce eşti! *Dar pot vorbi cu creierul tău. ELE pot să-i spună creierului tău ce să gândească, dar tu nu poţi. Deci, cine e la cârmă?* Încetează, te rog!

Am încercat să nu formulez gândul, dar ca un câine în lesă, nu mă puteam îndepărta de el decât până la un punct, după care îi simţeam smucitura care-mi strangula gâtlejul. Auzeam nişte chiorăieli în stomac.

Nimic nu avea efect. Chiar şi faptul că m-am abandonat gândului nu mi-a oferit decât un scurt moment de uşurare. Am revenit la o întrebare pe care mi-o pusese doamna doctor Singh cu ani în urmă, prima dată când ajunsesem în halul ăsta: *Ai senzaţia că reprezinţi o ameninţare pentru tine?* Dar care e ameninţarea şi cine e „tine"? Nu eram o *non*ameninţare, dar nu ştiam pentru cine sau ce, iar pronumele şi complementele frazei erau vagi din cauza caracterului abstract al întregii chestiuni, cuvintele fiind absorbite în străfundurile nonlingvistice. *Tu eşti un noi. Tu eşti un voi. Tu eşti o ea, un el, un ei.* Regatul meu pentru un Eu.

Am simţit cum alunecam, dar până şi asta e o metaforă. Cum coboram, dar şi asta e. Nu pot să descriu senzaţia în sine, doar pot să spun că eu nu sunt eu. Făurită în forja sufletului altcuiva. Te implor, lasă-mă să ies! Oricine m-ar fi plăsmuit, eliberează-mă de aici. Fac orice ca să nu mai fiu aici.

Dar nu puteam ieşi.

Trei fulgi veniră, apoi patru.
Apoi iureş de fulgi urmă pe dată.

Optsprezece

M-a trezit mama la 6:50.

— N-ai auzit alarma? m-a întrebat.

Am mijit ochii. În cameră era încă întuneric.

— N-am nimic, am spus.

— Sigur?

— Îhî, am spus şi m-am ridicat greoi din pat.

După numai treizeci şi două de minute eram la şcoală. Nu arătam grozav, dar renunţasem cu mult timp în urmă să mai încerc să-i impresionez pe elevii liceului White River.

Daisy stătea singură pe treptele de la intrare.

— Arăţi somnoroasă, a spus când m-am apropiat.

Era înnorat, genul de zi în care bănuieşti doar că soarele e pe undeva.

— Am avut o noapte lungă. Tu ce faci?

— Super, doar că în ultimul timp n-am văzut-o mai deloc pe prietena mea cea mai bună. Vrei să facem ceva mai târziu? Mergem la Applebee's?

— Sigur, am spus.

— Şi a trebuit să-i împrumut mamei maşina mea, aşa că mergem împreună, bine?

Am reuşit să trec de pauza de prânz, de întâlnirea standard de după prânz cu mama, care şi-a făcut griji din cauza „ochilor mei obosiţi", apoi de istorie şi statistică. În fiecare sală de clasă, lumina fluorescentă care te seca la suflet îmbrăca totul într-o peliculă bolnăvicioasă, iar ziua a continuat să se târască orbeşte înainte până ce în sfârşit m-am simţit eliberată când s-a sunat. Am reuşit să ajung la Harold, m-am aşezat la volan şi am aşteptat-o pe Daisy.

Nu prea dormisem în ultimul timp. Nu prea gândeam limpede. Antibacterianul ăla e practic alcool curat; nu se poate să tot bei aşa ceva. Probabil că ar trebui s-o suni pe doamna doctor Singh, dar atunci va trebui să vorbeşti cu

recepţionera şi să-i spui unei străine că eşti nebună. Nu suport gândul că doamna doctor Singh va suna înapoi, cu vocea plină de compasiune, ca să întrebe dacă-mi iau medicamentele în fiecare zi. Oricum nu au efect. Nimic nu are efect. După trei medicamente diferite şi cinci ani de terapie cognitivă comportamentală, uite unde-am ajuns.

Am sărit din somn când Daisy a deschis portiera.

— Eşti OK? m-a întrebat.

— Îhî, am spus.

Am pornit maşina. Am simţit efectiv cum mi se îndrepta coloana. Am ieşit cu spatele din locul de parcare şi apoi am aşteptat la coadă ca să ies din campus.

— Nici măcar nu te-ai chinuit prea mult să-mi schimbi numele, am spus.

Vocea îmi suna ca un chiţăit, dar simţeam că mi-o regăseam.

— Poftim?

— Ayala, Aza. De la începutul alfabetului până la sfârşit şi înapoi. I-ai dat impulsuri incontrolabile. I-ai dat personalitatea mea. Oricine îţi citeşte povestirile şi-a dat seama ce crezi cu adevărat despre mine. Mychal. Davis. Toată lumea de la şcoală, probabil.

— Aza, a spus Daisy.

Numele meu real a răsunat ca o notă falsă rostit de vocea ei.

— Nu eşti…

— Hai, las-o baltă, în puii mei!

— Scriu de când aveam unsprezece ani şi n-ai citit niciodată *nici măcar una.*

— Nu m-ai rugat niciodată.

— În primul rând, ba da, *te-am rugat.* De mai multe ori. Şi apoi m-am săturat să tot spui că o să le citeşti, ca să nu le citeşti, de fapt, niciodată. Iar în al doilea rând, n-ar trebui să fie *nevoie* să te rog. Ai putea să-ţi rupi trei secunde din nenorocita de

contemplare non-stop a propriei persoane ca să te gândeşti şi la ce-i interesează pe alţii. Uite care-i treaba, am inventat-o pe Ayala în clasa a şaptea. Atunci a fost un gest de mare porc, dar acum e un personaj de sine stătător. Nu eşti tu, pricepi?

Încă mai avansam milimetru cu milimetru prin parcarea elevilor.

— Adică, te iubesc şi nu ai nicio vină, dar anxietatea cam invită dezastrele în viaţa ta.

În sfârşit am ieşit din campus şi am luat-o spre nord pe Meridian Street, către autostradă. Ea continua să vorbească, desigur. Ca de obicei.

— Îmi pare rău, da? Ar fi trebuit s-o las pe Ayala să moară cu ani în urmă. Dar OK, ai dreptate, într-un fel e un mod de a face faţă… adică, Holmesy, *mă sleieşti de puteri.*

— Da, sigur, în ultimele câteva luni nu te-ai ales din prietenia noastră decât cu cincizeci de mii de dolari şi un prieten. Ai dreptate, sunt o persoană îngrozitoare. Cum îmi spuneai în povestirea aia? Bună de nimic. Nu sunt bună de nimic.

— Aza, ea *nu eşti tu.* Dar eşti… extrem de preocupată numai de persoana ta. Vreau să zic… ştiu că ai probleme mintale şi aşa mai departe, dar te fac să fii… ştii tu.

— Uite că nu ştiu. Cum mă fac să fiu?

— Mychal a spus odată că eşti ca muştarul. Grozavă în cantităţi mici, dar în cantitate mare… îţi dau lacrimile.

N-am spus nimic.

— Iartă-mă. N-ar fi trebuit să spun asta.

Ne opriserăm la semafor, iar când s-a făcut verde, am fost cam brutală cu acceleraţia. Simţeam că-mi ard obrajii, dar nu-mi dădeam seama dacă eram pe cale să izbucnesc în plâns sau să încep să urlu. Daisy îi dădea înainte:

— Dar înţelegi ce vreau să spun. De exemplu, cum îi cheamă pe părinţii mei?

N-am răspuns. Nu ştiam răspunsul. Am inspirat adânc, încercând să-mi împing bubuitul inimii din

gât înapoi în piept. Nu era nevoie să-mi demonstreze Daisy ce persoană de rahat eram. Ştiam deja.

— Cu ce se ocupă? Când ai fost ultima dată la mine acasă – acum cinci ani? Noi cică suntem cele mai bune prietene, Holmesy, şi tu nici măcar nu ştii dacă am vreun nenorocit de animal de companie. Habar nu ai cum trăiesc eu şi eşti aşa de… patologic de necurioasă, că nici măcar nu ştii ce nu ştii.

— Ai o pisică, am şoptit.

— Pur şi simplu eşti pe altă lume, în puii mei! Totul e aşa de uşor pentru tine. Adică, crezi că tu şi mama ta sunteţi sărace şi vai de voi, dar ai avut aparat dentar. Ai maşină şi laptop şi de toate şi ţi se pare *firesc* să le ai. Crezi că e cât se poate de normal să ai o casă în care ai camera ta şi o mamă care te ajută la teme. Nu te consideri privilegiată, dar ai de toate. Nu ştii cum trăiesc eu şi nici nu *întrebi.* Împart o cameră cu enervanta de soră-mea de opt ani, pe care nu ştii cum o cheamă, şi apoi mă judeci că mi-am cumpărat maşină, în loc să economisesc toţi banii pentru facultate, dar *habar nu ai.* Vrei să fiu o eroină altruistă, cuminte, care e prea bună ca să primească bani, dar astea-s tâmpenii, Holmesy. Sărăcia nu te purifică sau mai ştiu eu ce rahat. Sărăcia e pur şi simplu naşpa. Nu ştii nimic despre viaţa mea. Nu ţi-ai bătut capul să afli, aşa că nu ai dreptul să mă judeci.

— O cheamă Elena, am spus încet.

— Crezi că ţie ţi-e greu şi sunt sigură că aşa vede mintea ta, dar… n-ai cum să înţelegi, fiindcă privilegiile sunt pentru tine ca oxigenul. Am crezut că banii… am crezut că o să ne aducă pe picior de egalitate. Mereu am încercat să ţin pasul cu tine, am încercat să tastez pe telefon la fel de repede pe cât tastezi tu pe laptopul tău şi am crezut că o să ne apropie mai tare, dar nu m-a făcut decât să simt… că eşti răsfăţată, oarecum. Fiindcă ai toate astea de ani de zile şi nici măcar nu poţi să îţi dai seama cât

de mult îţi uşurează viaţa, fiindcă nu te gândeşti niciodată la viaţa altcuiva.

Îmi venea să vomit. Am intrat pe autostradă. Mă apucase ameţeala – mă uram pe mine, o uram pe ea, credeam că avea dreptate şi că se înşela, credeam că o meritam şi că nu.

— Crezi că pentru mine e uşor?

— Nu asta am vrut…

M-am întors spre ea.

— TACI DIN GURĂ! Doamne, Dumnezeule, de zece ani nu-ţi tace gura! Îmi pare rău că nu e distractiv să-ţi petreci timpul cu mine, fiindcă sunt aşa de prinsă în propriile mele gânduri, dar închipuie-ţi cum e să fii *cu adevărat* prinsă în plasa propriilor gânduri, captivă în propriul creier, fără nicio cale de ieşire, fără nicio posibilitate de a ieşi la aer măcar pentru o clipă, fiindcă aşa e viaţa mea. Ca să folosesc mica analogie isteaţă a lui Mychal, închipuie-ţi cum e să mănânci NUMAI ŞI NUMAI muştar, să fii obligat să mănânci muştar TOT TIMPUL şi, dacă mă urăşti aşa de tare, nu mă mai ruga să…

— HOLMESY! a ţipat, dar era prea târziu.

Când am ridicat ochii, n-am mai apucat decât să văd că eu tot accelerasem, pe când traficul încetinise. Nici n-am apucat să pun piciorul pe frână înainte să ne izbim de SUV-ul din faţa noastră. O clipă mai târziu, ceva s-a izbit de noi din spate. Scârţâit de cauciucuri. Claxoane, încă o buşitură, dar mai mică. Apoi tăcere.

Încercam să-mi recapăt răsuflarea, dar nu reuşeam, fiindcă fiecare respiraţie era dureroasă.

Am înjurat, dar din gură nu mi-a ieşit decât un *ăăăăgggghh.* Am întins mâna spre portieră, doar ca să-mi dau seama că încă aveam centura pusă. M-am uitat la Daisy, care se uita la mine.

— Ai păţit ceva? a strigat ea.

Mi-am dat seama că gemeam de fiecare dată când expiram. Îmi ţiuiau urechile.

— Nu, am spus. Tu?

Durerea îmi provoca ameţeală. La marginea câmpului vizual se furişa întunericul.

— Nu cred, a spus.

M-am chinuit să trag aer în piept şi lumea s-a îngustat până a ajuns o luminiţă la capătul unui tunel întunecat.

— Stai în maşină, Holmesy. Eşti rănită. Ai telefonul la tine? Trebuie să sunăm la Urgenţe.

Telefonul. Mi-am desfăcut centura de siguranţă şi-am împins portiera. Am încercat să mă ridic în picioare, dar durerea m-a trântit la loc pe scaunul lui Harold. Fir-ar a naibii! *Harold.* O femeie în costum s-a lăsat în genunchi ca să mă privească în ochi. Mi-a spus să nu mă mişc, dar n-aveam de ales. M-am ridicat ţinându-mă de portieră şi pentru o clipă am văzut negru de durere, dar apoi punctele negre s-au risipit, aşa că am reuşit să văd stricăciunile.

Portbagajul lui Harold era la fel de boţit ca şi capota din faţă – arăta ca un grafic de seismograf, cu excepţia părţii de lângă scaunul din dreapta, care era perfect intactă. Nu m-a lăsat niciodată de izbelişte, nici măcar când l-am lăsat eu.

M-am sprijinit de Harold şi m-am poticnit către portbagaj. Am încercat să ridic capota portbagajului, dar era zdrobită. Am început să dau cu pumnii în portbagaj, zbierând cu fiecare respiraţie:

— Futu-i o Doamne o Doamne, o Doamne! E praf. E praf!

— Nu pot să cred, a spus Daisy venind în spatele lui Harold. Eşti supărată din cauza nenorocitei de maşini? E o *maşină,* Holmesy. Am fost la un pas de *moarte* şi tu-ţi faci griji pentru *maşină?*

Am dat iar cu pumnii în portbagaj, până i-a căzut lui Harold numărul, dar tot n-am reuşit să-l deschid.

— Nu-mi spune că *plângi* din cauza *maşinii!*

Vedeam încuietoarea, dar nu reuşeam s-o forţez şi, de fiecare dată când încercam să ridic capota, durerea din coaste îmi înceţoşa vederea, dar până la urmă, am reuşit să deschid capota cât să-mi încapă braţul prin deschizătură. Am bâjbâit pe-acolo până am găsit telefonul tatei. Ecranul era spart în bucăţi.

Am apăsat lung butonul ca să-l pornesc, dar sub sticla spartă, ecranul s-a luminat doar într-un cenuşiu şters. M-am târât înapoi la portiera din partea şoferului şi m-am prăbuşit pe scaunul lui Harold, cu fruntea pe volan.

Ştiam că pozele erau salvate şi în altă parte, că, de fapt, nu se pierduse nimic. Dar era telefonul lui, da? Îl ţinuse în mână, vorbise la el. Îmi făcuse poze cu el.

Mi-am trecut degetul mare peste sticla spartă şi am plâns până am simţit o mână pe umăr.

— Mă cheamă Franklin. Ai avut un accident de maşină. Sunt pompier. Încearcă să nu te mişti. Ambulanţa e pe drum. Cum te cheamă?

— Aza. Nu sunt rănită.

— Te rog să stai cuminte totuşi, Aza. Ştii ce zi e azi?

— E telefonul tatei, am spus. Asta e telefonul lui şi…

— E maşina lui? Ţi-e teamă că o să se supere pe tine? Aza, fac meseria asta de multă vreme şi pot să jur că tatăl tău nu e supărat pe tine. E doar uşurat că n-ai păţit nimic.

Parcă ceva m-a sfâşiat în bucăţi pe dinăuntru, supernova multiplelor mele sine-uri explodând şi implodând în acelaşi timp. Mă durea când plângeam, dar nu mai plânsesem de foarte mult timp şi nu prea voiam să mă opresc.

— Unde te doare? m-a întrebat.

Am arătat spre partea dreaptă a pieptului. A venit o femeie şi au început să discute dacă o să am nevoie să fiu pusă pe o targă în caz că aveam leziuni la coloană. Am încercat să le spun că mă

simţeam ameţită şi apoi am simţit că mă prăbuşesc, deşi nu aveam, de fapt, unde să mă prăbuşesc.

M-am trezit cu ochii în tavanul unei ambulanţe, legată de o targă, cu o mască de oxigen pe faţă, ţinută de un bărbat, cu zgomot de sirene undeva în depărtare şi în continuare cu un ţiuit în urechi. Apoi m-am prăbuşit iar tot mai adânc şi mai adânc, şi eram apoi pe un pat de spital pe un coridor, cu chipul mamei deasupra mea. Din ochii roşii îi picura rimelul.

— Puiul meu, of, Doamne! Cum te simţi, puiule?

— Sunt bine, am spus. Cred că mi-am fisurat doar o coastă sau aşa ceva. S-a stricat telefonul tatei.

— Nu-i nimic. Avem totul salvat. M-au sunat şi mi-au spus că eşti rănită, dar nu mi-au spus dacă eşti… a spus ea, apoi a început să plângă.

Aproape că s-a prăbuşit în braţele lui Daisy, ocazie cu care am observat că era şi Daisy acolo, cu o umflătură roşie pe claviculă.

Mi-am întors faţa de la ele şi m-am uitat în sus, la lumina fluorescentă strălucitoare de deasupra patului meu, simţind lacrimile fierbinţi pe faţă, ca într-un final s-o aud pe mama:

— Nu pot să te pierd şi pe tine.

A venit o femeie şi m-a dus să-mi facă o tomografie, iar eu am fost oarecum uşurată să nu mai fiu o vreme lângă ele două, să nu mai simt vârtejul de frică şi vinovăţie că sunt o fiică şi o prietenă aşa de jalnică.

— Accident de maşină? a întrebat femeia, împingându-mă pe lângă cuvântul *bunătate* pictat cu litere de mână pe perete.

— Mda, am spus.

— Centurile alea de siguranţă te rănesc salvându-ţi viaţa, a zis.

— Îhî. O să trebuiască să iau antibiotice?

— Nu sunt doctoriţa ta. O să vină şi ea după ce facem analizele.

Mi-au pus în perfuzie ceva ce m-a făcut să mă simt de parcă făceam pipi pe mine, apoi m-au trecut prin cilindrul tomografului şi în final m-au înapoiat nervilor întinşi ai mamei. Îmi tot răsuna în minte felul în care i se frânsese vocea când spusese că nu poate să mă piardă şi pe mine. I-am simţit agitaţia în timp ce se plimba dintr-o parte în alta a încăperii, făcând schimb de mesaje cu mătuşa şi unchiul din Texas, expirând lung prin buzele ţuguiate, tamponându-şi ochii cu un şerveţel.

Daisy n-a vorbit mai deloc, ceea ce era o premieră.

— Dacă vrei să te duci acasă, du-te, i-am spus la un moment dat.

— Vrei să mă duc acasă? a întrebat.

— Cum vrei tu, am spus. Pe bune.

— Rămân, a răspuns şi a stat tăcută, uitându-se de la mine la mama şi înapoi.

Nouăsprezece

— Am veşti bune şi veşti proaste, a anunţat o femeie în uniformă bleumarin intrând în salon. Vestea proastă e că ai o ruptură de ficat. Vestea bună e că e o ruptură mică. O să te supraveghem îndeaproape câteva zile, ca să ne asigurăm că nu se amplifică hemoragia şi o să ai dureri vreo câteva săptămâni, dar îţi prescriu acum calmante, ca să nu suferi.

— O să se facă bine? a întrebat mama.

— Da. Dacă hemoragia se înrăutăţeşte, o să aibă nevoie de operaţie, dar dacă mă iau după evaluarea medicului radiolog, e foarte puţin probabil să ajungă la operaţie. Comparativ cu alte rupturi de ficat, asta e una dintre cele mai puţin grave. Una peste alta, fiica dumneavoastră e foarte norocoasă.

— O să se facă bine, a repetat mama.

— Cum spuneam, o vom supraveghea îndeaproape încă vreo două zile şi după aceea va trebui să stea la pat cam o săptămână. Cam în şase săptămâni ar trebui să revină la normal.

Mama s-a topit în lacrimi de recunoştinţă, timp în care eu întorceam pe toate părţile vorbele doctoriţei – *la normal.*

— Trebuie să iau antibiotice? am întrebat.

— N-ai de ce. Dacă ai avea nevoie de operaţie, da, dar cum stau lucrurile acum, nu.

Am simţit un fior de uşurare. Fără antibiotice. Fără risc crescut de *C. diff.* Deci nu trebuia decât să mă car naibii de acolo.

Doctoriţa m-a întrebat ce medicamente iau şi i-am spus. A notat ceva în fişă, apoi a zis:

— O să vină cineva să te ducă sus şi o să-ţi dăm înainte şi ceva pentru durere.

— Staţi puţin, am zis. Cum adică, sus?

— Cum spuneam, trebuie să stai aici vreo două nopţi ca să te putem…

— Staţi aşa, nu nu nu nu! Nu pot să stau în spital.

— Puiule, a spus mama, trebuie.

— Nu, chiar nu pot. Serios, adică, ăsta e singurul loc din lume unde categoric nu pot să stau în noaptea asta. Vă rog. Lăsaţi-ne să mergem acasă.

— Nu v-aş sfătui să faceţi asta.

O, *nu.* Ascultă, nu-i nimic. Majoritatea oamenilor internaţi în spital se duc acasă mai sănătoşi decât erau când au intrat. De fapt, aproape toţi. Infecţiile cu *C. diff* sunt comune numai la pacienţii care au fost operaţi. Tu nici măcar n-o să iei antibiotice. O, *nu nu nu nu nu nu nu.*

Puteam să ajung oriunde în tot mai strânsa rotire, dar uite-ne aici, la etajul patru al unui spital din Carmel, Indiana.

Când am ajuns sus, Daisy a plecat, dar mama a rămas, întinsă pe-o parte în fotoliul extensibil de lângă patul meu de spital, cu faţa la mine.

În noaptea aia i-am simţit respiraţia pe mine în timp ce dormea, cu buzele întredeschise, cu ochii mânjiţi închişi, microbii din plămânii ei plutind peste obrajii mei. Nu mă puteam întoarce pe partea cealaltă, fiindcă, chiar şi cu calmante, durerea era paralizantă, iar când am întors capul, respiraţia ei mi-a suflat părul peste faţă, aşa că a trebuit să îndur.

S-a mişcat şi ochii i s-au deschis, privindu-mă ţintă.

— Te simţi bine?

— Mda, am spus.

— Te doare?

Am dat din cap.

— Ştii, într-o poezie, Sekou Sundiata spunea că „cea mai importantă parte a corpului nu e inima, nici plămânii, nici creierul. Cea mai mare şi mai importantă parte a corpului e partea care doare”.

Mama şi-a pus mâna pe încheietura mâinii mele şi a adormit la loc.

Cu toate că eram destul de bine drogată cu morfină sau ce mi-or fi dat, nu puteam să dorm. Auzeam piuiturile aparaturii din saloanele învecinate, plus că nu era prea întuneric în salon, plus că străini binevoitori îşi tot făceau apariţia ca să-mi scoată sânge din corp şi/sau să-mi verifice tensiunea, plus că, mai presus de orice, ştiam: ştiam că *C. diff* îmi invada organismul, că plutea în aer. Pe telefon, am citit poveşti ale pacienţilor despre cum au intrat în spital ca să se opereze de fiere sau de pietre la rinichi şi au ieşit distruşi.

Chestia cu *C. diff* e că există în noi toţi. Toţi o avem, pândind din umbră; numai că uneori scapă de sub control şi începe să-ţi atace măruntaiele. Uneori se întâmplă, pur şi simplu. Alteori se întâmplă, fiindcă ingerezi *C. diff* de la altcineva, care are o formă uşor diferită de a ta şi aceea începe să se amestece cu a ta şi *bum!*

Am simţit nişte mici spasme prin braţe şi picioare, în timp ce creierul gonea printre gânduri, încercând să găsească o cale de a rezolva situaţia. Aparatul de perfuzie piuia. Nici nu mai ştiam când schimbasem ultima dată plasturele de pe deget. *C. diff* în mine, dar şi în jurul meu. Putea supravieţui luni de zile în mediu, în aşteptarea unei noi gazde. Greutatea adunată a tuturor animalelor mari din lume – oameni, vaci, pinguini, rechini – e de aproximativ 1,1 miliarde de tone. Greutatea adunată a tuturor bacteriilor din lume e de 400 de miliarde de tone. Ne copleşesc numeric.

Nu ştiu de ce, am început să aud în cap cântecul acela „Can't Stop Thinking About You". Cu cât mă gândeam mai mult la cântecul ăla, cu atât era mai ciudat. De exemplu, refrenul – *nu pot nu pot nu pot să nu mă gândesc la tine* – sugerează că e cumva drăgălaş sau romantic să nu reuşeşti să-ţi abaţi gândurile de la cineva, dar nu e nimic romantic, nici drăguţ la un băiat care se gândeşte la

tine aşa cum te gândeşti tu la *C. diff.* Nu pot să nu mă gândesc. Încerc mereu să găsesc ceva stabil de care să mă ţin în marea asta furioasă de gânduri. Pictura cu spirala. Daisy te urăşte şi e normal. Limba îmbibată de microbi a lui Davis pe gâtul tău. Respiraţia caldă a mamei tale. Cămaşa de spital lipită de spate, leoarcă de transpiraţie. Şi acolo, în adâncuri, un eu care ţipă *scoate-mă de aici scoate-mă de aici scoate-mă, te implor fac orice,* dar gândurile continuă să se învârtească, tot mai strânsa rotire, gura alergătorului, prostia Ayalei, Aza şi Holmesy şi toate eu-rile mele ireconciliabile, preocuparea mea obsesivă pentru propria persoană, mizeria din intestinele mele, *gândeşte-te la orice altceva în afară de tine narcisistă dezgustătoare ce eşti.*

Mi-am scos telefonul şi i-am scris lui Daisy: *Te rog din suflet să mă ierţi că nu am fost o prietenă bună. Numai la asta mă gândesc.*

Mi-a răspuns imediat: *Nu-i nimic. Cum te simţi?*

Eu: *Să ştii că îmi pasă de viaţa ta şi îmi pare rău că nu ţi-am arătat asta până acum.*

Daisy: *Holmesy calmează-te totul e-n regulă îmi pare rău că ne-am certat o să ne împăcăm o să fie în regulă.*

Eu: *Vreau doar să ştii că îmi pare tare rău. Nu pot să gândesc clar.*

Daisy: *Nu-ţi mai cere scuze. Eşti plină ochi de calmante delicioase?*

Nu i-am răspuns, dar nu reuşeam să-mi iau gândul de la Daisy, de la Ayala şi mai ales de la gângăniile din mine şi de pe lângă mine şi ştiam că eram egoistă că făceam atâta caz de asta, comparam infecţiile reale cu *C. diff* ale altor oameni cu cea ipotetică a mea. Dezgustător. Mi-

am înţepat degetul cu unghia degetului mare ca să mă conving că momentul e real, dar nu pot să evadez din mine. Nu pot să sărut pe nimeni, nu pot să conduc o maşină, nu pot să funcţionez în lumea reală, populată de fiinţe senzoriale. Cum puteam măcar să visez să mă duc la o şcoală aflată departe, unde plăteşti o avere ca să locuieşti în cămine pline de străini, cu băi comune şi cantine şi fără locuri private în care să poţi să-ţi manifeşti nebunia? Aveam să rămân captivă aici pe durata facultăţii, dacă aveam să reuşesc vreodată să-mi adun minţile suficient încât să pot merge la cursuri. Aveam să locuiesc acasă, cu mama, la fel şi după facultate. În halul în care sunt, nu am cum să devin un adult funcţional; era de neconceput să reuşesc vreodată să am o carieră. La interviuri pentru job m-ar întreba: *Care e cea mai mare slăbiciune a ta?* şi eu aş putea să le explic cum probabil o să-mi petrec o bună parte din programul de lucru terorizată de gânduri pe care sunt forţată să le gândesc, posedată de un demon fără nume şi fără formă, aşa că, dacă asta o să fie o problemă, poate că nu sunt persoana potrivită pentru acest job.

Gândurile sunt doar un alt fel de bacterii, care te colonizează. M-am gândit la axa aceea informaţională intestin-creier. *Poate că deja ai dispărut. Deţinuţii conduc de-acum închisoarea.* Nu o persoană, ci mai degrabă un roi. Nu o albină, ci stupul.

Nu suportam respiraţia mamei pe faţa mea. Îmi transpirau palmele. Simţeam că mă dezintegrez. *Ştii cum să rezolvi situaţia asta.*

— Poţi să te întorci pe partea cealaltă? am şoptit, dar a răspuns doar cu o altă respiraţie.

Trebuie doar să te ridici în picioare.

Am luat telefonul ca să-i trimit un SMS lui Daisy, dar literele se vedeau acum ca prin ceaţă pe ecran şi m-a cuprins o panică totală. Vezi aparatul cu dezinfectant pe peretele de lângă uşă. *E singura*

cale ce tâmpenie dacă ar avea efect alcoolicii ar fi cei mai sănătoşi oameni din lume *pur şi simplu o să-ţi dezinfectezi mâinile şi gura* te rog gândeşte-te naibii la altceva *ridică-te* URĂSC SĂ FIU PRIZONIERĂ ÎN TINE *tu eşti eu* ba nu *tu eşti noi* ba nu sunt *vrei să te simţi mai bine ştii ce să faci ca să te simţi mai bine* n-o să mă ajute decât să vomit *o să fii curată poţi să fii sigură* nu pot fi niciodată sigură *ridică-te* nici măcar nu eşti o persoană doar un raţionament profund defectuos *vrei să te ridici* doctoriţa a zis să stau în pat şi ultimul lucru de care am nevoie e o operaţie *o să te ridici şi o să iei cu tine perfuzorul* eliberează-mă de aici *o să-l tragi după tine către uşă* te implor *şi o să pompezi spuma dezinfectantă în mâini, o să le cureţi cu grijă şi apoi o să pompezi iarăşi spumă în palme şi o să pui spuma în gură şi o s-o plimbi printre dinţii şi peste gingiile tale împuţite.*

Dar chestia aia are în ea alcool pe care ficatul meu rupt va trebui să-l proceseze *VREI* SA *MORI DE C. DIFF* nu dar nu are nicio logică *ATUNCI RIDICĂ-TE ŞI TRAGE-ŢI PERFUZORUL DUPĂ TINE PÂNĂ LA DOZATORUL DE DEZINFECTANT PENTRU MÂINI MONTAT PE NENOROCITUL ĂLA DE PERETE CRETINA DRACULUI.* Te rog dă-mi drumul. Fac orice. O să mă dau la o parte. Ia tu corpul ăsta. Nu-l mai vreau. *Să faci bine să te ridici.* Nici gând. Numai eu pot să fac asta, nu voinţa mea. *Ba o să te ridici.* Te implor. O *să te duci la dozatorul de dezinfectant.* Cogito, ergo non sum. Transpir *deja ai luat-o* nimic altceva nu doare în halul ăsta *deja ai luat boala* încetează te implor Doamne Dumnezeule încetează *n-o să scapi niciodată de asta* n-o să scapi niciodată de asta *n-o să îţi recuperezi niciodată sinele pe deplin* n-o să îţi recuperezi niciodată sinele pe deplin *vrei să mori de boala asta* vrei să mori de boala asta *fiindcă asta se va întâmpla* se va întâmpla *se va întâmpla* se va întâmpla *se va întâmpla* se va întâmpla.

M-am ţinut de pat şi m-am ridicat în picioare. Pentru o clipă, când durerea năucitoare mi-a străbătut tot trupul, am crezut că o să leşin. M-am prins de stativul cu perfuzia şi am făcut câţiva paşi târşâiţi. Am auzit-o pe mama foindu-se. Nu-mi păsa. Am apăsat butonul dozatorului şi mi-am frecat bine mâinile cu spumă. Am apăsat iar şi mi-am umplut gura cu un pumn de spumă.

— Ce faci, Aza? m-a întrebat mama.

Eram ca dracu' de ruşinată, dar am repetat gestul, fiindcă n-aveam de ales.

— Aza, termină!

Am auzit-o pe mama cum se ridică şi am ştiut că nu mai aveam timp, aşa că am luat un al treilea căuş de spumă şi mi l-am îndesat în gură, printre icnete de scârbă. M-a străbătut un spasm de greaţă şi am vomitat, simţind că leşin de durere, exact când mama m-a înşfăcat de braţ. Aveam fiere galbenă pe toată cămaşa albastră de spital.

Undeva în spatele meu s-a auzit o voce într-un difuzor:

— Aici sora Wallace.

— Fiica mea vomită. Cred că a băut dezinfectant de mâini.

Ştiam cât eram de scârboasă. Ştiam. Ştiam fără nicio umbră de îndoială. Nu eram posedată de un demon. Eu eram demonul.

Douăzeci

A doua zi dimineaţă te trezeşti într-un pat de spital, uitându-te în sus, la plăcile tavanului fals. Cu grijă, încet, îţi evaluezi o clipă propria conştiinţă de sine. Te întrebi: *S-a terminat?*

— Mâncarea de aici nu arăta prea bine, aşa că ţi-am pregătit eu micul dejun, spune mama ta. Cheerios.

Te uiţi în jos, la trupul tău camuflat aproape complet de o pătură albă, decolorată.

— Cheerios într-un castron nu înseamnă că ai pregătit micul dejun, spui, iar mama ta râde.

La picioarele patului vezi un imens buchet de flori aşezat pe o masă. Ostentativ de uriaş, la pachet cu o vază de cristal.

— De la Davis, spune mama ta.

Lângă tine, suspendată deasupra trupului tău ascuns sub pătură, o tavă cu mâncare. Înghiţi în sec. Te uiţi cum cerealele saltă în lapte. Te doare corpul. Prin minte îţi trece un gând: *Dumnezeu ştie ce ai inhalat cât ai dormit.*

Nu s-a terminat.

Zaci în pat, fără să te gândeşti, de fapt, la mai nimic, încerci doar să găseşti moduri în care ai putea să descrii durerea, de parcă, dacă ai găsi limbajul potrivit, asta ar putea s-o scoată din tine. Dacă poţi materializa ceva, dacă îl poţi vedea, mirosi şi atinge, atunci îl poţi şi ucide.

Îţi spui că e ca un incendiu în creier. Ca un rozător care te devorează pe dinăuntru. Un cuţit în burtă. O spirală. Vârtej. Gaură neagră.

Cuvintele folosite ca să descrie senzaţia asta – deznădejde, frică, anxietate, obsesie – nu reuşesc nici pe departe s-o exprime. Poate că metafora s-a inventat ca reacţie la durere. Poate că simţeam nevoia să dăm formă durerii opace, profunde, care scapă atât raţiunii, cât şi simţurilor.

O clipă, ţi se pare că te simţi mai bine. Tocmai ai dus până la capăt un şir de gânduri logice, cu început, încheiere şi tot restul. Gândurile tale. Eşti autoarea lor. Şi apoi simţi un val de greaţă, un pumn care ţi se încleştează în piept, sudoare rece pe fruntea fierbinte *ai luat-o e deja în tine creşte şi împinge afară totul pune stăpânire pe tine şi o să te omoare şi o să te mănânce pe dinăuntru* şi atunci, cu voce mică, sugrumată de o groază inexprimabilă, reuşeşti cu greu să scoţi cuvintele pe care trebuie să le spui: „Sunt în belea, mamă. Sunt în mare belea”.

Douăzeci şi unu

Firul epic se desfăşoară cam aşa: cufundată în nebunie pe bune, încep să fac conexiuni care aduc lumină în cazul abandonat al dispariţiei lui Russell Pickett. Mintea mea obsesivă şi perseverentă mă face să ignor tot felul de ameninţări şi riscul de a pierde averea care ne-a picat în braţe mie şi lui Daisy. Mă concentrez numai la dezlegarea enigmei şi sunt convinsă că rezolvarea acestui caz e Fapta Bună supremă, că propoziţiile declarative sunt automat mai bune decât cele interogative şi, în timp ce găsesc răspunsul, în ciuda nebuniei mele, găsesc totodată şi o cale de a convieţui cu ea. Devin o detectivă extraordinară, nu în ciuda circuitelor din creierul meu, ci tocmai datorită lor.

Nu ştiu sigur cu cine mă îndepărtez, în varianta frumoasă a poveştii, învăluită în lumina asfinţitului – cu Davis sau cu Daisy, dar mă îndepărtez. Mă vedeţi luminată din spate, o siluetă întunecată pe fundalul strălucitor vechi de opt minute a stelei noastre natale, ţinându-mă de mână cu cineva.

Şi pe parcurs îmi dau seama că am autoritate asupra sinelui, că gândurile mele sunt – aşa cum îi plăcea doamnei doctor Singh să spună – doar gânduri. Îmi dau seama că viaţa mea e o poveste pe care eu o spun, sunt liberă, sigură pe mine şi stăpâna propriei mele conştiinţe de sine şi… mă rog, nu. Nu aşa s-au petrecut lucrurile.

N-am devenit perseverentă, nici declarativă, nici nu m-am îndepărtat în lumina asfinţitului – de fapt, pentru o lungă perioadă, aproape că n-am văzut deloc lumină naturală.

Ce s-a întâmplat a fost chinuitor şi groaznic de plictisitor: am zăcut pe un pat de spital în *dureri.* Mă dureau coastele, mă durea creierul, mă dureau gândurile şi nu m-au lăsat să mă duc acasă decât după opt zile.

La început, au crezut că eram alcoolică – că mă repezisem la dezinfectant, fiindcă eram disperată după băutură. Adevărul era mult mai ciudat şi mai lipsit de logică, aşa încât nimeni n-a părut să-l creadă până n-au contactat-o pe doamna doctor Singh. Când a ajuns la spital, şi-a tras un scaun la marginea patului meu.

— Două lucruri s-au întâmplat aici, a spus ea. Primul – nu-ţi iei medicamentele aşa cum ţi le-am prescris.

I-am spus că le luasem aproape în fiecare zi, lucru care *simţeam* că era adevărat, dar nu era.

— Aveam senzaţia că-mi fac mai rău, am mărturisit în cele din urmă.

— Aza, eşti o tânără inteligentă. Nu se poate să crezi că dacă bei dezinfectant pentru mâini când eşti internată cu o ruptură de ficat e o dovadă că faci progrese să-ţi recapeţi sănătatea mintală.

M-am mulţumit să o privesc lung.

— Aşa cum sunt sigură că ţi s-a explicat, e *periculos* să bei dezinfectant de mâini – nu numai din cauza alcoolului –, conţine substanţe chimice care te pot *omorî* dacă le înghiţi. Deci o să lăsăm deoparte ideea că medicamentele pe care nu le-ai mai luat îţi făceau mai mult rău.

A spus toate astea aşa de hotărât, că nu mi-a mai rămas decât să o aprob.

— Iar al doilea lucru care s-a întâmplat e că ai suferit o traumă gravă în accident, iar asta e dificil de gestionat pentru oricine.

Continuam să o ţintuiesc cu privirea.

— Trebuie să te trecem pe alt medicament, unul care să fie mai eficace pentru tine, pe care îl poţi tolera şi pe care chiar o să-l iei.

— Niciunul nu are efect.

— Niciunul nu a avut efect *deocamdată,* m-a corectat ea.

Doamna doctor Singh a venit la spital în fiecare dimineaţă; după-amiaza venea în vizită un alt

doctor ca să evalueze starea ficatului meu. Ambele vizite erau o uşurare chiar şi numai pentru că mama mea omniprezentă era obligată să iasă o vreme din salon.

În ultima zi, doamna doctor Singh s-a aşezat lângă patul meu şi mi-a pus o mână pe umăr. Nu mă mai atinsese niciodată.

— Îmi dau seama că mediul spitalicesc n-a avut probabil un efect prea grozav asupra anxietăţii tale.

— Mda, am spus.

— Simţi că ai putea fi o ameninţare faţă de propria persoană?

— Nu. Doar că sunt foarte speriată şi am o mulţime de gânduri invazive, am răspuns.

— Ai consumat dezinfectant ieri?

— Nu.

— Nu sunt aici ca să te judec, Aza. Dar nu pot să te ajut decât dacă eşti sinceră cu mine.

— Sunt sinceră. N-am consumat.

Mai ales că demontaseră dozatorul de dezinfectant de pe peretele din salonul meu.

— Ţi-ai dorit să consumi?

— Da.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de gândul acela. Gândul nu e acelaşi lucru cu acţiunea.

— Nu mă pot opri să nu mă gândesc la *C. diff.* Vreau doar să fiu sigură că nu sunt…

— Nu te-ajută la nimic să bei dezinfectant.

— Atunci *ce* o să mă ajute?

— Timpul. Tratamentul. Să-ţi iei medicamentele.

— Mă simt de parcă se strânge un laţ în jurul meu şi vreau să scap, dar, dacă mă zvârcolesc, nu fac decât să strâng şi mai tare nodul. Spirala continuă să se îngusteze, înţelegeţi?

M-a privit ţintă. După cum se uita la mine, am crezut că o să înceapă să plângă sau ceva de genul ăsta:

— Aza, o să supravieţuieşti.

Chiar şi după ce mi-au dat drumul acasă, doamna doctor Singh a continuat să ne viziteze de două ori pe săptămână, ca să vadă cum evoluez. Trecusem pe alt medicament, pe care mama se asigura că-l luam în fiecare dimineaţă şi nu aveam voie să mă dau jos din pat decât ca să mă duc la baie, ca să nu-mi deschid iar ruptura de ficat.

Am lipsit de la şcoală două săptămâni. Paisprezece zile din viaţa mea reduse la o singură propoziţie, fiindcă nu pot descrie nimic din ce s-a întâmplat în acele zile. Mă durea tot timpul, într-un fel care nu poate fi descris în cuvinte. Era plicticos. Era previzibil. Ca şi cum ai merge printr-un labirint despre care ştii că nu are ieşire. E destul de uşor să spui cum era, dar imposibil să spui ce anume era.

Daisy şi Davis au încercat amândoi să mă viziteze, dar nu voiam decât să stau singură, în pat. N-am citit şi nici nu m-am uitat la televizor; niciuna dintre ocupaţii nu-mi putea distrage atenţia în mod eficient. M-am mulţumit să zac, într-o stare aproape catatonică, în timp ce mama îşi tot făcea de lucru pe lângă mine, rupând tăcerea din cinci în cinci minute cu o întrebare-formulată-ca-o-afirmaţie. Parcă ţi-e mai bine de la o zi la alta? Te simţi bine? Eşti mai bine? Inchiziţia declaraţiilor.

O vreme nici nu mi-am deschis telefonul, decizie încurajată de doamna doctor Singh. Când l-am deschis, în sfârşit, am simţit o frică pe care n-o puteam alunga: pe de o parte voiam, pe de alta nu voiam să găsesc o mulţime de mesaje.

Am descoperit că aveam peste treizeci de mesaje – nu doar de la Daisy şi Davis – deşi scriseseră şi ei –, ci şi de la Mychal şi alţi prieteni, şi chiar de la unii profesori.

M-am întors la şcoală într-o dimineaţă de luni de la începutul lui decembrie. Nu ştiam dacă noul medicament funcţiona, dar nici nu mă întrebam dacă să-l iau sau nu. Mă simţeam pregătită, ca şi

cum mă întorsesem în lume – nu tocmai neschimbată, dar tot eu însămi.

M-a dus mama la şcoală. Harold era varză şi oricum îmi era prea frică să conduc.

— Eşti încântată sau neliniştită? m-a întrebat mama.

Conducea cu ambele mâini pe volan, aşa cum te-nvaţă la şcoala de şoferi.

— Neliniştită, am spus.

— Profesorii tăi, prietenii tăi, toţi înţeleg, Aza. Nu vor decât să fii sănătoasă şi te vor susţine sută la sută, iar dacă nu, o să-i fac bucăţi.

Am zâmbit slab.

— Chestia e că toată lumea ştie. Că am înnebunit sau mă rog.

— Of, iubito, a spus ea. N-ai *înnebunit.* Ai fost dintotdeauna nebună.

Acum chiar am început să râd, iar ea a întins mâna şi m-a atins pe braţ.

Daisy aştepta pe treptele de la intrare. Mama a oprit maşina şi m-am dat jos. Greutatea rucsacului încă îmi provoca o uşoară jenă. Era o zi friguroasă, dar soarele strălucea puternic, cu toate că abia răsărise, iar eu clipeam des din cauza luminii. Nu mai stătusem de mult atât timp afară.

Daisy arăta altfel. Cumva, avea chipul mai luminos. Mi-a luat o clipă să-mi dau seama că se tunsese, îşi făcuse un bob până sub nivelul urechilor, care-i stătea foarte bine.

— Pot să te strâng în braţe fără să-ţi rup ficatul?

— Îmi place noua tunsoare, i-am spus în timp ce ne îmbrăţişam.

— Eşti drăguţă, dar cred că ştim amândouă că e un dezastru.

— Auzi? Să ştii că îmi pare tare rău.

— Şi mie, dar ne-am iertat una pe alta şi o să trăim fericite până la adânci bătrâneţi.

— Nu, pe bune acum, mă simt groaznic, fiindcă…

— Şi eu, a spus ea. Trebuie să-mi citeşti noua povestire. E o scuză de cincisprezece mii de cuvinte, care are loc pe planeta postapocaliptică Jedha. Ceea ce vreau eu să-ţi spun, Holmesy, e că da, eşti epuizantă şi da, să fiu prietena ta presupune efort. Dar pe lângă astea, eşti cea mai fascinantă persoană pe care am cunoscut-o vreodată şi nu eşti ca muştarul. Eşti ca pizza, iar ăsta e cel mai mare compliment pe care-l pot face eu cuiva.

— Îmi pare aşa de rău, Daisy, pentru că n-am fost…

— Doamne fereşte, Holmesy, da' tu chiar că poţi să-ţi porţi ranchiună la nesfârşit. Eşti persoana mea preferată. Vreau să fiu îngropată lângă tine. O să avem o piatră de mormânt comună. O să scrie pe ea „Holmesy şi Daisy: Au făcut totul împreună, cu excepţia chestiei ăleia ruşinoase”. Lasă asta, zi, ce mai faci?

Am ridicat din umeri.

— Vrei să vorbesc eu mai departe?

Am dat din cap că da.

— Ştii cum zic oamenii uneori că *ăsteia îi place să se audă vorbind?* Ei bine, mie chiar îmi place de mor să mă aud vorbind. Am voce de radio.

S-a întors şi-a luat-o în sus pe scări, spre coada detectoarelor de metale.

— Deci, ştiu la ce te gândeşti: Daisy, mai eşti cu Mychal? Unde ţi-e maşina? Ce s-a întâmplat cu părul tău? Răspunsurile sunt: nu, am vândut-o, iar tunsoarea a devenit necesară după ce Elena mi-a pus intenţionat în păr trei gume de mestecat în timp ce dormeam. Au fost două săptămâni nesfârşite, Holmesy. Vrei să detaliez?

Am dat din cap.

— Cu plăcere, a răspuns ea, trecând prin detectorul de metale. Deci, la faza cu Mychal totul s-a redus, de fapt, la nevoia mea de a fi tânără, neîmblânzită şi liberă – adică, după ce am fost la un pas de moarte, mi-am spus: *Chiar vreau să-mi*

irosesc tinereţea într-o Relaţie cu R mare? Aşa că i-am zis: „Hai să ne vedem şi cu alţi oameni”, iar el: „Nu”, iar eu: „Te rog”, iar el cică: „Vreau să fiu într-o relaţie monogamă”, la care eu am zis: „Pur şi simplu nu vreau să-mi fie viaţa dominată de gravitatea ăăă… Chestiei ăsteia”, la care el: „Eu nu sunt o chestie”, şi atunci ne-am despărţit. Cred că, practic, până la urmă el m-a părăsit. Dar a fost o situaţie de-aia unde ar fi nevoie de, să zicem, un juriu format din trei judecători, ca să stabilească a cui a fost, de fapt, vina. În fine, apoi cu maşina, am descoperit că e costisitor să ai aşa ceva şi am mai descoperit că te poate şi răni, aşa că mi-am primit banii înapoi, fiindcă am avut-o mai puţin de şaizeci de zile, şi acum o să mă duc peste tot cu Uber tot restul vieţii, fiindcă e ca şi cum aş avea *toate* maşinile şi, în plus, ca bogătaşă, merit să am şofer care să mă ducă unde vreau. Să continui?

Ajunsesem la dulapul meu şi am descoperit cu surprindere că încă îmi aminteam combinaţia ca să-l deschid. Eram înconjurată de atât de multe trupuri umane… aproape că nu-mi venea să cred. Mi-am deschis dulapul. Nu-mi făcusem nicio temă. Eram în urmă la toate materiile. Holul era foarte zgomotos şi foarte aglomerat.

— Îhî, am spus.

— Nicio problemă. Pot s-o ţin aşa *toată ziua.* Ăsta e încă un motiv pentru care e clar că destinul nostru e să fim împreună: te pricepi aşa de bine să nu vorbeşti. Aşa, cu Elena – mi-a pus gumă în păr dinadins când dormeam, iar a doua zi dimineaţă, i-am zis: „De ce am gumă mestecată în păr?”, iar ea: „Ha-ha-ha!”, la care eu: „Elena, nu înţelegi nimic despre umor. Nu e amuzant doar să faci viaţa cuiva mai nasoală. Adică, dacă eu ţi-aş rupe piciorul, ţi s-ar părea amuzant?”. Iar ea: „Ha-ha-ha!” Aşa că mi-am făcut tunsoarea asta ciudăţică şi poţi să fii sigură că am plătit-o din fondul de studii al Elenei. Apropo, ai mei m-au pus să înfiinţez un fond de studii pentru Elena. Pe de altă parte, din cauza

fazei cu Mychal, atmosfera de la masa de prânz a devenit cam stânjenitoare, aşa că o să mergem la un picnic numai noi două. Ştiu că e *puţin cam* frig, dar crede-mă că e mult mai frig să stai lângă Mychal la cantină. Aşa-i că acum eşti absolut pregătită să intri la ora de biologie şi să o faci praf? Adică, în patruzeci şi şapte de minute, cadavrul secat de sânge al biologiei avansate va zăcea la picioarele tale, corect? Doamne, câte s-au întâmplat de când ţi-ai pierdut minţile! E urât să spun aşa?

— De fapt, problema e că *nu pot* să-mi pierd minţile, am zis. N-am nicio şansă să scap de ele.

— Exact asta simt şi eu în legătură cu virginitatea mea, a spus Daisy. Încă un motiv pentru care eu şi Mychal nu aveam sorţi de izbândă: nu vrea să facă sex decât dacă e *îndrăgostit* şi da, ştiu că virginitatea e o convenţie socială misogină şi opresivă, dat tot vreau să scap de ea, dar am alături un băiat care se bâlbâie şi oftează de zici că suntem într-un roman de Jane Austen. Tare-aş vrea ca băieţii să n-aibă atâtea sentimente pe care trebuie să le gestionez eu, de parcă aş fi un nenorocit de psihiatru.

Daisy m-a însoţit până la uşa clasei, a deschis-o şi apoi m-a condus la banca mea. M-am aşezat.

— Ştii că te iubesc, da?

Am aprobat din cap.

— Toată viaţa am crezut că sunt vedeta unui film de dragoste exagerat de realist şi când colo, eram tot timpul într-o afurisită de comedie despre două prietene. Mă duc la mate. Îmi pare bine să te văd, Holmesy!

Daisy adusese resturi de pizza la picnicul nostru şi ne-am aşezat sub singurul stejar uriaş din curte, aflat între şcoală şi terenul de fotbal. Era foarte frig şi eram amândouă înfofolite în hainele de iarnă, cu glugile pe cap, iar blugii îmi stăteau ţepeni la contactul cu pământul îngheţat.

N-aveam mănuşi, aşa că mi-am tras mânecile peste mâini. Nu era deloc vreme de picnic.

— M-am gândit mult la Pickett, a spus Daisy.

— Da?

— Da… păi, cât ai fost tu plecată, m-am tot gândit cât de ciudat e să-ţi laşi copiii aşa, fără măcar să-ţi iei rămas-bun de la ei. Sinceră să fiu, aproape că mi-a fost milă de el. Adică, ce naiba trebuie să fie atât de defect la el că nici măcar nu-şi cumpără de pe undeva un telefon cu cartelă ca să le trimită copiilor un SMS, să le spună că e teafăr?

Mie-mi era şi mai milă de puştiul de treisprezece ani care se trezeşte în fiecare dimineaţă cu speranţa că poate e ziua în care primeşte veşti de la tatăl lui. Şi apoi joacă jocuri video în fiecare seară ca să-şi înăbuşe durerea de a şti că tatăl tău n-are destulă încredere în tine sau nu te iubeşte destul ca să ia legătura cu tine, tatăl care a preferat o tuatara în locul tău când a decis cui să-şi lase averea.

— Mi-e mai milă de Noah decât de Pickett, am spus.

— Mereu ai empatizat cu puştiul ăla, a zis ea. Chiar dacă nu poţi empatiza cu cea mai bună prietenă a ta.

I-am aruncat o privire, iar ea a început să râdă ca şi cum ar fi fost o glumă, dar ştiam că nu glumea.

— Deci, cu ce *ziceai* că se ocupă părinţii tăi? am întrebat.

Daisy a început iar să râdă.

— Tata lucrează la Muzeul Naţional. E paznic acolo. Îi place slujba, fiindcă e pasionat de istoria statului Indiana, dar în principal are grijă să nu atingă nimeni oasele de mastodont şi alte de-astea. Mama lucrează la o curăţătorie din Broad Ripple.

— Le-ai spus de bani?

— Mda. Aşa s-a ales Elena cu fondul pentru studii. M-au obligat să pun în el zece mii de dolari. Tata era tot: „Elena ar face acelaşi lucru pentru

tine dacă ar pune mâna pe nişte bani”. Ar face pe dracu’.

— Nu s-au supărat?

— Că am venit acasă într-o zi cu cincizeci de mii de dolari? Nu, Holmesy, nu s-au supărat.

În mâneca hainei, simţeam că ceva supura din vârful degetului. O să trebuiască să-mi schimb plasturele înainte de ora de istorie, o să trebuiască să trec prin tot ritualul ăla enervant. Dar deocamdată îmi plăcea să fiu cu Daisy. Îmi plăcea să-mi văd respiraţia caldă în aerul rece.

— Ce face Davis? m-a întrebat.

— N-am vorbit cu el, i-am zis. N-am vorbit cu nimeni.

— Deci a fost foarte rău.

— Mda, am spus.

— Îmi pare rău.

— Ei, nu-i vina ta.

— Te-ai… te gândeşti să te sinucizi?

— M-am gândit că nu mai vreau să fiu aşa.

— Şi acum…

— Nu ştiu.

Am expirat lung, încet şi am privit aburul cum se risipeşte în aerul de iarnă.

— Mă gândesc că poate sunt ca râul ăsta, White River – nenavigabilă.

— Dar nu ăsta e tâlcul poveştii, Holmesy! Ideea e că au construit oraşul chiar şi aşa, înţelegi? Te descurci cu ce ai. Ei aveau râul ăsta de rahat şi au reuşit să construiască pe malurile lui un oraş decent. Poate nu un oraş grozav, dar nu e rău deloc. Tu nu eşti râul. Eşti oraşul.

— Deci, nu sunt rea?

— Corect. Eşti un 9 plus cu felicitări. Dacă poţi construi un oraş de 9 plus când ai o geografie de 7 minus, e o chestie grozavă.

Am început să râd. Lângă mine, Daisy s-a întins pe pământ şi mi-a făcut semn să mă întind lângă ea. Ne uitam în sus, cu capetele lângă trunchiul stejarului singuratic; prin aburii respiraţiei noastre,

cerul era cenuşiu ca fumul, iar deasupra se întretăiau crengile desfrunzite.

Nu ştiu dacă îi vorbisem vreodată lui Daisy despre asta, dacă s-a întins pe pământ exact în acel moment fiindcă ştia cât de mult îmi plăcea să văd cerul fragmentat. M-am gândit cum crengile aflate departe una de alta se puteau totuşi intersecta în unghiul meu vizual, cum stelele constelaţiei Cassiopeia erau departe una de alta, dar cumva aproape de mine.

— Mi-aş dori să înţeleg, a spus ea.

— Nu-i nimic, i-am zis. Nimeni nu înţelege pe nimeni altcineva, nu pe deplin. Toţi suntem captivi în noi înşine.

— Cum ar veni, te urăşti aşa, pur şi simplu? Îţi urăşti sinele?

— Nu există sine, deci n-am ce să urăsc. E ca şi cum, când mă uit în mine, nu există, de fapt, un eu – doar o învălmăşeală de gânduri şi comportamente şi situaţii. Şi multe dintre ele pur şi simplu nu par să-mi aparţină. Nu sunt lucruri pe care vreau să le gândesc sau să le fac ori ce-o fi. Şi când o caut pe, ca să zic aşa, Adevărata Eu, n-o găsesc niciodată. E ca la păpuşile alea ruseşti, Matrioşka, ştii? Cele goale pe dinăuntru şi când le deschizi găseşti înăuntru o păpuşă mai mică şi tot deschizi păpuşi goale pe dinăuntru până ce ajungi la cea mai mică şi aceea e plină şi consistentă. Dar la mine nu cred că există una consistentă. Sunt doar tot mai mici.

— Asta-mi aminteşte de o poveste pe care-o spune mama, a zis Daisy.

— Ce poveste?

Auzeam cum îi clănţăneau dinţii când vorbea, dar amândouă voiam să ne uităm în continuare la cerul brăzdat de un păienjeniş de linii.

— Un savant ţine o prelegere în faţa unui public imens despre istoria Pământului, explicând cum s-a format în urmă cu miliarde de ani dintr-un nor de praf cosmic şi cum o vreme a fost foarte fierbinte,

dar apoi s-a răcit destul cât să se formeze oceanele. Şi viaţa unicelulară a apărut în oceane şi apoi, pe parcursul a miliarde de ani, viaţa a devenit tot mai bogată şi complexă, până ce, acum vreo două sute cincizeci de mii de ani, au evoluat fiinţele umane şi am început să folosim unelte tot mai avansate şi, în cele din urmă, am construit nave spaţiale şi tot restul. Deci face toată prezentarea asta complexă despre istoria planetei şi a vieţii pe Pământ, iar la sfârşit spune dacă are cineva întrebări. O bătrână din fundul sălii ridică mâna şi spune: „Toate bune şi frumoase, domnule Savant, dar adevărul e că Pământul e plat şi stă pe spinarea unei ţestoase uriaşe". Savantul se hotărăşte să facă puţin mişto de femeie şi răspunde: „Păi, dacă e aşa, ţestoasa uriaşă pe ce stă?" Iar femeia zice: „Stă pe carapacea unei alte ţestoase uriaşe". De-acum enervat, savantul zice: „Păi, şi ţestoasa *aceea* pe ce stă?" Iar bătrâna spune: „Domnule, n-ai înţeles. E un şir infinit de ţestoase".

Am izbucnit în râs.

— E un şir infinit de ţestoase.

— E un şir infinit de afurisite de ţestoase, Holmesy. Tu încerci să găseşti ţestoasa de la fundul grămezii, dar nu aşa merg lucrurile.

— Fiindcă e un şir infinit de ţestoase, am repetat, trăind ceva asemănător unei revelaţii spirituale.

În ultimele minute ale pauzei de prânz m-am oprit pe la clasa mamei. Am închis uşa după mine şi m-am aşezat într-o bancă din faţa ei. Am aruncat o privire la ceasul de pe perete. 13:08. Aveam şase minute la dispoziţie. Nici nu voiam mai mult.

— Hei! am spus.

— Cum merge prima zi înapoi la şcoală?

Şi-a suflat nasul într-un şerveţel. Era răcită, dar îşi consumase toate zilele de concediu medical cu boala mea.

— Bine, am zis. Deci, fii atentă, Davis mi-a dat nişte bani. O mulţime de bani. Vreo cincizeci de mii de dolari. Nu i-am cheltuit, nu nimic. Îi păstrez pentru facultate.

Chipul i s-a crispat.

— Au fost un cadou, am repetat.

— Când? a întrebat.

— Ăăă, acum vreo două luni.

— Ăla nu e un cadou. Cadou e un lănţişor. Cincizeci de mii de dolari… nu sunt un cadou. În locul tău, i-aş da înapoi banii lui Davis. Nu vrei să te simţi datoare faţă de el.

— Dar nu eşti în locul meu, am spus. Şi nu mă simt datoare.

După o clipă a spus:

— Aşa e. Nu sunt.

Am aşteptat să mai zică ceva, să-mi spună de ce greşeam dacă păstram banii.

În cele din urmă a zis:

— Viaţa ta e viaţa ta, Aza, dar cred că, dacă te uiţi la starea ta psihică din ultimele luni…

— Nu banii au provocat asta. Sunt bolnavă de foarte mult timp.

— Nu în halul ăsta. Am nevoie de tine sănătoasă, Aza. Nu mai pot pierde…

— Doamne, mamă, te rog, nu mai spune asta! Ştiu că nu încerci să pui presiune pe mine, dar mă faci să mă simt de parcă *îţi fac rău,* de parcă te atac sau ceva şi din cauza asta mă simt de zece mii de ori mai rău. Fac tot ce pot, dar nu pot să rămân sănătoasă la cap de dragul tău, pricepi?

A tăcut câteva clipe, apoi a spus:

— În ziua în care ai venit acasă după accident, te-am dus în braţe la baie şi te-am adus în braţe înapoi în pat şi te-am învelit bine şi mi-am dat aşa seama că probabil era ultima dată când te mai luam în braţe. Ai dreptate. Tot spun că nu pot să te pierd, dar o să te pierd. Deja te pierd. Iar ăsta e un gând tare apăsător. E un gând tare, tare apăsător. Dar ai dreptate. Nu sunt în locul tău. Alegerile tale

sunt alegerile tale. Şi dacă îi păstrezi pentru educaţia ta, dacă iei astfel de decizii responsabile, păi atunci, sunt…

N-a mai terminat fraza, fiindcă tocmai atunci s-a sunat.

— Bine, am spus.

— Te iubesc, Aza!

— Şi eu te iubesc, mamă!

Îmi venea să-i spun mai multe, să găsesc o cale de a exprima polii magnetici ai dragostei mele pentru mama: *mulţumesc iartă-mă mulţumesc iartă-mă.* Dar n-am reuşit să rostesc vorbele şi oricum se sunase.

Înainte să intru la ora de istorie, m-a interceptat Mychal:

— Bună, ce mai faci? a întrebat.

— Bine, tu?

— M-am despărţit de Daisy.

— Am auzit.

— Sunt cam distrus.

— Îmi pare rău.

— Şi ea nu e nici măcar supărată din cauza asta, ceea ce mă face să mă simt penibil. Crede că ar trebui să trec peste asta, dar totul îmi aminteşte de ea, Holmesy, şi când o văd că mă ignoră, că nici nu vine la masa de prânz şi de-astea… poţi să… ăăă… vorbeşti cu ea pentru mine?

Chiar atunci am zărit-o pe Daisy mergând cu capul în jos pe la jumătatea holului aglomerat.

— Daisy! am strigat.

Şi-a văzut de drum, aşa că am strigat-o iar, mai tare. A ridicat capul şi a venit către noi prin mulţime.

I-am tras unul lângă altul pe ea şi pe Mychal.

— Amândoi puteţi vorbi unul despre celălalt cu mine, dar nu puteţi vorbi unul cu altul despre voi. Şi-o să puneţi la punct chestia asta, fiindcă mă calcă pe nervi. Bine? Bine. Mă duc la istorie.

În timpul orei, Daisy mi-a trimis un SMS: *Mulţumesc. Am hotărât să fim doar prieteni.*

Eu: *Bine.*

Ea: *Dar genul de prieteni care se sărută imediat după ce au hotărât să fie doar prieteni.*

Eu: *Sunt convinsă că asta o să vă iasă perfect*

Ea: *Totul iese perfect, întotdeauna.*

Dacă tot aveam telefonul în mână şi oricum ne uitam în oră la un film, am decis să-i trimit un mesaj lui Davis: *Scuze că nu ţi-am răspuns de atâta vreme. Salut! Mi-e dor de tine.*
Mi-a răspuns imediat: *Când te pot vedea?*

Eu: *Mâine?*

El: *La şapte la Applebee's?*

Eu: *E bine aşa.*

Douăzeci şi doi

Am crezut că n-o să am probleme să conduc în seara aceea Toyota Camry argintie a mamei până la Applebee's, dar nu reuşeam să alung amintirea accidentului. Mi se părea ireal şi miraculos că atât de multe maşini reuşeau să treacă una pe lângă alta fără să se ciocnească şi aveam convingerea că fiecare set de faruri care venea spre mine avea să vireze inevitabil în calea mea. Mi-am amintit de zgomotul de tablă zdrobită al morţii lui Harold, de tăcerea care a urmat, de agonia din coaste. M-am gândit la faptul că cea mai mare parte e cea care doare, la telefonul tatei, dus pentru totdeauna. Am încercat să-mi dau voie să gândesc aceste gânduri, fiindcă, dacă le înăbuşeam, însemna să le permit, efectiv, să preia controlul. A funcţionat, oarecum – aşa cum e cazul cu orice pe lume.

Am ajuns la Applebee's cu un sfert de oră mai devreme. Davis era deja acolo şi m-a îmbrăţişat la intrare, după care ne-am aşezat. În minte mi-a răsărit un gând, la fel de imposibil de ignorat ca soarele pe un cer senin: O *să vrea să-şi bage bacteriile în gura ta.*

— Hei! am zis.

— Mi-a fost dor de tine, mi-a spus.

După neliniştea pe care mi-o crease drumul cu maşina, creierul meu începea să se ambaleze. Mi-am spus că nu e aşa de periculos să ai un gând, că gândurile nu sunt acţiuni, că sunt pur şi simplu doar gânduri.

Doamnei doctor Karen Singh îi plăcea să spună că un gând nedorit era ca o maşină care trece pe lângă tine când stai pe marginea drumului şi mi-am spus că nu eram obligată să urc în maşina aceea, că, pentru mine, momentul deciziei nu era cel în care trebuia să hotărăsc dacă să am sau nu acel gând, ci dacă să mă las dusă de el.

Şi atunci am urcat în maşină.

M-am aşezat în separeu şi, în loc să stea în faţa mea, s-a aşezat lângă mine, cu şoldul lipit de al meu.

— Am vorbit de câteva ori cu mama ta, a spus. Cred că începe să mă placă.

Ce-mi pasă dacă vrea să-şi bage bacteriile la mine în gură? E plăcut să te săruţi. Sărutatul îmi face plăcere. Vreau să-l sărut. *Dar nu vrei să iei campylobacter.* Încetează. *Atunci o să iei C. diff. Sau o să faci Epstein-Barr de la campylobacter.* Termină. *Asta poate să te paralizeze, numai fiindcă l-ai sărutat când, de fapt, nici nu voiai, fiindcă e al dracului de scârbos să-ţi bagi limba în gura altcuiva.*

— Alo, eşti aici? m-a întrebat el.

— Ce? A, da, am spus.

— Te-am întrebat cum te simţi.

— Bine. Sinceră să fiu, nu mă simt bine în clipa asta, dar în general bine.

— De ce nu te simţi bine în clipa asta?

— Poţi să te muţi, te rog, în faţa mea?

— Ăăă, da, sigur.

S-a ridicat şi s-a mutat pe bancheta din faţă, ceea ce m-a făcut să mă simt mai bine. Cel puţin pentru câteva clipe.

— Nu pot să fac asta, am spus.

— Ce nu poţi să faci?

— Asta, am zis. Nu pot, Davis. Nu ştiu dacă o să fiu vreodată în stare. Adică, ştiu că aştepţi să mă fac bine şi zău că apreciez toate mesajele şi tot. E… e incredibil de drăguţ, dar, cumva, pentru mine cum sunt acum înseamnă că m-am făcut bine şi n-o să fiu niciodată mai bine de-atât.

— Îmi place cum eşti acum.

— Ba nu, nu-ţi place. Vrei să ne sărutăm şi să stăm pe aceeaşi parte a mesei şi să facem alte lucruri pe care le fac cuplurile normale. Fiindcă e normal să vrei.

N-a spus nimic preţ de un minut.

— Poate că pur şi simplu nu mă găseşti atrăgător?

— Nu e vorba de asta, am spus.

— Dar poate că e.

— Nu e. Nu e vorba că nu vreau să te sărut sau că nu-mi place să mă sărut sau ceva. Eu… creierul îmi spune că sărutatul e unul dintre multele lucruri care mă vor ucide. Adică mă vor ucide la propriu. Dar nici măcar nu e vorba, de fapt, despre *moarte* – adică, chiar dacă aş şti că sunt deja pe moarte şi te-aş săruta de rămas-bun, efectiv ultimul meu gând ar fi la cele vreo optzeci de milioane de microbi pe care tocmai i-am schimbat între noi. Ştiu că acum, când m-ai atins, n-am luat din asta vreo boală sau probabil că n-am luat din asta o boală. Dumnezeule mare, nici măcar nu sunt în stare să spun că *sigur* n-am luat nimic, fiindcă mi-e aşa de cumplit de frică de asta. Nici nu pot să-i spun altfel decât asta, înţelegi? Pur şi simplu nu pot.

Vedeam că-l răneam. Îmi dădeam seama după felul în care clipea. Îmi dădeam seama că nu înţelegea, că nu putea înţelege. Nu-l puteam învinovăţi. N-avea nicio noimă. Eram ca o poveste cu un subiect plin de lacune de logică.

— Pare groaznic de înspăimântător, a spus.

M-am mulţumit să aprob din cap.

— Ţi se pare totuşi că te faci mai bine?

Toată lumea voia să le servesc basmul acela: de la întuneric la lumină, de la slăbiciune la putere, de la defectă la întreagă şi funcţională. Şi eu voiam.

— Poate, am spus. Sinceră să fiu, mă simt foarte fragilă. Parcă am fost lipită la loc cu bandă adezivă.

— Cunosc sentimentul.

— Tu ce mai faci? am întrebat.

A ridicat din umeri.

— Ce face Noah? am întrebat.

— Nu prea bine.

— Ăăă, dezvoltă subiectul, am spus.

— Îi e dor de tata. Aproape că e ca şi cum Noah ar fi două persoane: şmecherul în miniatură care bea vodcă proastă şi e regele micii lui bande de aşa-zişi duri de clasa a opta; şi mai e puştiul care în unele nopţi se urcă la mine în pat şi plânge fără să spună nimic. E ca şi cum Noah crede că, dacă dă de belea atât cât trebuie, tata o să fie obligat să iasă din ascunzătoare.

— Are inima frântă, am zis.

— Mda, păi, cine nu o are? E… nu prea vreau să vorbesc despre viaţa mea, dacă nu te superi.

Mi-a trecut prin cap că lui Davis probabil îi plăcea ce o înfuria pe Daisy: că nu puneam prea multe întrebări. Toţi ceilalţi erau atât de curioşi să afle cum era viaţa băiatului miliardar, dar eu fusesem întotdeauna prea prinsă în hăţişul propriilor gânduri ca să-i pun întrebări.

Treptat, conversaţia a început să lâncezească. Vorbeam ca doi oameni care au fost cândva apropiaţi – ne puneam unul pe altul la curent cu vieţile noastre în loc să le trăim împreună. Când a plătit nota, ştiam deja că orice am fi fost noi doi, acum nu mai eram.

Cu toate astea, odată ajunsă acasă şi sub pătură, i-am trimis un mesaj: *Eşti?*

Tu nu poţi să faci asta în felul celălalt, mi-a răspuns. *Dar eu nu pot să fac asta aşa.*

Eu: *De ce?*

El: *Fiindcă mă simt ca şi cum nu mă placi decât de la distanţă. Am nevoie să fiu plăcut de aproape.*

Am tot scris şi şters, scris şi şters. Până la urmă nu i-am mai răspuns.

A doua zi, la şcoală, traversam cantina către masa noastră când am fost interceptată de Daisy:

— Holmesy, trebuie să vorbim între patru ochi.

M-a pus să mă aşez la o masă aproape goală, la câteva scaune distanţă de nişte boboci.

— Iar te-ai despărţit de Mychal?

— Nu, sigur că nu. Partea de-a dreptul magică a faptului că suntem Doar Prieteni e că *nu poţi* să te desparţi. Am senzaţia că am dezlegat secretul Universului cu chestia asta de Doar Prieteni. Dar nu, plecăm într-o aventură.

— Da?

— Simţi că ţi-ai recuperat suficient de mult minţile încât să poţi, să zicem, să te furişezi sub oraşul Indianapolis ca să participi la o expoziţie de tip gherilă?

— La o ce?

— Bun, mai ţii minte când am avut ideea aia ca Mychal să facă montajele acelea fotografice cu deţinuţi achitaţi?

— Păi, aia a fost mai mult ideea l…

— Să nu ne pierdem în detalii, Holmesy. Faza e că a făcut proiectul şi l-a trimis la o grupare artistică supertare numită Known City şi ei îl vor include într-o expoziţie de o singură noapte pe care-o organizează vineri seara şi se numeşte Artă Subterană, în care transformă o parte din tunelul Pogue's Run într-o galerie de artă.

Pogue's Run era tunelul care se deversa în White River şi pe care compania lui Pickett fusese angajată să-l extindă, lucrarea pe care nu o terminase niciodată. Părea un loc bizar pentru o expoziţie.

— Nu prea-mi vine să-mi petrec seara de vineri într-o galerie ilegală de artă.

— Nu e *ilegală.* Au permise. Doar că e supersubterană. Vreau să spun, efectiv subterană!

M-am strâmbat.

— E, cum ar veni, cel mai tare lucru care s-a întâmplat vreodată în Indianapolis, iar Doar Prietenul meu are o piesă *în expoziţie.* Sigur, nu e cazul să te simţi obligată să vii, dar… hai, vino!

Am deschis punga în care aveam sendvişul cu unt de arahide şi miere de albine şi am muşcat din el.

— Văd că te gândeşti dacă să mergi, a spus ea pe ton plin de încântare.

— Mă gândesc dacă să merg, am recunoscut.

Apoi, după ce am înghiţit, am spus:

— Bine, hai.

— Ura! Ura! Te luăm de acasă vineri, la şase şi un sfert. O să fie fenomenal.

Mi-a aruncat un zâmbet la care era imposibil să nu răspunzi tot cu un zâmbet. Cu voce mică, fără să fiu măcar sigură că mă auzea, am spus:

— Te iubesc, Daisy! Ştiu că tu îmi spui asta tot timpul şi eu nu o spun niciodată, dar aşa e. Te iubesc!

— Offff, fir-ar să fie! Nu-mi deveni acuma duioasă, Holmesy.

Mychal şi Daisy au apărut la uşa mea exact la şase şi un sfert. Ea era îmbrăcată într-o rochie, eclipsată de pufoaica imensă, iar Mychal purta un costum gri-argintiu un pic prea mare pentru el. Eu aveam pe mine un tricou cu mânecă lungă, blugi şi o haină groasă.

— N-am ştiut că trebuia să mă îmbrac elegant ca să cobor în canal, am zis pe un ton alintat.

— Canalul *artistic,* a spus Daisy zâmbind.

M-am întrebat dacă n-ar trebui poate să mă schimb, dar Daisy m-a prins de mână şi mi-a zis:

— Holmesy, arăţi radioasă. Arăţi ca… ca tine.

M-am aşezat pe unul dintre locurile din spate ale dubiţei lui Mychal şi, când a luat-o spre sud pe Michigan Road, Daisy a pus unul dintre cântecele noastre preferate, „You’re the One”. Mychal râdea în hohote, iar eu şi Daisy răcneam versurile una la alta. Ea cânta vocea solo, iar eu urlam din toţi bojocii vocea de fundal, care repeta doar întruna „You’re everything everything everything” şi simţeam că aşa şi eram. Eşti atât focul, cât şi apa

care-l stinge. Eşti naratorul, eroul şi mâna dreaptă a eroului. Eşti povestitorul şi povestea pe care o spune. Eşti ceva pentru cineva, dar eşti şi tu-ul tău.

Când Daisy a schimbat cântecul cu o baladă romantică pe care o cânta ea cu Mychal, am început să mă gândesc la un şir infinit de ţestoase. Mă gândeam că poate bătrâna şi savantul aveau amândoi dreptate. Adică, lumea e veche de miliarde de ani, iar viaţa e produsul mutaţiei nucleotide şi aşa mai departe. Dar lumea e şi poveştile pe care le spunem despre ea.

La Tenth Street, Mychal a ieşit de pe Michigan şi am mers o vreme până am ajuns la un magazin de produse pentru piscine cu o firmă luminoasă care pâlpâia şi pe care scria PISCINELE ROSENTHAL. Parcarea era deja pe jumătate plină. Daisy a oprit muzica, iar Mychal a parcat. Am coborât şi ne-am trezit înconjuraţi de un amestec bizar de hipsteri de douăzeci şi ceva de ani şi cupluri de vârstă mijlocie. Cu excepţia noastră, toţi păreau să se cunoască între ei, iar noi trei am rămas multă vreme tăcuţi lângă maşina lui Mychal, urmărind scena care se desfăşura în jurul nostru, până ce o femeie de vârstă mijlocie într-o ţinută complet neagră a venit la noi şi a spus:

— Aţi venit la eveniment?

— Sunt ăăă… Mychal Turner, a spus Mychal. Am o… ăăă… lucrare în expoziţie.

— *Prizonierul 101?*

— Mda, e a mea.

— Sunt Frances Oliver. Cred că *Prizonierul 101* e una dintre cele mai puternice piese din galerie. Iar eu sunt curatorul, deci ştiu ce spun. Haideţi, haideţi să coborâm împreună. Aş fi fascinată să aflu mai multe despre procesul tău creator.

Frances şi Mychal au început să traverseze parcarea, dar din cinci în cinci secunde Frances se oprea şi spunea:

— A! Trebuie să te prezint lui…

Şi ne opream puţin ca să cunoaştem un artist sau un colecţionar, sau un „partener finanţator”. Treptat, am fost înghiţită de toţi oamenii care adorau *Prizonierul 101* şi voiau să-i vorbească lui Mychal despre lucrare şi, după ce am stat o vreme în spatele lui, Daisy l-a prins într-un final de mână şi i-a spus:

— Noi coborâm la expoziţie. Bucură-te de momentele astea. Sunt tare mândră de tine.

— Vin şi eu, a spus el, întorcând spatele unui grup de studenţi la arte de la Herron, facultatea de arte din oraş.

— Nu, tu distrează-te. Trebuie să faci cunoştinţă cu toţi oamenii ăştia, ca să-ţi cumpere pozele.

El a zâmbit, a sărutat-o şi s-a întors la mulţimea lui de fani.

Când Daisy şi cu mine am ajuns la marginea parcării, am văzut printre copaci o lanternă care semnaliza stânga-dreapta prin aer, aşa că am coborât şerpuit un mic deal către lumină, până ce desişul s-a deschis într-o albie lată de ciment. Pe fundul ei bolborosea un firicel de apă peste care puteam păşi cu uşurinţă. Ne-am îndreptat către bărbosul care flutura lanterna şi care s-a prezentat ca fiind Kip şi ne-a înmânat căşti de protecţie şi o lanternă.

— Mergeţi două sute de metri prin tunel, apoi faceţi prima la stânga şi sunteţi în galerie.

Lumina de la casca mea a urmat pârâul în aval. Vedeam în depărtare capătul tunelului, un pătrat devorator de lumină, tăiat în coasta unui deal. Chiar la intrarea canalului de scurgere era un cărucior de cumpărături răsturnat, prins într-un bolovan acoperit cu muşchi. Pe când mergeam spre intrarea în tunel, am ridicat ochii către siluetele negre ale arţarilor desfrunziţi care tăiau cerul.

Pârâiaşul curgea pe partea stângă a tunelului Pogue’s Run; noi mergeam pe un trotuar un pic mai ridicat din dreapta pârâului. Mirosul ne-a

învăluit imediat – dejecţii şi izul greţos de putrefacţie. Am crezut că aveam să mă obişnuiesc cu el, dar nu s-a întâmplat aşa.

După câţiva paşi, am început să auzim rozătoare trecând în grabă de-a lungul albiei pârâului. Auzeam şi voci – conversaţii neinteligibile, ca un ecou, care păreau să vină din toate părţile. Lămpaşele noastre iluminau pereţii acoperiţi de graffiti – marcaje cu litere bulbucate, făcute cu spray, dar şi imagini şi mesaje făcute cu şabloane. Lămpaşul lui Daisy a zăbovit pe o imagine cu un şobolan rotofei care bea o sticlă de vin şi purta mesajul REGELE ŞOBOLAN ÎŢI ŞTIE SECRETELE. Un alt mesaj, mâzgălit în ceva ce părea a fi var, zicea NU CONTEAZĂ CUM MORI. CONTEAZĂ CINE EŞTI CÂND MORI.

— Îmi cam dă fiori chestia asta, a şoptit Daisy.

— De ce vorbeşti în şoaptă?

— De frică. N-am mers deja două sute de metri?

— Habar n-am, am zis. Dar aud oameni în faţă.

M-am întors şi am îndreptat lanterna spre intrarea în tunel, iar vreo doi bărbaţi de vârstă mijlocie aflaţi în urma noastră ne-au făcut cu mâna.

— Vezi? E-n regulă.

Pârâul nu mai era un curs de apă, ci mai degrabă o băltoacă lent curgătoare; am văzut cum un şobolan l-a traversat în viteză, fără măcar să-şi ude mustăţile.

— Ăla era un şobolan, a spus Daisy cu voce încordată.

— Aici trăieşte el, am spus. Noi suntem invadatorii.

Am mers mai departe. Singura lumină din lume părea să vină de la fasciculele galbene ale lămpaşelor şi lanternelor – parcă toată lumea de acolo de jos se transformase în fascicule de lumină care ţopăiau prin tunel în grupuri mici. În faţa noastră am văzut lămpaşe făcând stânga, într-un tunel lateral pătrat, cam de doi metri şi jumătate

înălţime. Am sărit peste firul de apă, am trecut de o pancartă pe care scria PROIECT AL COMPANIEI PICKETT ENGINEERING şi am intrat în tunelul lateral de beton.

Lucrările de artă se vedeau doar la lumina lămpaşelor şi a lanternelor, aşa că picturile şi fotografiile care tapetau pereţii păreau să intre şi să iasă din focalizare. Ca să vezi toată fotografia lui Mychal trebuia să stai lipit de peretele opus al tunelului. Era într-adevăr o operă de artă uluitoare – *Prizonierul 101* arăta ca orice om, dar era făcut din bucăţi ale pozelor de cazier a o sută de bărbaţi găsiţi de Mychal, care fuseseră condamnaţi pentru crimă şi apoi achitaţi. Nici măcar de aproape nu-ţi dădeai seama că *Prizonierul 101* nu era un chip adevărat.

Şi restul lucrărilor erau mişto – mari picturi abstracte cu forme geometrice cu laturi dure, un montaj de scaune vechi din lemn puse într-un echilibru precar unul peste altul până la tavan, o poză imensă cu un puşti sărind pe o plasă elastică într-un vast câmp de porumb cules –, dar a lui Mychal era preferata mea, şi nu doar pentru că îl cunoşteam.

După un timp, am auzit o hărmălaie de voci şi galeria a devenit neîncăpătoare. Cineva instalase o staţie şi muzica a început să reverbereze prin tunel. Pahare de plastic erau date din mână în mână, apoi sticle de vin, iar locul a devenit tot mai zgomotos şi, cu toate că era ger, am început să simt că transpir, aşa că am întrebat-o pe Daisy dacă vrea să mergem să ne plimbăm.

— Să ne plimbăm?

— Îhî. Doar… nu ştiu, pe-aici prin tunel.

— Vrei să ne plimbăm prin tunel.

— Păi, da. Adică… numai dacă vrei.

A arătat cu degetul în bezna de dincolo de lumina aruncată de lămpaşele noastre.

— Deci tu propui să mergem, aşa, la plimbare, prin vidul ăla.

— Nu zic să facem *kilometri* întregi sau ceva. Doar să vedem ce e de văzut pe-acolo.

Daisy a oftat:

— Mda, bine. Hai să mergem la plimbare.

După doar un minut, aerul era deja mai proaspăt. În faţa noastră, tunelul era cufundat în beznă deplină şi se îndepărta de petrecere într-un arc lung, până ce n-am mai văzut lumina de la eveniment. Încă mai auzeam muzica şi oamenii care vorbeau peste ea, dar părea îndepărtată, ca o petrecere pe lângă care treci în goana maşinii.

— Nu pricep cum poţi să fii aşa de inuman de calmă aici, la cinci metri sub centrul oraşului Indianapolis, până la gleznă în rahat de şobolan, dar faci atac de panică la gândul că s-ar putea să ţi se fi infectat degetul.

— Nu ştiu, am spus. Pur şi simplu nu e înspăimântător aici.

— Ba, crede-mă, obiectiv vorbind, *este,* a spus ea.

Am ridicat mâna şi mi-am închis lămpaşul de pe cască.

— Stinge-ţi lumina! am spus.

— Nici nu mă gândesc!

— Stinge-o! N-o să se întâmple nimic.

Şi-a stins lămpaşul şi lumea s-a cufundat în întuneric. Am simţit cum ochii încercau să se adapteze, dar nu era niciun fir de lumină la care să se adapteze.

— Acum nu vezi zidurile, corect? Nu vezi şobolanii, învârteşte-te pe loc de câteva ori şi n-o să mai ştii de unde-ai venit şi pe unde e ieşirea. Asta e înspăimântător. Acum închipuie-ţi cum ar fi dacă nu am putea vorbi, dacă nu ne-am auzi una pe alta respirând. Închipuie-ţi cum ar fi dacă nu am avea simţul tactil, aşa că, şi dacă am sta una lângă alta, n-am şti niciodată. Închipuie-ţi că încerci să găseşti pe cineva sau chiar pe tine însăţi, dar nu ai niciun simţ, nicio cale de a şti unde sunt pereţii, în

ce direcţie înaintezi şi în ce direcţie te întorci, ce e apă şi ce e aer. Eşti fără simţuri şi fără formă – ai senzaţia că nu poţi descrie ce eşti decât identificând ce nu eşti şi pluteşti printr-un corp complet lipsită de control. Nu tu hotărăşti cine îţi place sau unde locuieşti, sau când să mănânci, sau de ce ţi-e frică. Eşti pur şi simplu captivă acolo, complet singură, în beznă. Asta e înspăimântător. Asta, am spus şi am aprins lanterna, asta e control. Asta e putere. O fi pe-aici şobolani şi păianjeni, şi ce naiba o mai fi. Dar noi îi scoatem la lumină, nu invers. Ştim unde sunt zidurile, pe unde am venit şi pe unde se iese. Asta, am spus stingând iar lumina, e cum mă simt când sunt speriată. Asta, am aprins iar lămpaşul, e floare la ureche, în pana mea!

Am mers o vreme în tăcere.

— Aşa de rău e? a întrebat în cele din urmă.

— Uneori, am spus.

— Dar apoi lanterna începe să-ţi funcţioneze iar, a zis.

— Până acum, da.

Pe măsură ce înaintam prin tunel, iar muzica din urma noastră se auzea tot mai slab, Daisy s-a mai calmat.

— Mă gândesc s-o omor pe Ayala, a spus. Ai lua-o ca pe-un afront personal?

— Neah, am spus. Doar că abia începea să-mi placă de ea.

— Ai citit-o pe cea mai recentă?

— Aia în care se duc pe Ryloth ca să livreze convertoare de energie? Mi-a plăcut la nebunie scena în care Rey şi Ayala îl aşteaptă la bar pe tip şi stau de vorbă, pur şi simplu. Îmi plac scenele tale de acţiune, nu zic nu, dar aia cu statul de vorbă e preferata mea. Şi mi-a mai plăcut că m-ai cuplat cu un Twi'lek. Sau, mă rog, ai cuplat-o pe Ayala. Felul în care scrii îmi dă senzaţia că e reală, că sunt chiar de faţă.

— Mulţumesc, a spus. Acum mă faci să mă gândesc că poate n-ar trebui s-o omor.

— Nu mă deranjează dacă o omori. Doar dă-i o moarte eroică.

— A, clar! Aşa trebuie. Mă gândeam să o fac un sacrificiu pentru binele comun, în stil *Rogue One.* Ce zici? Îţi sună bine?

— Mie-mi convine, i-am spus.

— Dumnezeule mare! Mi se pare mie sau miroase tot mai rău? a întrebat.

— Păi, sigur nu miroase mai bine, am recunoscut.

Mirosea şi mai tare a putrefacţie şi a toalete înfundate şi, când am trecut pe lângă o ramificaţie a tunelului, Daisy a spus că voia să se întoarcă, dar în faţa noastră, în depărtare, vedeam un punct de lumină cenuşie şi voiam să văd ce era la capăt.

Înaintând, zgomotul oraşului se auzea treptat tot mai tare, şi mirosul s-a mai risipit, fiindcă eram aproape de aer curat. Lumina cenuşie s-a făcut tot mai mare până ce am ajuns la capătul tunelului. Era deschis şi neterminat – firicelul de apă care ar fi trebuit deviat ca să nu mai ajungă în White River picura, în schimb, chiar în râul aflat la câţiva metri sub noi.

Am ridicat ochii. Era trecut de ora zece, dar nu văzusem niciodată oraşul atât de feeric luminat. Se vedea tot: muşchiul verde de pe bolovanii din râul care curgea pe sub noi; bulbucii cu spume gălbui de la baza cascadei; copacii din depărtare, aplecaţi deasupra apei ca acoperişul unei capele; o uriaşă moară argintie absurd de neclintită în lumina lunii; în depărtare, firmele de neon ale companiilor Speedway şi Chase Bank.

Indianapolis se află pe un teren atât de plat, că nu poţi niciodată să-l vezi cu adevărat de sus; nu e un oraş cu privelişti de milioane. Dar acum mă aflam în faţa uneia, în cel mai neaşteptat loc, iar oraşul se întindea sub şi în faţa mea şi mi-a trebuit o clipă ca să-mi aduc aminte că e noapte şi că acest

peisaj scăldat în lumină argintie trecea la suprafaţă drept întuneric.

Daisy m-a surprins când s-a aşezat pe jos, cu picioarele atârnate peste marginea de beton. M-am aşezat şi eu de cealaltă parte a firicelului de apă şi ne-am uitat împreună îndelung la aceeaşi privelişte.

În noaptea aia am luat-o pe câmpii. Am vorbit despre facultate, despre sărutări şi religie şi artă şi n-am simţit că mă uitam la un film cu conversaţia noastră. Chiar participam la ea. Puteam s-o ascult şi ştiam că şi ea mă asculta pe mine.

— Mă întreb dacă vor termina vreodată chestia asta, a spus la un moment dat Daisy.

— Mi-aş cam dori să nu, am spus. Adică, sunt cu totul pentru apă curată, dar aş cam vrea să pot veni iar aici peste vreo zece sau douăzeci de ani. Cum ar fi, în loc să mă duc la întâlnirea de promoţie, aş vrea să vin aici.

Cu tine, voiam să spun.

— Îhî, a zis ea. Să păstrăm Pogue's Run împuţit, fiindcă privelişte din tunelul neterminat de tratare a apei e spectaculoasă. Mersi, Russell Pickett, pentru corupţie şi incompetenţă.

— Pogue's *Run,* am mormăit. Ia stai aşa, unde începe Pogue's Run? Unde are gura?

— Gura unui râu e unde se termină, nu unde începe. Asta e gura lui de vărsare.

Am văzut-o cum se luminează la faţă.

— Pogue's *Run.* Dumnezeule, Holmesy! Suntem în gura alergătorului.

M-am ridicat. Nu ştiu de ce, dar aveam senzaţia că Pickett ar putea fi chiar în spatele nostru, că ne-ar putea împinge de pe marginea tunelului în râul de dedesubt.

— *Acum* sunt un pic cam speriată, am spus.

— Ce facem?

— Nimic, am răspuns. Nimic. Facem cale-întoarsă, intrăm la petrecere, socializăm cu iubitori

de artă rafinaţi şi ne ducem acasă la ora la care ni s-a spus să venim acasă.

Am pornit înapoi spre muzica din depărtare.

— O să-i spun lui Davis, ca să ştie. Îl lăsăm pe el să decidă dacă-i spune lui Noah. În rest, nu suflăm o vorbă.

— Bine, a spus grăbindu-se să mă ajungă din urmă. Vrei să spui că e aici *chiar acum?*

— Nu ştiu, am răspuns. Nu cred că e treaba noastră să ştim.

— Corect, a zis ea. Dar totuşi, cum se poate să fi fost aici în tot timpul ăsta?

Aveam o idee, dar n-am spus nimic.

— Doamne, duhoarea aia… a spus ea lăsând vocea să i se piardă.

Ai crede că rezolvarea unor mistere îţi va aduce un sentiment de împlinire, că închiderea cercului te va alina şi îţi va linişti mintea. Dar niciodată nu se întâmplă aşa. Adevărul e întotdeauna dezamăgitor. În timp ce mergeam prin galerie în căutarea lui Mychal, nu mă simţeam de parcă găsisem păpuşa rusească consistentă sau ceva în genul ăsta. Nimic nu fusese reparat, nu cu adevărat. Era aşa cum spusese zoologul despre ştiinţă: de fapt, nu găseşti niciodată răspunsuri, doar noi întrebări, mai profunde.

L-am găsit în sfârşit pe Mychal sprijinit de peretele din faţa fotografiei lui, vorbind cu două doamne mai în vârstă. Daisy s-a strecurat în grup şi l-a luat de mână.

— Îmi pare nespus de rău că vă stric petrecerea, a zis, dar artistul ăsta celebru trebuie să fie acasă la o anumită oră.

Mychal a început să râdă şi am ieşit împreună din tunel în parcarea strălucind în argintiu şi apoi în dubiţa lui Mychal. În clipa în care am închis portiera din spate, a spus:

— A fost cea mai frumoasă noapte din viaţa mea mulţumesc că aţi venit cu mine Doamne

Dumnezeule mare a fost cel mai extraordinar lucru care mi s-a întâmplat în viaţa mea mă simt ca şi cum s-ar putea să fiu artist, adică artist adevărat. A fost absolut, absolut incredibil. Voi cum v-aţi distrat?

— Povesteşte-ne, a spus Daisy, fără să-i răspundă, de fapt, la întrebare.

Când am ajuns acasă, mama stătea la masa din bucătărie şi bea o cană de ceai.

— Ce-i *mirosul* ăla? a întrebat.

— Canalizare, transpiraţie, mucegai – mai multe.

— Sunt îngrijorată, Aza. Sunt îngrijorată că îţi pierzi legătura cu realitatea.

— Nu o pierd. Sunt doar obosită.

— În seara asta o să stai de vorbă cu mine.

— Despre ce?

— Despre unde ai fost, ce ai făcut, cu cine ai făcut. Despre *viaţa* ta.

Aşa că i-am spus. I-am spus că eu cu Daisy şi Mychal ne-am dus la o expoziţie de o noapte în subteranele centrului şi că Daisy şi cu mine am mers până la capătul tunelului neterminat al lui Pickett şi i-am spus despre pornitul pe câmpii şi i-am spus şi despre gura alergătorului, despre părerea mea că Pickett era probabil acolo, despre duhoare.

— O să-i spui lui Davis? m-a întrebat.

— Mda.

— Dar nu şi poliţiei?

— Nu, am spus. Dacă spun poliţiei şi e mort în subterane, casa lui Davis şi a lui Noah nici măcar n-o să mai fie a lor. O să fie proprietatea unei tuatare.

— A unei tua… ce?

— Tuatare. Arată ca o şopârlă, dar nu e şopârlă. Descinde din dinozauri. Trăiesc cam o sută cincizeci de ani, iar testamentul lui Pickett lasă tot tuatarei lui. Casa, afacerea, tot.

— Nebunia bogăţiei, a mormăit mama. Uneori ai impresia că îţi consumi banii, dar, de fapt, banii te consumă pe tine.

S-a uitat în jos, la cana ei de ceai, apoi iar la mine:

— Dar numai dacă îţi faci din ei idol. Eşti supusul lucrurilor pe care le idolatrizezi.

— Deci trebuie să fim atenţi ce idolatrizăm, am spus.

A zâmbit, apoi m-a trimis la duş. Pe când stăteam sub stropii de apă, m-am întrebat ce urma să idolatrizez când aveam să cresc şi cum putea să modeleze asta cursul vieţii mele într-o direcţie sau alta. Încă eram la început. Încă mai puteam fi oricine.

Douăzeci şi trei

A doua zi era sâmbătă şi m-am trezit cu adevărat odihnită, iar pe fereastra dormitorului meu răpăiau stropi de ploaie îngheţată. Iernile din Indianapolis vin rareori cu zăpadă frumoasă, pe care poţi schia sau te poţi da cu sania; precipitaţia noastră obişnuită de iarnă e un conglomerat numit „mix hibernal”, format din particule de gheaţă, ploaie îngheţată şi vânt.

Nici nu era aşa de frig – poate două grade, dar vântul urla în voie. M-am ridicat din pat, m-am îmbrăcat, am mâncat nişte cereale, am luat o pastilă şi m-am uitat puţin la televizor cu mama. Mi-am petrecut dimineaţa amânând momentul – luam în mână telefonul, începeam să-i scriu, apoi îl lăsam din mână. Niciodată nu părea să fie momentul potrivit. Dar, bineînţeles, nu există un moment potrivit pentru aşa ceva.

Îmi amintesc că după moartea tatei a fost o vreme când în mintea mea acest lucru era simultan adevărat şi neadevărat. De fapt, săptămâni în şir îi puteam invoca prezenţa. Mi-l imaginam că intră pe uşă, leoarcă de transpiraţie după ce terminase de tuns iarba şi încerca să mă îmbrăţişeze, dar mă zbăteam să-i scap din braţe, fiindcă transpiraţia mă oripila încă de pe atunci.

Sau eram în camera mea, întinsă pe burtă în pat, citind o carte şi mă uitam la uşa închisă şi-mi închipuiam că o deschidea şi intra la mine în cameră şi eu mă uitam în sus la el când îngenunchea să mă sărute pe creştet.

Şi apoi a devenit tot mai greu să-l invoc, să-i simt mirosul, să-l simt cum mă ia în braţe. Tata a murit subit, dar în acelaşi timp, pe parcursul mai multor ani. Adevărul era că încă mai murea – ceea ce presupun că însemna şi că era încă viu.

Oamenii vorbesc mereu ca şi cum ar fi o graniţă clară şi strălucitoare între imaginaţie şi amintire, dar nu e, cel puţin pentru mine nu e. Îmi amintesc ce mi-am imaginat şi îmi imaginez ce îmi amintesc.

În cele din urmă, i-am scris lui Davis imediat după prânz: *Trebuie să vorbim. Poţi veni azi pe la mine?*

A răspuns: *Nu are cine să aibă grijă de Noah. Poţi veni tu aici?*

Trebuie să vorbesc cu tine între patru ochi, am scris. Voiam ca Davis să aibă de ales dacă să-i spună sau nu fratelui lui.

Pot să fiu la tine la cinci jumate.

Mulţumesc. Ne vedem atunci.

Ziua se scurgea chinuitor de încet. Am încercat să citesc, să-i trimit un mesaj lui Daisy, să mă uit la televizor, dar nimic nu reuşea să grăbească scurgerea timpului. Nu eram sigură că viaţa ar fi mai bună dacă am rămâne îngheţaţi în acest moment sau de cealaltă parte a momentului care se apropia.

Pe la cinci fără un sfert citeam în living, iar mama plătea facturi.

— Vine Davis în câteva minute, i-am spus.

— Bine. Am de făcut nişte drumuri. Ai nevoie de ceva de la supermarket?

Am clătinat din cap.

— Eşti neliniştită?

— Există cumva posibilitatea să ajungem la o înţelegere astfel încât să-ţi spun eu când am o îngrijorare legată de sănătatea mea mintală în loc să mă întrebi tu?

— Puiule, mi-e imposibil să nu-mi fac griji.

— Ştiu, dar e la fel de imposibil să nu simt greutatea acestei griji ca un bolovan pe piept.

— O să încerc.
— Mersi, mama. Te iubesc!
— Şi eu te iubesc! Foarte mult.

Am trecut în revistă nesfârşitele opţiuni de canale TV, niciunul cine ştie ce atrăgător, până am auzit ciocănitul lui Davis – moale şi ezitant – la uşă.
— Hei! am spus şi l-am îmbrăţişat.
— Hei! a răspuns.
I-am făcut semn să ia loc pe canapea.
— Ce mai faci?
— Fii atent, am zis. Davis, tatăl tău. Ştiu unde e gura alergătorului. E gura de vărsare a lui Pogue's Run, unde compania are proiectul acela neterminat.
A tresărit, apoi a aprobat din cap.
— Eşti sigură?
— Destul de sigură, am spus. Cred că s-ar putea să fie acolo. Daisy şi cu mine eram aseară acolo şi…
— L-ai văzut?
Am scuturat din cap:
— Nu. Dar gura lui Pogue's Run, gura alergătorului… Are logică.
— Totuşi, e doar o notiţă din telefonul lui. Crezi că a stat aşa, acolo tot timpul ăsta? Ascunzându-se în canalizare?
— Poate, am spus. Dar… mă rog, nu ştiu.
— Dar?
— Nu vreau să te sperii, dar mirosea rău. Mirosea chiar oribil acolo.
— Asta putea să fie de la orice, a spus.
Dar îi citeam teama pe chip.
— Ştiu, îhî, absolut, putea să fie de la orice.
— Nu m-am gândit nicio clipă… Nu mi-am dat voie să mă gândesc că…
Şi atunci vocea i s-a stins. Parcă s-au rupt norii când plânsul îndelung înăbuşit a ieşit, în sfârşit, din el. S-a prăbuşit, practic, peste mine şi l-am

ţinut în braţe pe canapea. Am simţit cum îi tresălta pieptul. Nu numai lui Noah îi era dor de tatăl lui.

— Of, Doamne, e mort, aşa-i?

— Nu ştii sigur, am spus.

Dar cam ştia. Exista un motiv pentru care nu se găsise nicio urmă şi nu avusese loc niciun contact: fusese mort tot timpul ăsta.

S-a întins şi m-am întins şi eu lângă el, trupurile noastre înghesuindu-se pe canapeaua spălăcită. Cu capul pe umărul meu, spunea întruna *ce mă fac, ce mă fac.* M-am întrebat dacă nu cumva fusese o greşeală că i-am spus. *Ce mă fac?* a întrebat iar, pe un ton implorator.

— Îţi continui viaţa, i-am spus. Mai ai şapte ani. Orice s-ar fi întâmplat cu adevărat, din punct de vedere legal e viu încă şapte ani şi o să ai casă şi tot. E timp din belşug să-ţi construieşti o nouă viaţă, Davis. Acum şapte ani, eu şi cu tine nici nu ne cunoscuserăm, nu?

— Acum nu mai avem pe nimeni, a bolborosit el.

Mi-am dorit să-i pot spune că mă avea pe mine, că putea să conteze pe mine, dar nu putea.

— Îl ai pe fratele tău, am spus.

Asta l-a făcut să izbucnească din nou în plâns şi am stat îmbrăţişaţi mult timp, până ce a venit mama acasă de la cumpărături. Eu şi Davis am sărit amândoi în capul oaselor, cu toate că nu făcuserăm nimic.

— Mă scuzaţi că v-am întrerupt, a spus mama.

— Tocmai plecam, a zis Davis.

— Nu e nevoie, am spus simultan şi eu, şi mama.

— Ba cam e, a spus.

S-a aplecat şi m-a îmbrăţişat cu un braţ.

— Mulţumesc, a şoptit, deşi nu eram prea sigură că îi făcusem vreun serviciu.

Pentru o clipă, Davis s-a oprit în prag şi s-a uitat în urmă la mama şi la mine surprinse într-o imagine care probabil că-i părea fericirea

domestică supremă. Am crezut că avea să spună ceva, dar s-a mulţumit să ne facă semn cu mâna, timid şi stângaci, apoi a ieşit pe uşă.

A fost o seară liniştită la reşedinţa Holmes. Adevărul era că aşa era în fiecare seară. Am lucrat la un eseu despre Războiul Civil pentru istorie. Afară, ziua – care nu fusese oricum cine ştie ce luminoasă – s-a dizolvat în întuneric. I-am spus mamei că mă duc să mă culc, m-am schimbat în pijamale, m-am spălat pe dinţi, mi-am schimbat plasturele, m-am băgat în pat şi i-am trimis un SMS lui Davis: *Hei.*

Când am văzut că nu răspunde, i-am scris lui Daisy: *Am vorbit cu Davis.*

Ea: *Cum a fost?*

Eu: *Deloc plăcut.*

Ea: *Vrei să vin la tine?*

Eu: *Da.*

Ea: *Sunt pe drum.*

O oră mai târziu, stăteam amândouă întinse pe patul meu, cu laptopurile pe burtă. Eu citeam noua povestire cu Ayala. De câte ori chicoteam la vreo fază, mă întreba: „Ce te distrează aşa?” şi îi spuneam. După ce am terminat-o, am stat aşa amândouă în pat, uitându-ne la tavan.

— Păi, a spus Daisy după o vreme, până la urmă totul s-a terminat cu bine.

— Cum aşa?

— Eroinele noastre s-au îmbogăţit şi nimeni n-a avut de suferit.

— *Toată lumea* a avut de suferit, am subliniat.

— Vreau să spun că nimeni n-a fost *rănit.*

— Mi-a rupt ficatul!

— A, da. Am uitat de faza asta. Măcar n-a murit nimeni.

— Harold a murit! Şi probabil că şi Pickett!

— Holmesy, încerc să creez şi eu un final fericit. Nu-mi mai tot pune beţe-n roate.

— Of, cât sunt de Ayala! am răspuns.

— Ayala *sută la sută.*

— Problema cu finalurile fericite, am spus, e că ori nu sunt tocmai fericite, ori nu sunt tocmai finaluri, înţelegi? În viaţa reală, unele lucruri se îmbunătăţesc, altele se înrăutăţesc. Şi apoi, într-un final, mori.

Daisy a început să râdă.

— Ca de obicei, Aza „Şi-apoi-într-un-final-mori" Holmes sare să-ţi aducă aminte cum se termină, de fapt, povestea, cu dispariţia speciei noastre.

Am izbucnit în râs.

— Păi, adevărul e că acela e singurul final real.

— Ba nu, nu e, Holmesy. Îţi alegi singură şi finalurile, şi începuturile. Ai dreptul să alegi rama, pricepi? Poate că nu tu hotărăşti ce e în poză, dar tu hotărăşti în privinţa ramei.

Davis nu mi-a mai răspuns niciodată la SMS, nici măcar după ce i-am mai trimis un mesaj câteva zile mai târziu. Dar şi-a actualizat blogul.

> „S-au înălţat pe aripe de vânt
> Şi n-au păstrat nimic pe pământ.
> S-au destrămat palatele de vis
> S-au înălţat spre cerul larg deschis.
> Şi n-au lăsat nimic pe urma lor." – WILLIAM SHAKESPEARE[8]
>
> Înţeleg că nimic nu durează veşnic. Dar de ce trebuie să-mi fie aşa de dor de toţi?

Douăzeci şi patru

O lună mai târziu, imediat după vacanţa de Crăciun, m-am trezit devreme şi am turnat cereale în două castroane, pentru mama şi mine. Mâncam în faţa televizorului când a intrat în cameră în pijamale, agitată:

— E târziu târziu târziu, a spus. Am apăsat de prea multe ori butonul de pauză al alarmei.

— Ţi-am făcut micul dejun, i-am spus.

S-a aşezat lângă mine pe canapea.

— Nişte cheerios într-un castron nu înseamnă că ai *făcut* micul dejun.

Am râs, iar ea a luat câteva guri, apoi a fugit să se îmbrace. Mama mea – în permanentă mişcare.

Când mi-am întors iar atenţia spre televizor, în josul ecranului se desfăşura o bandă roşie care anunţa ştiri de ultimă oră. Am văzut un reporter în faţa porţilor reşedinţei Pickett. Am bâjbâit în grabă după telecomandă şi am pornit sonorul televizorului.

— „Sursele noastre susţin că, deşi Pickett nu a fost identificat oficial, autorităţile cred că trupul neînsufleţit găsit într-o ramificaţie a tunelului Pogue's Run aparţine într-adevăr magnatului imobiliar miliardar Russell Davis Pickett Sr. O sursă implicată în investigaţie a declarat ştirilor Eyewitness că Pickett a murit cel mai probabil de frig şi foame la, citām, «câteva zile» după dispariţia lui şi, cu toate că nu avem o confirmare oficială, mai multe surse ne spun că trupul lui Pickett a fost descoperit de poliţie în urma unui telefon anonim.

I-am trimis imediat un SMS lui Davis: *Tocmai am văzut ştirile. Îmi pare tare rău, Davis. Ştiu că ţi-am mai spus asta de multe ori, dar e adevărat. Îmi pare nespus de rău.*

N-a răspuns imediat, aşa că am adăugat: *Vreau să ştii că nici eu, nici Daisy nu am dat poliţiei*

informaţia. N-am spus nimic nimănui.

Acum am văzut… care indicau că tastează. *Ştiu. Noi am sunat anonim la poliţie. Eu şi Noah am luat împreună această decizie.*

Mama a apărut la uşă punându-şi cerceii, în timp ce se încălţa. Probabil că auzise ultima parte a reportajului, fiindcă a spus:

— Aza, ar trebui să-l contactezi pe Davis. O să fie o zi foarte grea pentru el.

— Tocmai îi scriam un mesaj, i-am răspuns. Ei le-au spus poliţiştilor unde să caute.

— Îţi dai seama? Toată averea aia se duce acum la o şopârlă.

Ar fi putut să mai aştepte măcar şapte ani, până Pickett era declarat mort – încă şapte ani în casa aceea, încă şapte ani în care să obţină tot ce şi-ar fi dorit –, dar au decis să lase totul să se ducă la tuatara.

— Probabil că nu i-a lăsat inima să-şi abandoneze tatăl acolo, am spus. Poate că n-ar fi trebuit să-i spun de gura alergătorului.

La urma urmelor, era vina mea. M-a copleşit un val de teroare. Îi obligasem să aleagă între a-şi abandona tatăl şi a-şi abandona vieţile.

— Fii mai îngăduitoare cu tine, a spus mama. Este evident că pentru el a contat mai mult să ştie adevărul decât să-şi păstreze casa şi nu e ca şi cum o să fie azvârlit în stradă, Aza.

Am încercat să o ascult, dar sentimentul imposibil de înăbuşit izbucnise deja în mine şi-mi cuprinsese fiinţa. Am încercat o clipă să-i rezist, dar numai o clipă. Mi-am scos plasturele şi mi-am înfipt unghia în deget, deschizând o rană nouă pe locul unde cea dinainte tocmai se vindecase, în sfârşit.

Când m-am dus la baie să mă spăl şi să mă bandajez din nou, m-am privit lung în oglindă. Aveam să fiu aşa tot restul vieţii, mereu urma să am lucrul ăsta în mine. Era imposibil de înfrânt. N-aveam să ucid niciodată balaurul, pentru că, în

același timp, balaurul eram eu. Esența mea și boala erau înnodate împreună pe viață.

Mă gândeam la jurnalul lui Davis, la citatul acela din Frost: „În trei cuvinte pot să rezum tot ce am învățat despre viață: merge mai departe".

Și tu mergi mai departe, și când curentul e în favoarea ta, și când nu e. Sau cel puțin așa mi-am șoptit fără vorbe. Înainte să ies din baie, i-am trimis iar un SMS: *Putem să ne mai vedem din când în când?*

Am văzut cum a apărut… dar răspunsul lui n-a mai venit.

— Trebuie să plecăm, a spus mama.

Am deschis ușa de la baie, mi-am pus o haină și o căciulă tricotată de pe cuier și am intrat în garajul nostru înghețat. Mi-am strecurat degetele pe sub ușă, am ridicat-o și m-am așezat pe scaunul din dreapta cât mama își termina de preparat cafeaua de dimineață. Mă tot uitam la telefon, așteptând răspunsul lui. Îmi era frig, dar transpiram, iar transpirația îmi îmbiba căciula de schi. M-am gândit la Davis, că și-a auzit iar numele la știri. *Mergi mai departe,* mi-am spus și am încercat să-i spun și lui, prin eter, același lucru.

În următoarele luni, mi-am văzut de viață. M-am simțit mai bine, fără să mă însănătoșesc vreodată complet. Daisy și cu mine am înființat Alianța pentru Sănătate Mintală și Atelierul de Fan-Fiction ca să avem niște activități extrașcolare decente, pe care să le trecem anul viitor în aplicațiile pentru facultate, deși noi două eram singurii membri ai ambelor cluburi. Ne petreceam împreună majoritatea serilor la ea acasă, la Applebee's sau la mine acasă, uneori cu Mychal, de obicei nu – de obicei eram doar noi două și ne uitam la filme, ne făceam temele sau doar stăteam de vorbă. Era așa de ușor s-o iau pe câmpii cu ea!

Sigur că-mi era dor de Davis. În primele câteva zile mi-am tot verificat telefonul în așteptarea

răspunsului lui, dar treptat, am înţeles că aveam să facem parte unul din trecutul celuilalt. Însă tot îmi era dor de el. Şi de tata îmi era dor. Şi de Harold. Îmi era dor de toată lumea. Să fii în viaţă înseamnă să-ţi fie dor.

Şi apoi, într-o seară de aprilie, eram cu Daisy la mine acasă şi ne uitam la reunirea pentru o singură seară a trupei noastre favorite, care cânta la o festivitate de premiere de mâna a doua. Tocmai făcuseră playback la mare artă pe melodia „It's Gotta Be You", când a bătut cineva la uşă. Era aproape unsprezece noaptea, prea târziu pentru musafiri şi m-a trecut un fior de emoţie când am deschis uşa.

Era Davis, într-o cămaşă în carouri şi blugi strâmţi. Avea în braţe o cutie imensă.

— Ăăă, bună! am spus.

— Asta e pentru tine, mi-a zis şi mi-a dat cutia, care nu era aşa de grea cum mă aşteptam.

Am dus-o înăuntru şi am pus-o pe masa din sufragerie, iar când m-am întors, el deja se îndepărta.

— Stai! am spus. Vino încoace.

Am întins mâna după a lui. Mi-a luat-o şi am ieşit împreună în curtea din spate. Râul era umflat şi-l auzeai clipocind undeva, în întuneric. Simţeam aerul cald pe piele şi m-am întins pe pământ sub frasinul uriaş din curtea noastră. S-a întins şi el lângă mine şi i-am arătat cum se vedea cerul de la mine de acasă, brăzdat de crengile care tocmai începeau să dea frunze.

Mi-a spus că se mută cu Noah în Colorado, unde Noah intrase la o şcoală cu internat pentru copii cu probleme. Davis urma să termine liceul acolo, la o şcoală de stat. Închiriaseră o casă.

— E mai mică decât locuinţa noastră actuală, a spus. Dar, pe de altă parte, nu mai avem pe cap tuatara.

M-a întrebat cum mă simţeam şi i-am spus că binişor, în majoritatea timpului. De-acum mergeam la doamna doctor Singh doar o dată la patru săptămâni.

— Şi când pleci? l-am întrebat.

— Mâine, a răspuns, iar asta a ucis o vreme conversaţia.

Într-un final, am spus:

— Aşaaa, la ce mă uit acum?

A râs puţin.

— Păi, acolo sus îl avem pe Jupiter, desigur. E foarte strălucitor în seara asta. Şi acolo e Arcturus.

S-a răsucit şi mi-a arătat spre o altă parte a cerului.

— Şi uite Carul Mare, iar dacă urmezi linia dintre cele două stele de acolo, aia e Polaris, Steaua Nordului.

— De ce le-ai spus poliţiştilor să caute în tunel? am întrebat.

— Îl distrugea pe Noah faptul că nu ştia ce s-a întâmplat. Mi-am dat seama că… să zicem că am înţeles că trebuia să fiu fratele mai mare, ştii? Asta e acum ocupaţia mea cu normă întreagă. Ăsta sunt. Şi avea nevoie să ştie de ce tatăl lui nu l-a contactat mai mult decât avea nevoie de bani, aşa că asta am făcut.

Am întins mâna şi am strâns-o pe-a lui.

— Eşti un frate bun.

A dat din cap. În lumina cenuşie vedeam că plângea puţin.

— Mulţumesc, a spus. Mi-aş cam dori să rămân pur şi simplu aici, în această clipă, pentru totdeauna.

— Mda, am zis.

Ne-am lăsat învăluiţi într-o tăcere confortabilă şi am simţit intensitatea cerului de deasupra mea, inimaginabila vastitate a întregului Univers – m-am uitat la Polaris şi mi-am dat seama că lumina pe care o vedeam era veche de 425 de ani, şi apoi la Jupiter, la mai puţin de o oră-lumină distanţă de

noi. În întunericul fără lună eram doar martori ai luminii şi am simţit o mică parte din sentimentul care trebuie să-l fi atras pe Davis spre astronomie. Era oarecum o uşurare să-ţi vezi propria nimicnicie pe deplin dezvăluită în faţa ochilor şi mi-am dat seama de ceva ce Davis probabil ştia deja: spiralele devin infinit mai mici pe măsură ce le urmezi rotirea spre interior, dar devin infinit mai mari pe măsură ce le urmezi rotirea spre exterior.

Şi am ştiut atunci că aveam să-mi amintesc acea emoţie de sub cerul tăiat de crengi, de pe vremea când maşinăria sorţii încă nu ne măcinase ca să ne dea o formă sau alta, de vremea când încă mai puteam fi orice.

Întinsă acolo, m-am gândit că s-ar putea să-l iubesc tot restul vieţii. Pentru că ne-am iubit – poate că n-am spus-o niciodată şi poate că n-am fost niciodată îndrăgostiţi, dar ceea ce am simţit era dragoste. Îl iubeam şi m-am gândit că era posibil să nu-l mai văd niciodată şi aveam să sufăr veşnic de dorul lui şi ce soartă cumplită era asta.

Dar s-a dovedit a nu fi cumplită, fiindcă ştiu secretul pe care eu, cea întinsă sub cer, nu mi-l puteam imagina: ştiu că fata aceea o să meargă mai departe, o să crească, o să aibă copii pe care o să-i iubească, şi că, deşi o să-i iubească, o să devină prea bolnavă ca să poată avea grijă de ei, o să fie internată în spital, o să se facă mai bine şi apoi o să se îmbolnăvească iar. Ştiu că un psiholog o să-i spună: *Scrie tot, scrie cum ai ajuns în punctul ăsta.*

Şi o să scrii, iar scriind, o să îţi dai seama că dragostea nu e o tragedie, niciun eşec, e un dar.

Îţi aminteşti prima dragoste, fiindcă îţi arată, îţi dovedeşte că poţi să iubeşti şi să fii iubită, că nimic pe lumea asta nu e de la sine meritat, cu excepţia dragostei, că dragostea e atât calea prin care devii o persoană, cât şi motivul pentru care devii o persoană.

Dar sub cerul acela, cu mâna ta – nu, cu mâna mea – nu, cu mâna noastră – în a lui, nu ştii încă. Nu ştii că în cutia aceea de pe masa din sufragerie e pictura cu spirala, cu un bileţel lipit pe spatele ramei: *Am furat ăsta pentru tine de la o şopârlă. – D.* Încă nu ai de unde să ştii cum o să te urmeze pictura aceea dintr-un apartament în altul şi apoi, în cele din urmă, într-o casă sau cum, zeci de ani mai târziu, o să fii aşa de mândră că Daisy continuă să fie cea mai bună prietenă a ta, încât faptul că ajungeţi să aveţi vieţi total diferite vă face să fiţi şi mai feroce de loiale una alteia. Nu ştii că o să mergi la facultate, o să-ţi găseşti o slujbă, o să-ţi construieşti o viaţă, o s-o vezi distrusă şi refăcută.

Eu, substantiv propriu la numărul singular, o să merg mai departe, chiar şi cu poticneli.

Dar tu nu ştii încă nimic din toate astea. Îl strângem de mână. Ne strânge şi el mâna. Vă uitaţi împreună la acelaşi cer şi după o vreme spune *Trebuie să plec,* iar tu spui *La revedere,* şi el spune *La revedere, Aza,* şi nimeni nu spune vreodată la revedere decât dacă vrea să te revadă.

Mulţumiri

În primul rând, aş vrea să mulţumesc lui Sarah Urist Green, care a citit multe, multe, multe versiuni ale acestei poveşti cu o atenţie şi o generozitate imense. Mulţumiri şi Marinei şi lui Chris Waters; fratelui meu, Hank, şi cumnatei Katherine; părinţilor mei, Sydney şi Mike Green; socrilor mei, Connie şi Marshall Urist, şi lui Henry şi Alice Green.

Julie Strauss-Gabel mi-a fost redactor mai bine de cincisprezece ani şi nu voi putea niciodată să-mi exprim pe deplin recunoştinţa pentru încrederea şi înţelepciunea de care a dat dovadă pe parcursul celor şase ani pe care i-am petrecut lucrând împreună la această carte. Aş vrea să-i mulţumesc şi lui Anne Heausler pentru observaţiile ei pertinente, precum şi întregii echipe de la Dutton, în special Annei Booth, Melissei Faulner, Rosannei Lauer, lui Steve Meltzer şi lui Natalie Vielkind.

Îi sunt profund îndatorat lui Elyse Marshall, prietenă, agent de presă, confidentă şi tovarăşă de călătorie şi multor altor oameni de la Penguin Random House, care au contribuit la producerea cărţilor mele şi la promovarea lor în rândul cititorilor. Vreau să le mulţumesc în mod special lui Jen Loja, Feliciei Frazier, lui Jocelyn Schmidt, Adam Royce, Stephanie Sabol, Emily Romero, Erin Berger, Helen Boomer, Leigh Butler, Kimberly Ryan, Deborah Kaplan şi Lindsey Andrews. Mai vreau le să mulţumesc şi lui Don Weisberg şi genialei Rosianna Halse Rojas, ale cărei observaţii şi îndrumări se fac simţite în fiecare pagină a acestei cărţi.

Ariel Bissett, Meredith Danko, Hayley Hoover, Zulaiha Razak şi Tara Covais Varsov au citit variante ale acestui manuscris cu mare atenţie şi grijă. Joanna Cardenas mi-a oferit comentarii şi observaţii excelente. Şi pentru o mulţime de moduri în care m-au ajutat, mulţumesc lui Ilene Cooper, Bill Ott, Amy Krouse Rosenthal, Rainbow Rowell, Stan Müller şi Marlene Reeder.

Jodi Reamer şi Kassie Evashevski, agenţi de primă mână, sunt cei mai buni promotori pe care poate visa să-i aibă un autor – şi totodată, cei mai răbdători. Mulţumiri lui Phil Plait pentru ajutorul dat în chestiunile legate de astronomie; lui E.K. Johnston pentru informaţiile despre *Războiul Stelelor;* lui Ed Yong pentru cartea lui *I Contain Multitudes;* lui David Adam pentru cartea sa *The Man Who Couldn't Stop*; lui Elaine Scarry pentru cartea ei *The Body in Pain;* lui Stuart Hyatt pentru că mi-a arătat Pogue's Run şi lui James Beell, Michaelei Irons, lui Tim Riffle, Leei Shaver şi lui Shannon James, pentru că mi-au fost sursă de informaţii juridice. Luând toate acestea în considerare, geografia, legea, convertoarele de energie, cerul nopţii şi toate celelalte lucruri din acest roman sunt imaginare şi tratate ca fiind fictive şi orice eroare îmi aparţine în întregime.

În final, dr. Joellen Hosler şi dr. Sunil Patel mi-au făcut viaţa infinit mai bună, asigurându-mi o asistenţă medicală psihologică de înaltă calitate, la care, din păcate, prea mulţi nu au acces. Familia mea şi cu mine vă suntem recunoscători. Dacă aveţi nevoie de servicii medicale psihologice în Statele Unite, vă rog să sunaţi la linia de asistenţă SAMSHA, pentru a vi se recomanda tratamentul necesar: 1–877-SAMSHA7. Poate fi un drum lung şi dificil, dar bolile mintale sunt tratabile. Există speranţă, chiar şi atunci când creierul tău îţi spune că nu există.

JOHN GREEN © Marina Waters

John Green, distins cu Michael L. Prinz Award și Edgar Award, a fost de două ori finalist la Los Angeles Times Book Prize și a fost ales de către revista TIME printre primii 100 Cei mai influenți oameni din lume.

Romanele sale au fost traduse în peste 55 de limbi și sunt vândute în peste 50 de milioane de exemplare.

A creat, împreună cu fratele său Hank, celebrele Vlogbrothers și Crash Course, care au adunat peste două miliarde de vizionări pe YouTube.

La Editura Trei, de același autor, au apărut: Sub aceeași stea, Căutând-o pe Alaska, De 19 ori Katherine, Orașe de hârtie, Will Grayson, Will Grayson (împreună cu David Levithan) și Fulgi de iubire. Trei povești romantice de Crăciun (împreună cu Lauren Myracle și Maureen Johnson).

Ecranizarea romanului Sub aceeași stea a avut un succes răsunător.

Alătură-te milioanelor de fani ai lui pe Twitter @johngreen și Instagram @johngreenwritesbooks sau vizitează johngreenbooks.com.

JOHN GREEN

YOUNG 14+

Aza, o adolescentă de șaisprezece ani, n-a avut niciodată de gând să încerce să dezlege misterul miliardarului dispărut Russell Pickett, dar la mijloc e o recompensă de o sută de mii de dolari.

Iar Cea Mai Bună și Mai Neînfricată Prietenă a ei, Daisy, abia așteaptă să investigheze acest caz. Așa că traversează împreună prăpastia socială care le separă de fiul lui Russell Pickett, Davis.

Aza încearcă. Încearcă din răsputeri să fie o prietenă bună, o fiică bună, o elevă bună și poate chiar și un detectiv bun, toate astea în timp ce e captivă în hățișul propriilor gânduri, care par s-o ia razna tot mai tare, într-un iureș amețitor.

Plecând de la propria viață, John Green ne împărtășește cu o claritate de diamant povestea Azei, în acest strălucit roman despre iubire, rezistență și puterea prieteniei de-o viață.

TREI

www.edituratrei.ro
ISBN 978-606-40-0299-0

[1] Bitterley – se pronunţă ca bitterly, care în engleză înseamnă cu amărăciune, deci pe respectivul l-ar chema în româneşte cu aproximaţie Amărâtul. (N.t.)

[2] Ficţiune scrisă în siajul unor opere deja publicate. *(N. red.)*

[3] În engleză key înseamnă cheie. *(N.t.)*

[4] Alice Malsenior Walker – romancieră, poetă şi activistă americană, laureată a Premiului Pulitzer pentru romanul *Culoarea purpurie.* (*N.t.*)

[5] Transferul de specii de vieţuitoare, de populaţii umane, de tehnologii, de idei, care a urmat descoperirii Americii de către Cristofor Columb, în 1492. (*N.red.*)

[6] Citatele din opera lui William Shakespeare aparţin ediţiei *The Tempest / Furtuna,* trad. Dan Amedeu Lăzărescu, Ed. Pandora M, Târgovişte, 2004. (*N.red.*)

[7] Din Shakespeare, *Hamlet,* trad. de Dan Amedeu Lăzărescu, Ed. Pandora, 2016. *(N.t.)*

[8] Din Shakespeare *The Tempest / Furtuna,* trad. Dan Amedeu Lăzărescu, Ed. Pandora M, Târgovişte, 2004. *(N. red.)*

Table of Contents